BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 136 ► Temmuz / Tîrmeh 2001 ► 250.000 TL.

SERMAYENİN SALDIRILARINA KARŞI İŞÇİLER ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE!

"Bizi tek kurtaracak olan kendi kollarımızdır!"

içindekiler

Değerli okurlar; Artık BOLŞEVİK PARTİZAN'a İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı BOLŞEVİK PARTİZAN'ı İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz. İnternet adresimiz:

http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P & Yazışma Adresi	K. İnan • 12 Rue de Rome PK No: 287, 67000 France
İnternet Adresi	http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan
E-Mail Adresi	h.inan@wanadoo.fr
Tel. & Fax	0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı	250.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

HÜKÜMET PARÇA PARÇA DÖKÜLÜYOR... ÇETE SAVAŞLARI SÜRÜYOR...

Alternatif nerede? Çözüm ne?

Koalisyon hükümeti içinde IMF program ve direktiflerinin en tutarlı savunucusu olarak adeta bir müfettiş gibi davranan Kemal Derviş ile diğer bakanların bir çoğu arasında kimi zaman dışa yansıyan kavgalar yaşanıyor. Kavga yalnızca Derviş ile, diğerleri arasında yürümüyor; bizzat hükümeti oluşturan partiler kendi içlerinde kavgalı. Bu hükümet aynı zamanda, devletin kendi kontrolü altında olmayan kurumlarıyla da kavgalı... En önemlisi de bu hükümet işçi sınıfı ile, köylülükle, memurlarla, tüm emekçilerle, Kürt halkı ve tüm ezilen halklarla kavgalı! Bu hükümet, tüm emekçiler açısından kazanılmış haklara, emekçilerin ücretlerine, işine, ekmeğine-aşına en alçakça saldırı hükümeti...

Mayıs sonunda DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti ikinci yılını doldurdu. Bu nedenle Başbakan Ecevit yanına koalisyon ortağı partilerin liderlerini de alarak bir basın toplantısı düzenledi. Ve bu basın toplantısında hükümetlerinin ne kadar başarılı olduğunu anlattı.

Ecevit basın toplantısında kendisinin başında bulunduğu 57. hükümetin "uzlaşı ve atılım" hükümeti olduğunu, uyum içinde çalıştığını ve cesur adımlar attığını "uyum ve kararlılığın" bundan böyle de süreceğini söyledi.

UZLAŞI MI?

Bu "uzlaşı ve atılım" konusunda söylenmesi gereken şudur: Önce "uzlaşı" bir yanı ile, hükümeti oluşturan partiler arasındaki ilişkiler yanı ile, bu hükümet gerçekten de kendinden öncekilerle karşılaştırıldığında oldukça "uyumlu" bir görünüm çizmektedir. Hükümeti oluşturan tüm partiler, hükümet olmanın nimetlerinden sonuna dek yararlanmak istemektedirler, bu yüzden de ufak-tefek sürtüşmeler arpalıkların paylaşılması biçiminde "uzlaşmalarla" halledilmektedir. Hu-

kümet partılerının amacı bu yasama döneminin tümunü hükümet olarak tamamlamaktır. Bunun için kendı aralarındakı ilişkilerde, arada bir trıbünlere gösteri ıçın çıkışlar yapılsa da -kı bunu oncelıkle ve özellikle MHP, hortumlama, rüşvet vb. olaylara karıştığı en açık bellı olan ANAP'a karşı yapıyor- "uzlaşma" ıle devam edıyorlar.

DERVİŞ KAVGALARI...

Ancak devam işi özellıkle Şubat krizi sonrası, Dunya Bankası başkan yardımcılarından Kemal Derviş'ın ekonomıden sorumlu bakan olarak adeta koalısyonun dordüncü ortağı konumunda hükümete alınmasından bu yana daha da güçleşti. Şimdı koalısyon hükümetı ıçınde IMF program ve dırektiflerının en tutarlı savunucusu olarak adeta bir müfettış gıbı davranan Kemal Dervış ıle dığer bakanların bır çoğu arasında kımi zaman dışa yansıyan kavgalar yaşanıyor. Bu bağlamda son olarak buğday ve genelde hububat alım fiatlarının belırlenmesı konusunda Derviş'in IMF'ye verılen nıyet mektubuna atıfta bulunarak vermeyı teklıf ettiği fiyatın biraz üzerine çıkmayı talep eden Tarım Bakanı Husnu Zıya Gokalp (MHP) ıle Kemal Dervış arasında bır kavga yaşandı. Kavga, sonuçta tahıl uretıcısı açısından gerçekte gerileme anlamına gelen bır fiyat artışının ilanı ile sona erdirildi. Ardından özelleştirmeden sorumlu Devlet Bakanı Yüksel Yalova (ANAP), Derviş'ın yine niyet mektubuna dayanarak "Mayıs'ta 'Tütun Yasası'nın çıkarılacağı sözünün verılmış olduğunu" hatırlatması, bu ev ödevının yapılması gerektığını soylemesı uzerıne, "sert çıkıp" "Tütün Kanunu aceleye gelmez. IMF'ye bu sözü kim verdiyse bu onu bağlar" dedı. Bu kavga, piyasalara derhal doviz kurlarının yukselmesı, borsanın duşmesı bıçımınde yansıyınca, eli IMF'ye mahkûm olan hükümet, ANAP Başkanı Mesut Yılmaz eliyle, Yüksel Yalova'nın önüne "ya azıl, ya ıstıfa" alternatıflerını koydu. Yuksel Yalova istifa ederek bakanlık koltuğunu bırakmak zorunda kaldı. Bu gelişme Ağustos ayı içinde kongresini yapacak olan ANAP'ta Mesut Yılmaz'a, ANAP ıçındeki olası lıder adaylarına, muhaliflere vb "hadlerını bildirme" fırsatı da sundu.

PARTİ İÇİN KAVGALAR...

Kavga yalnızca Dervış ıle, dığerlerı arasında yürümüyor. Bizzat hükümeti oluşturan partıler kendi içlerinde kavgalı.

Bu noktada "liderlık sultası" bu partılerın hepsının belırleyıcı özellığı. "Lider"ın ıki dudağı arasından çıkanı adeta tanrı sözü gıbı algılamayanlar ve gereğıni yerine getirmeyenler derhal "halledılıyor!"

İşte MHP ıçınde partısının aldığı karara rağmen cumhurbaşkanlığına adaylığını koyma "cüretını" gösteren Sadı Somuncuoğlunun halı! Bu kadim bozkurt, yalnızca devlet bakanlığını kaybetmekle, MHP'den ihraç edılmekle kalmadı, aynı zamanda milletvekılı ülküdaşlarının bir bölümü tarafından dovulerek de, kendısine "ıhanetın"(!) sonucunun ne olacağı gösterıldı!

İşte DSP'de yaşananlar... Hikmet Uluğbay hükümetin ve Ecevit'ın kımi politikaları ile ters düştüğü noktada, intıhar yoluyla "kabineden uzaklaşma" alternatifini seçti!

Ya da en son DSP kongresinde Ecevıt'e rağmen ve ona karşı adaylık koyma cüretını gösteren Sema Pişkünsüt'ün durumu.. Kendisi ve oğlu, Genel Kurul salonuna yumruklar ve küfürler eşlığinde girebıldi! DSP'nın "S"sinin böylece "sol" değil, "sopa" anlamına geldığı bır kez daha belgelendı. Hakkını arayana sopa! Bırazcık demokrası ısteyene sopa! Artık yürürken yonunu bulmak ıçın bıle bır yardımcıya ıhtıyaç duyan Ecevit'e saygıda kusur edene sopa! DSP nın "uzlaşı" sıyasetının partı ıçıne dönük yanı böyle!

ANAP ise tam bır cümbüş... Önce Ecevit'e saygıda kusur eden Devlet Bakanı M. Ali İrtemçelik istifa ettırildı. Ardından Mesut Yılmaz'la tam bır kader birliği ıçinde olan; fakat Beyaz Enerjı Operasyonu'nda yiyiciliği ayyuka çıkan, bu yüzden de artık savunulamaz duruma gelen Enerji Bakanı Cumhur Ersümer, Yılmaz'ı kurtarmak içın feda edilmek zorunda kalındı. İstifa etti. İş orada bitmedı. Cumhur Ersümer'in istifaya zorlanmasında ANAP ve Mesut Yılmaz açısından "kusurlu" görülen, Beyaz Enerji Operasyonu bağlamında Mesut Yılmaz'la Jandarma Genel Komutanlığı'nın karşı karşıya geldiği noktada, açıkça Yılmaz'dan yana tavır almayan Içişleri Bakanı Saadettin Tantan'ın "halledilmesi" gundeme geldı. Yılmaz ANAP ıçındekı "haın"lerden soz etmeye başladı. Ve sonunda koalisyon ortaklarıyla da anlaşarak, Saadettin Tantan'ı

Cumhur Ersümer

Sadettin Tantan

Kemal Derviş

Mesut Yılmaz

İçişleri Bakanlığı görevinden alarak, "gümrük kapılarından sorumlu" Devlet Bakanlığı'na(!) atadı! Böylece Sadettin Tantan cezalandırılmış, Cumhur Ersümer'in intikamı alınmış, ANAP'ta kimin sözünün geçtiği bir kez daha gösterilmiş oluyordu. Tantan'ın bu atama konusunda tavrı, atandığı Devlet Bakanlığı'ndan ve ANAP üyeliğinden istifa etmek biçiminde oldu. Görünen, onun ileriye dönük hesaplarının olduğudur.

HÜKÜMETLE DİĞER KURUMLAR ARASI KAVGALAR

Bu hükümet aynı zamanda, devletin kendi kontrolü altında olmayan kurumlarıyla da kavgalı. (Dış geçiremediği ordu dışta tutulursa; ki hükümet partileri yer yer "sivilleşmeyi" vb. savunma adına, orduya da ufak ufak eleştiriler getiriyor. Ağzının payını aldığında, yanlış anlaşıldığını söyleyip, özür dileyip oturuyor!)

Bu güya "uzlaşı" hükümeti örneğin bizzat kendi seçtiği Cumhurbaşkanı Sezer ile kavgalı. Bu hükümet aslında Çankaya'ya noter olarak düşündüğü Ahmet Necdet Sezer, yetkilerinin bir bölümünü kullanmaya başladığında büyük hayal kırıklığına uğradı Ve kavga koptu. Kavga Şubat 2001'de yapılan olağan Milli Güvenlik Kurulu toplantısında, tam bir mahalle kabadayısı kavgası seviyesine düşen biçimlere vardı. Cumhurbaşkanı hükümetin etkin bakanlarından Husamettin Özkan tarafından "nankör kedi" ilan edildi. Anayasalar uçuştu havada! Kavga borsa çöküşünün de bahanesi oldu.

Bu hükümetin ANAP kanadı yargı ile kavgalı... Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcısı Şalk, ANAP Genel Başkanı'nı "siyasi sahtekârlıkla" suçluyor! ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz yargıyı çizmeyi aşmakla, siyasileşmekle suçluyor, Şimdilik kavga Şalk'ın ANAP'ı da doğrudan ilgilendiren Beyaz Enerji davasından alınması ile "ertelendi" Fakat bitmedi! Biteceği yok!

HALKLA KAVGA...

En önemlisi de bu hükümet işçi sınıfı ile, köylülükle, memurlarla, tüm emekçilerle, Kürt halkı ve tüm ezilen halklarla kavgalı. Kendine "uzlaşı" hükümeti adı veren bu hükümet, emperyalist devlet ve tekellere, onların yerli ortak/işbirlikçilerine, büyük patronlara hizmet ateşi içinde, emekçilere en çok saldıran hükümetlerden biri. Bu hükümet, tüm emekçiler açısından kazanılmış haklara, emekçilerin ücretlerine, işine, ekmeğine-aşına en alçakça saldırı hükümeti.

Emperyalizme bağımlı burjuvazının "milliyetçiliği"nin ne anlama geldiği bu hükümetin işlerinde çok açık görülebilir. Bu "milliyetçilik" içte egemen olmayan, ezilen milliyetlere karşı korkunç bir şovenizm; dışta ise emperyalizme tam bir teslimiyettir! Bu hükümet icraatlarıyla emperyalizme hizmette en "kararlı" hükümetlerden biridir, belki de birincisidir, TC tarihinde! Bu hükümet döneminde emperyalist devlet ve tekeller adına hareket eden IMF ile imzalanan anlaşmalarla Türkiye'nin ekonomik programı her zaman olduğundan daha açık bir biçimde IMF tarafından belirlendi. IMF hükümetin verdiği bilgilerle değil, Türkiyede üslenen kendi doğrudan memur/müfeetişlerinin raporları üzerinden denetledi Türkiye ekonomisini.

Bu hükümet döneminde işçi ücretlerinde önemli ölçüde gerçek düşüş yaşandı; köylülerin ürettiği ürünlere verilen fiyat artışları enflasyonun çok gerisinde kaldı; özelleştirme sürecinde yüzbinlerce emekçi daha işsizler kervanına katıldı; uluslararası standartlara uyma vb. adına çıkarılan "Sosyal Güvenlik Yasası " isimli yasayla mezarda emeklilik dayatıldı çalışanlara. Bu hükümet emekçiler açısından yoksulluğa yoksulluk katan, bunun için de alçakça saldıran hükümet olarak geçti/geçecek tarihe! İşte "uzlaşının" emekçiler açısından görünümü budur.

"ATILIM" MI?

Bu hükümetin "atılım" hükümeti iddiasına gelince: Bu iddiayı hükümetin başkanı şu noktalarla gerekçelendiriyor:

* Hükümetin başı iki yıl içinde **285 yasa çıkartılmış** olmasını "bu şimdiye kadar dünyada görülmeyen bir başarıdır" diyerek övüyor. Atılımcılıklarının bir gerekçesi yapıyor. Sorun bu yasaların nasıl yasalar olduğu sorunudur gerçekte! Çıkarılmış olan yasalar, bunların bir bölümü "reform" adını taşısa da –örneğin "Sosyal Güvenlik Reformu Yasası"nda olduğu gibi– gerçekte halka karşı yasalardır. Bu hükümetin çıkardığı yasaların temel özelliği emperyalist sermayenin isteklerini, ihtiyaçlarını çıkış noktası almasıdır. En son olarak çıkarılan ve Derviş yasaları adı verilen yasalarda bu çok net görülebilir

* Ecevit hükümetleri döneminde "bölücü ve laik demokratik rejim karşıtı **terör örgütleri ve yolsuzlukla mücadelede, faili meçhul cinayetlerin aydınlatılmasında** önemli başarılar elde edildiğini" ve "huzur ve güvenin pekiştirilmesi yönünde ciddi gelişmeler sağlandığını" söylüyor.

Burada önce kim için "huzur ve güven" sorusu sorulmalıdır. Bu hükümetin emekçilerin "huzur ve güvenini" sağlama yönünde attığı bir adım yoktur. Elde edildiği söylenen başarılar, yalnızca egemen sınıflar için başarı olarak değerlendirilebilir. Örneğin, halk güvenliğini de ilgilendiren "faili maçhul cinayetler" konusunda gerçekte devletin cinayetlerinin üzerini örtme hükümetidir bu hükümet! Yolsuzluk bağlamında yürütüldüğü söylenen mücadele, gerçekte değişik mafya gruplarının kendi aralarındaki bir çatışmadır vb.

* Ecevit, hükümetleri döneminde **Apo'nun** emperyalist bir komplo sonucu **TC'ye teslim edilmesi** olgusunu da hükümetinin en büyük başarılarından biri olarak övüyor. Şöyle diyor:

"15 yıl halka büyük acılar çektiren bölücü terör örgütünün (Gerçekte Kürt halkı sadece 15 yıldır değil, bütün cumhuriyet tarihi boyunca faşist TC tarafından eziliyor, acı çekiyor; buna karşı direniş, savaş "terör" değil, haklı bir mücadeledir / BN) *başının yakalanarak* (Emperyalistler tarafından TC'ye teslim edilerek denmesi gerçeği ifade eder / BN) *bağımsız Türk yargısı* (Bakımsız ve siyasete, öncelikle de orduya bağımlı denmesi doğrudur / BN) *önüne çıkartılması, TC'nin gücünü gösterdiği gibi* (Bunun gösterdiği şimdilik emperyalist büyük güçler açısından TC'nin, Kürt ulusal hareketinden daha önemli görüldüğüdür Başka bir şey değil! / BN) *halkımızın devletine olan güveninin de arttırdı* (Bu yalnızca şovenizm ağusuyla gözleri dönmüş olanları azdırdı. Bun-

ların güvenını tazeledı. / BN) *Terörıstbaşının* (PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın demeye dılı varmıyor! Gerçek terörıst faşıst TC'nın kendısidır / BN) *adıl yargılama ılkelerine* (TC'de adıl yargılama, cezanın peşin kesilmesi biçımınde oluyor. Yargılama yalnızca zaten kesilmış cezanın gösterılı bır bıçımde gerekçelendırıldığı bır alan oluyor. / BN) *uygun olarak yargılanması da ulkemıze saygınlık kazandırdı.* (Gerçekte, butun dünyada burjuva medyası yargılanma surecını tam bır gösterı olarak değerlendirdı. / BN)"

* Başbakan Ecevit'in "atılım"ının bır gerekçesi de **"cezaevlerine çozüm"**dur. O bu konuda da şunları söylüyor·

"Aralık 2000'de gerçekleştırılen operasyonlarla uzun yılların bırıkımı ve devletımizin utancı olan cezaevleri sorunu çözüm yoluna sokuldu. Cezaevleri terör örgütlerının karargahı olmaktan çıkarıldı "

İşte 57. TC hükumetinin "atılım"dan ne anladığının açık bır örneği! Egemen sınıfların utanmaz bır bıçimde "Hayata Dönüş Operasyonu" verdikleri alçakça saldırıyla 30 devrımcinin katli, o zamandan bu yana suren olüm orucunda onlarca devrımcının olmesı, sakat kalması, bu hukümet içın "cezaevlerıne çozum"dur ve "atılım"ın bır parçasıdır. Yani elınde tutsak bulunan ınsanların hunharca katlıyle övünen alçak katıller güruhuyla, cınayetlerı çozum olarak sunan ve bununla övünen bır hukumetle karşı karşıyayız!

* "Atılım" hükümetı tespıtının bır başka gerekçesı, bu hükümetın **sekiz yıllık zorunlu eğitim** kararına sahıp çıkmasıdır. Böylece ılköğretımdekı öğrenci sayısının 4 yılda 1 mılyon artmış olması olgusunu bu hukumet başarıları ıçinde saymaktadır. Esas olarak ilk öğretımın 5 yıl olduğu dönemde ortaöğretimde olanların MGK'nin sıyasi islamın kıtle etkısini azaltmak ıçın sılah zoruyla dayattığı bir kararla şımdı ılköğretım oğrencısı halıne gelmesi sonucu ortaya çıkan oğrencı sayısı artışının bu hukumetın faalıyetı ıle bir ılışkisi olmadığı gıbı, ovunulecek bır yanı da yoktur. Eğıtımde eski tas eskı hamamdır var olan durum. Eğıtımde durum emekçı yığınlar açısından düzelmemekte tersıne bozulmaktadır. Aileler ıçın eğıtım masrafları gıderek artmakta, ılkoğretım sonrası eğitım emekçı çocukları ıçin giderek zorlaşmaktadır. Hukümet adına Ecevıt "11 yıllık zorunlu eğıtıme geçılmesı" nin hedeflerı olduğunu belırtıyor. Sorun oncelıkle eğitime ayrılan bütçe payının arttırılması, eğıtımın nıteliğının duzeltılmesıdır. Bu noktada bu hukümet doneminde olan, kemer sıkma adına eğıtıme ayrılan butçede de kısıntıya gıdılmesidır!

* Ecevit'in ovünduğü şeylerden bırı de hukumetlerı döneminde **"laiklik karşıtı orgutlerin etkisinin buyük olçude sınırlandırılmış"** olmasıdır Ecevıt şoyle dıyor: *"Bu örgütlerce yonlendırilen yurtlardan büyük bölumu devlet yonetımıne alındı Kuran kursları laıklık karşıtı akımların elınden kurtarıldı. Turban sorunu da buyuk ölçüde çözüldü "*

Bu hukumet tutucu kemalıst ordu ıle sıyası ıslamcılar arasındaki iktıdar dalaşında, ordunun işbaşına getırdığı onun guvenılır hukümeti olarak sıyası ıslamcıların etkısını gerıletme yonunde gerçekten de uzerıne duşenı yapmıştır. Ancak bu gerçekte emekçi yığınların hayatı açısından anda pek fazla bır şey ıfade etmeyen ve esasta egemen sınıfların kendı ıçlerındekı ıktıdar dalaşının bır goruntüsüdür sadece. Emekçı yığınlar ıçın ilginç olan bu dalaşta, laık cumhurıyetı koruma adına bir dizı demokratık hakkın da çiğnenmesı, demokratık haklara saldırının yer yer "laıklık karşıtlarının" kalkışma gırışımlerını bastırmak vb. ıle gerekçelendırılmesıdır Emekçı yığınlar yer yer dincı faşızm ocusu ıle korkutulup kemalıst faşıst dıktatörluğu savunma pozısyonuna çekılmektedır. Ölümü gosterıp, sıtmaya razı edılmeye benzemektedir bu ış.

ECOKEŞ'İN AYDINLIK TÜRKİYESİ...

Bu guya "atılımcı" hükümetın geleceğı konusunda da Ecevıt'ın soyledıklerı şöyledır·

"57 hükümet ağır ekonomık sorunlara, terore ve yolsuzluğa karşı en kararlı mucadeleyı vermekte ve yıllardır ıhmal edılmış reformları başlatmış bulunmaktadır. (Cezaevı Reformu(!), Sosyal Guvenlık Reformu(!) vb gıbi / BN) *Terorün belının kırılmasının ardından* (Bu bağlamda da hep yenıden kırılan terörun belının, bu kez "kırılması" bu hükümetin marifeti değıl, Abdullah Ocalan'ı faşıst TC'ye teslim eden emperyalist komplonun sonucu; ve Abdullah Öcalan'ın "barış" siyasetı adına verdiği "ateşkes" direktifidir! / BN) *Güneydoğu ve Doğu Anadolu bölgelerımizde* (Kürdıstan demeye dıllerı varmıyor. Bundan öcü gibı korkuyorlar. PKK geldiğı yerde yuzlerce, bınlerce kez "ayrılmak" dıye bır dertlerı olmadığını, sorunları TC çerçevesı ıçinde çozmek nıiyetinde olduklarını soylemelerine rağmen, hâlâ Kurt ve Kurdıstan gerçeğini sözde de inkâr ederek, sorunu çözeceklerını sanıyorlar! / BN) *ekonomik ve sosyal kalkınmaya dönük çalışmalar daha da ıvme kazanacaktır* (Kürt halkının hep dinledığı teraneler bunlar! / BN) *Kalkınmış* (Sız bunu emperyalıst sermayenin hareketının önune en kuçük bir zorluk çıkarmayan dıye okuyun! / BN), *özgurlükçu* (Sız bunu despotik/faşıst okuyun! / BN) *ve çoğulcu* (Siz bunu Kemalızmın çeşıtlı turlerıne özgürlük tanıyan, Kemalizme karşı her akıma karşı yasakçı/baskıcı olan dıye okuyun! / BN) *demokrasinin* (Siz bunu emperyalızmın uşağı zümrenin diktatörluğunun diye okuyun! / BN) *egemen olduğu aydınlık Turkıye'ye doğru adımlarımız hızlanarak surecektir."*

Burada Ecevıt'ın söyledıkleri bizim parantez ıçınde koyduğumuz gerçek ıçeriklerı ıle okunduğunda, bu hükümetin ülkeyı nereye götürmek istediğı, "Aydınlık Türkıye"den gerçekte ne anladığı anlaşılır.

Bu hukümet Turkıye'yi aydınlığa değıl, olsa olsa daha fazla batağa götucur, goturuyor

Hukumetın sürüp sürmeyeceği birçok faktore bağlı. Bu hükümetin kendı ıçındekı çelışmeler sonucu dağılma ıhtımalı de var.

KIRK KATIR, KIRK SATIR ALTERNATİFLERİ...

Boyle bır durum için fakat bu hukümetın andakı alternatıflerinden (orneğın ANAP yerıne hükümete DYP'nın katılması; veya matematık olarak mumkun olan, fakat sıyaseten ondan daha zor görunen ANAP-MHP-DYP koalisyonu veya FP dışındaki tüm partılerın "mıllı koalisyonu"; veya FP'lı koalısyonların) hıç biri işçiler

ve emekçiler açısından bugunkü hukumetten daha ıyı / veya daha kötü şeyler getirmez. (Kaldı ki FP'nin ne olacağı belli değıldır. FP'nin kapanma davası karar aşamasına gelmış durumda. Tutucu kemalist kanat bu partıyi kapatma konusunda ısrarlı görünuyor. Daha şimdıden iki ayrı partının hazırlıkları tamamlanma aşamasına gelmiş durumda.) Yanı egemen sınıfların andakı parlamentodakı "alternatıfleri" biri diğerine tercih edılecek alternatıfler değillerdır.

Dıǧer yandan ordunun ıdareye bır kez daha "vatanın mılletın selameti için el koyması" bunun meraklıları olmasına rağmen, gıderek azalan bir olasılıktır ve bu da ezılen-somurulen yığınlar açısından andakı hukümetın alternatifi değıldır, olamaz. Bilinmelidır ki bu alternatıf eğer olursa ılk hedefi ışçı-emekçi örgütlerını tarumar etmek olur, olacaktır. Bir askerı darbe ancak emperyalizmin andakı siyasetini sivil sıyasetçiler üzerinden yürütemedıǧi şartlarda gündeme gelebılir. Andakı durum bunu gerektiren bır durum değıl.

Parlamento dışında olan egemen sınıf partilerinden CHP'nın olası bır hükümet ortaklığında yapacakları için geçmışte yaptıkları yeter bilgı sunmaktadır.

Egemen sınıf medyasının bır bölumunun cılaladığı Derviş önderlıǧinde yeni partı; Fazılet'in "Yenılıkçı" denen kanadının yeni partı girışımı; şımdı ANAP'tan ayrılan Tantan'ın ve eskı kımı kuskünlerin olası gırışimlerı, yine emekçı yığınlar açısından, andakı partilere göre tercıh edılecek alternatifler değildir.

GERÇEK ALTERNATİF; TEK ÇÖZÜM: DEVRİM!

Evet aydınlık Türkıye, gereklıdır ve mümkündur. Bir şartla:

Bugünkü sömurucü düzenın, bu duzen içinde ezılen, sömürülen tum sınıf ve katmanların işçi sınıfı onderlığınde devrımı ıle yerle bır edılmesı; yerine ışçılerın köylulerın kendı duzenlerinın kurulması şartıyla! İşçılerın koylülerın devrimcı demokratık ıktıdarı şartlarında, somuruyü ortadan kaldıracak sosyalızm ıçın yola koyulmak şartıyla!

Bunu çok "zor" ve "uzun erimli hedef" vb görenler ıçın dıyeceğımız şu: Her uzun erimli hedefe varmak için, bu hedefe götüren yola koyulmak gerekır. Bu yolda atılacak her adım bızı hedefe yaklaştırır, "uzun" yol kısalır!

Egemen sınıfların ışçılere emekçılere tüm ezılenlere azgınca saldırdığı ve bize sunulan tüm "alternatiflerin" gerçek alternatıf olmadığı şartlarda, bızim kendı alternatifimiz için, işçilerinkoylulerın demokratık Kuzey Kurdıstan-Turkiyesı için; bu topraklarda sermayenın ve somürunün egemenliğine son vermek ıçin; emeğın egemenlıǧını kurmak, butün dünyada işçi emekçı sınıf kardeşlerimizle omuz omuza sosyalızm-komünizm yönünde ılerlemek ıçın **yola koyulmamız** gerekır.

GÜN MÜCADELE GÜNÜ...

Burada herkesın yapacağı çok ış vardır.

İşçıler, köylüler, memurlar, tüm emekçiler kendılerine, "İleride düze çıkacağız, şimdılik hep beraber fedakârlık edelım!" dıyen egemen sınıfların "acı ılacını" ıçmeyı reddetmelı, "Krızın yukunü krızin sorumluları taşısın" dıyerek, sınıf mücadelesini yükseltmeli; kendilerını satan sarı sendikacıları, meslek örgütu ağalarını vb. ellerının tersıyle ıtmelı, her alanda kendı bağımsız mücadele örgutlerını oluşturmaya koyulmalıdırlar.

Bu mücadele okulu ışçilere, köylülere, emekçilere çok şey oğretecektir.

Gun mücadele gunüdür. Gun mücadele ateşi ıçınde oğrenme gunüdur.

Devrımcıler şunu bılmelıdır. Kendi en basıt hakları ıçın mücadele etmeyen bir kitlenın; bugun egemen sınıfların çok yoğun saldırılarına karşı kazanılmış hakları için mucadele etmeyen bir kıtlenın, ış, ucret artışı, ucuz ve ınsanca yaşayabilecek konut, hastalık sıgortası vb. için mucadele etmeyen, "Zaten bır şey değışmez, ben / bız bir şey yapamayız!" diyen bır kıtlenin demokrası ıçin, sosyalızm için mücadelesını beklemek, olmayacak duaya amın demektır. Diğer yandan, devrimcı örgutler emekçı yığınlardan kopuk, onlar adına onlarsız yürutecekleri "demokrası" ve sosyalızm mucadelesınde zafer kazanamazlar.

Görev hâlâ esas olarak ayrı ayrı mecralarda yürüyen ışçi-emekçı hareketı ile, devrımcı hareketı bırleştırmektır. Bunun içın devrimcı örgutler açısından yapılacak çok şey vardır. En başta devrımci orgutlerin/guçlerın eylem birliğini sağlamak gelir. Bu esasında hıç de zor olmayan bır şeydir. Eylemde birlik, her orgutun grubun kendı doğru bulduğu ajıtasyon ve propogandaya hıç bır sınırlama getırmeyen bır demokratık yaklaşımla kolaylıkla sağlanabilir. Bunun önündekı tek engel, gerçekte devrımci örgütlerın buyük çoğunluğunda var olan, antidemokratık anlayış ve uygulamalardır. Bencıl, kendi orgutünun dar dunyasını gerçek dünyayla eşıtleyen tekkeci anlayışlardır bunun önünde engel olan. Emekçı yığınlar yer yer devrimci örgütler arasında olan çatışmalara bakıp –Örneğın bu 1 Mayıs'ta DHKP/C Istanbul'da bir kez daha Dev-Sol'culara saldırdı– haklı olarak, "Bu mu sizin ıstedığınız?!" dıye soruyor. Kendı ıçınde demokrasıye tahammulu olmayanların emekçı yığınlara guven verecek bır alternatıf sunması beklenemez.

O halde devrimcı örgütlere çağrımız basıt:

En kolayından başlayalım; devrımcı güçlerın eylem birlığını sağlayalım. Bu gücümuzü yığınların mucadelesine katalım.

Göreceğiz kı, bugünden çok daha fazla şey yapmak, yığın hareketını olumlu yonde etkilemek mumkün olacaktır.

GÜN PARTİYİ GÜÇLENDİRME GÜNÜDÜR!

Komünıstlere, örgütlü yoldaşlarımıza, dışımızda olması mumkun komünıstlere çağrımız da şudur:

Gerçek alternatifi, doğru çözümu sunan bızız! Bu alternatif yığınların hareketı ıçınde ona taşınıp, onunla buluştuğunda er geç maddi güce dönuşecek ve bu düzenı yerle bir edecektır. İşçılerın-köylülerın devrımcı demokratik Kuzey Kurdistan-Türkıyesi er geç gerçek olacaktır.

Yol uzundur, meşakkatlıdır, zordur... Sorun ınatla koyulduğumuz bu doğru yolda, sağa sola sapmadan, karamsarlığa kapılmadan yürümeyı bılmektır

Bunu bılıyoruz, bıleceğız.

Menzıle varacağız!

Hazıran başı 2001 ▲

KATİL DEVLET F TİPLERİNDE VE DIŞARIDA HÜCRELEŞMEYE KARŞI DİRENİŞTEKİ DEVRİMCİLERİ ÖLDÜRMEYE DEVAM EDİYOR...

İçerde, dışarda yaşamın hücreleştirilmesine HAYIR!

Devletin "şefkat" operasyonu idi adı... On, yirmi... otuz... Otuziki can, otuziki devrimci insan katledildi; F tipi tecride direnen... Faşist devletin devrimci tutuklulara yönelik tecrit dayatması karşısında bedenlerini ölüme yatırarak direnen devrimciler, açlığın altmışbirinci gününde faşist devletin "hayat kurtarma" adına, "teröristleri kendi terörizmlerinden kurtarma" adına katledildiler...

Katliam bununla son bulmadı.

Faşist devletin F tipi tecrit dayatması karşısında 19 Aralık 2000'den sonra da sürdürülen ölüm orucu eylemlerinde toplam yitirdiğimiz devrimci sayısı 23'ü buldu. Böylece devletin 19 Aralık 2000 tarihli saldırıda katlettiği ve ölüm orucu eylemlerinde yitirdiğimiz devrimcilerin sayısı -bu makale yazıldığında- 55'e ulaştı...

Açlıkla ölüm sınırında gidip gelen; bilinç kaybı; kemik erimesi, sakatlanma riskini önemli ölçüde barındıran koca sekiz ay... Üç mevsim... Aç günleri günlere ekledik üç mevsim boyunca; üç mevsim boyunca tarih ölen devrimci isimlerini not düştü sayfalarına: "F tipi tecride direnişte düştüler".. Sibel Sürucü, Hatice Yürekli, Sedat Karakurt, Fatma Hülya Tumgan, Hüseyin Kaya, Cafer Tayyar Bektaş, Şenay Hanoğlu, Erdoğan Guler, Uğur Turkmen.. Direnişte yaşamını yitiren son devrimciler, direnişi diğer siper yoldaşlarına devrederek ayrıldılar aramızdan. Üçüncü grubun ardından dördüncü grup ölüm orucuna başlıyor; beşincisi sırada; ölmeye hazırlanıyor...

* * *

Faşist devlet F tipi tecrit hücrelerinden geri adım atmıyor. Tersine varolan tecridi yasal zeminine oturtuyor. "Terörle Mucadele Yasası"nın kimi maddelerinin değiştirilerek uygulamaya sokulmasını "cezaevlerinde yeni düzenin tesis edilmesi" ve "tutukluların insani ihtiyaçlarının karşılanmasının" bir adımı olarak sunma utanmazlığını gösteriyor; açlık grevi ve ölüm oruçlarına son verilmesini talep etmekten ve ailelere "evlatlarını öldürtme" çağrısını yineleme yüzsüzlüğünden öte pratik olarak cezaevlerine yönelik birşey yapmıyor.

Hayır, hayır... Haklarını yemeyelim...

Faşist devlet başka şeyler de yapıyor: Açlık grevi ve ölüm orucunda kritik durumda bulunan devrimci tutukluları yataklara zincirliyor, zorla "tıbbi" müdahalede bulunuyor; sakat bırakıyor! Devrimci, demokrat basına sansür uyguluyor, tutuklu yakınlarının seslerini duyurabilme yönündeki çabalarını faşist kolluk güçleriyle engellemek için herşeyi yapıyor; ölüm orucu ve açlık grevlerine destek verenleri terörle susturmaya çalışıyor, haklarında koğuşturma açıyor;

basın bildirilerinin okunmasını bile polis copu, jandarma dipçiği ile engelliyor, tutuklu avukatlarına ve çözüm isteyen kesimlere yönelik baskıları artırarak sürdürüyor. F Tipi cezaevlerine karşı yapılacak eylemlere yasaklar koyuyor; yapıldığı takdirde güvenlik güçlerinin eylemleri engellemek için her tür lü yaptırıma başvuracağını açıklıyor, Tabip Odaları hakkında "görevleri olmadı ğı halde açıklama yapmak" suçuyla koğuşturma açıyor vb. vb

Bu arada aylarca süren açlığın ardından sakat kalan, kendi kendisinin ihtiyaçlarını gideremeyen, bilincini yitiren kimi mahkumları altı aylık bir süre için ailelerine teslim ediyor. Devlet, sakat kalan, kimilerinin bilinçlerini yitirdiği, ölümün eşiğindeki insanları kimin bu hale getirdiğini bu yolla da gözlerden gizlemeye çalışıyor; attığı bu adımla açlık grevi ve ölüm orucu eylemini de çözmenin hesabını yapıyor; ailelerin devrimci tutuklular üzerinde baskı unsuru olmasını, onları açlık grevi ve ölüm orucu eyleminden vazgeçirmesini istiyor.

Faşist devlet yanılıyor. Nitekim ailelerine teslim edilen, devrimci tutsakların bilinci biraz yerinde olanlar eylemi dışarda da sürdürüyorlar.

* * *

F tipi tecrit hücrelerine karşı açlık grevi ve ölüm orucu eylemini sürdüren çeşitli örgütlere mensup devrimci tutuklular gelinen yerde taleplerini şu dört noktada topladılar

"1– Mimari değişiklik yapılmadan, bir ve üç kişilik hücreler kapatılmadan, tutsaklar olarak koşulsuz bir arada yaşamamız sağlanmadan tecrit kalkmış ol maz. Tecride son verilmelidir.

2– Düşüncelerimizi yok etmek için getirilen bütün yasaklar ve uygulamalar kaldırılsın.

3– Tutsak temsilcileriyle koşulsuz olarak görüşmelere başlanmalıdır.

4– Zorla müdahale işkencedir. Sakat bırakmak suçtur. Zorla müdahale işkencesine son verilmelidir."

Devrimci tutsaklar açlık grevi ve ölüm orucu eylemini bu talepler temelinde sürdürürken dışarıda da sessizliği bozmaya yönelik girişimler sürüyor. En son, çeşitli legal parti, demokratik kurum ve kuruluşların oluşturduğu "Diyaloga Çağrı Platformu" bir dizi eylemlilik yanında 9 Haziran tarihinde Ankara'da bir yürüyüş düzenlediler. Yine Kuzey Kurdistan-Türkiye'nin çeşitli kentlerinde bir dizi eylemlilikler geliştirildi, geliştiriliyor Yine çeşitli Avrupa ülkelerinde kamuoyunun dikkatini Türkiye cezaevlerindeki faşist devletin katliamlarına ve F tipi tecride çekmek için eylemler sürüyor.

* * *

Bu arada "demokrat", "insan hakları savunucusu" vb. sıfatlı Avrupalı ne yapıyor?

Türkiye cezaevlerindeki tecrit zulmüne karşı direnen devrimci tutsakların üç mevsime yayılan açlık grevlerine, devletin saldırılarına, katliamlarına .. yeri geldiğinde "demokrasisi" ile övünen, "insan haklarına saygılı" Avrupa devletlerinden ne bir tepki geldi, ne Türk devletine tecride son vermesi çağrısı... Gelip giden birtakım "heyetler" faşist devletin verdiği bilgiyle yetinerek ve "cezaevlerinde kimi ufak tefek eksiklikler dışında fazla birşey bulamayıp" ülkelerine döndüler.. Avrupa Parlamentosu'nun oturumlarının birinde şöyle bir değinildi soruna, geçildi. Kimi insan hakları kuruluşlarının çağrıları ve kimi heyet üyelerinin rahatsızlıkları ise sessizlik içinde boğuldu.

Gerçekte, o anlı-şanlı "demokrasi ve insan hakları savunucusu" devletlerin faşist Türk devletine söyleyecek fazla sözleri olamazdı da... Çünkü, Türkiye'de F tipi adı verilen tecrit hücrelerini "Avrupa standartlarına" uyma adına Türkiye'ye ihraç edenler Avrupa devlet lerinden başkası değildir. Örneğin F tipi tecrit cezaevlerinin Almanya'daki karşılığı "Stammheim Cezaevi"dir ve Türkiye cezaevlerindeki tecritten aşağı kalmayan uygulamalar bu cezaevinde gerçekleştirilmektedir... Üstelik "insan haklarını savunma" adına! Ve bu cezaevi ve tecrit uygulamaları "Avrupa standartı" olarak Avrupa Birliği'nin "yeni aday üyesi" ülkelere –bu arada Türkiye'ye– ihraç ediliyor!

İşte bu yüzdendir ki; geçtiğimiz günlerde Türkiye cezaevlerinde incelemelerde bulunan Avrupa Parlamentosu Heyeti'nde bulunan AB-Türkiye Karma Parlamento Komisyonu Eş Başkanı Daniel Cohn-Bendit, cezaevlerinde tecritten, hücrelerden değil ama, Bayrampaşa'daki koğuş tipi cezaevinden –tuvalet ve duş eksikliğinden– rahatsız(!) olup bunu "insanlıkdışı" buluyor! Öyle ya, "Kızıl Dany" lakaplı kendi sözcükleriyle eski devrimci, yeni "burjuva milletvekili" bu bay, "tecrit hücrelerinden rahatsızlığını" söylese, kendisine "Avrupa standartı" hatırlatıldığında ya da tecrit tipi cezaevi modelini Avrupa'nın ihraç ettiği hatırlatıldığında ne cevap verecektir? O yüzden de bu burjuva milletvekili, çözümü F tipi cezaevlerinde buluyor! Cohn-Bendit tecrit hücrelerinde yaşamı kendisine anlatan, emperyalizmden, kapitalizmden, IMF'den, bunlara karşı mücadeleden, devrimden, sosyalizmden vb. söz eden devrimcileri ise "anlamamakta", onları "taş devrinden kalma bir zihniyet içinde" olmakla suçlamakta, devletin tutukluları bu "ideolojik saplantıdan kurtarmak için diyalog kurması gerektiğini" söylemektedir .. Cohn-Bendit'e göre "F tipleri iyi cezaevi olma ihtimaline sahiptir" ve "Şu anda cezaevlerindeki durum ölümü gerektirmemektedir!"

"Avrupa standartı" savunucularının cezaevlerindeki insanlık dramına yaklaşımı budur! Cohn-Bendit'in bu tavrı, "Avrupa hümanizmasına" bel bağlayan, "Avrupa'nın duyarlılığını" Türk faşizmine karşı baskı unsuru olarak kullanma eğiliminde olan kimilerine de yanlış hesap içinde olduklarını –bir kez daha– göstermiştir.

* * *

Devrimci tutsakların, devletin tecrit hücrelerine karşı aylardır sürdürdükleri açlık grevi ve ölüm oruçlarını desteklemek, mücadeleye dışarıdan destek vermek, onların haklı taleplerinin savunucusu olmak "insanlıktan" nasibini almış her insanın görevidir!

Biz Bolşevikler; bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da; faşist devletin içerde ve dışarda yaşamı hücreleştirme siyasetine karşı direnişi örgütleme çalışmasını yükseltmeli, sessizliği yırtan eylemlere güç ve destek vermeyi sürdürmeli, kendi düzenlediğimiz destek eylemlerimizi daha da güçlü kılmak için tüm güçlerimizi seferber etmeliyiz.

Topyekün saldırıya karşı topyekün mücadeleyi yükseltmek, devrimci tutsakların cezaevi direnişine destek sunmak için sessiz çoğunluğu harekete geçirmeye çalışmak gerektiğini bir kez daha yineliyoruz. Bu çalışmada sessizlik içindeki insanlara; devrimci tutsakların direnişine destek vermenin devrimci, demokratlıktan öte bir "insanlık" görevi olduğunu anlatmalıyız... Koca sekiz ay; üç mevsim boyunca açlıkla ölüm sınırında gidip gelen, faşist devlet tarafından bombalanmış, kurşunlanmış, dayaktan ve işkenceden geçirilmiş, hücrelere atılmış, sakatlanmış, bilinç kaybına uğramış yüzlerce devrimci tutsağın yanında saf tutulması çağrısını yükseltmeli; onların taleplerini talebimiz olarak sahiplenmeli tecrit işkencesine son verilmesi için bütün gücümüzü seferber etmeliyiz...

— F tipi tecrit işkencesine son!

— Faşizme ölüm; tek yol devrim!

11 Haziran 2001

SERMAYENİN SALDIRILARINA KARŞI İŞÇİLER ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE!

"Bizi tek kurtaracak olan Kendi kollarımızdır!"

Mücadele tarihinde haklarına yönelik saldırılara karşı büyük direnişler örgütlemiş olan Türkiye işçi sınıfı 31 yıl önce coşkusu, direnci ve dayanışmasıyla egemenlere geri adım attırmıştı. Bugün kendisine yönelik saldırılar karşısında işçi sınıfı 15-16 Haziran'ın en büyük derslerinden birisi olan "Hak verilmez, alınır!" şiarı temelinde haklarının savunucusu olmalıdır. Direnmek ve kazanmak! 30 yıl öncesinden Türkiye işçilerinin bıraktığı miras budur. Bu miras, günümüzdeki saldırılara en iyi yanıt olacaktır!

Emperyalistlerin kendine bağlı ülkelerde çıkar ve sömürü işlerini koordine eden, para piyasalarını, ülkelere verilecek "kredi" miktarlarını emperyalist güçlerin çıkarları temelinde ayarlayan büyük kuruluşlarından, birisi olan Dünya Bankası'nın Başkanı James Wolfensohn Le Monde'a verdiği demeçte "Kemal Derviş'i Türkiye'ye biz gönderdik!" demiş.

IMF'nin Türkiye ile ilgili plan ve

projelerini uygulama göreviyle Dunya Bankası tarafından gönderildiği böyle alenen ılan edılen Dervış, daha önce çerçevesini açıkladığı ve ıpuçlarını büyük oranda verdiği "yenı", "ulusal" programı açıkladı. "Ekonomının kurtarıcı patronu" olarak tanınan, tanıtılan Dervış'ın açıkladığı programın ne "yenı", ne de "ulusal" olmadığı; kendısının Dünya Bankası tarafından Türkıye'ye gönderıldığı gerçeğı kadar açıktır.

İnşallah!
Maşallah!
Fesuphanallah!

Dervış'ın programı yenı değildır, çunku IMF ile yapılan diğer stand-by anlaşmalarına dayalı programlardan birısidir ve diğer programlardan ozde hiçbir farklılığı yoktur. Işçılere ve emekçılere yönelık mumkun olan en duşük ucret zammı verme, enflasyonla, yağmur gıbı gelen zamlarla yaşama, özelleştırme saldırısıyla daha fazla ışsızlık, açlık vs. vs açılarından "yenı" programın örneğın bır onceki "başarısız" programdan farkı yok. IMF ıle yapılan tum stand-by anlaşmaları temelınde şekıllenen ekonomık programlarda temel ortak yan işçılerın, emekçılerın yoksulluk sınırında yaşaması pahasına emperyalıstlerın ve ışbırlıkçılerın kasalarını daha fazla doldurması öngörulmekteydi, yenı program da bu temel üzerınde yukselmcktedir

Bu gerçeklığe rağmen ortada bır "ulusallık" lafı dolaşıp duruyor. Programın adına "ulusal" lafı yamanıyor, "krizı ulusça yenmemızden" sözedılıyor, "krizin yükunu tum ulusça paylaşmamızdan" dem vuruluyor.

Başta programın hazırlayıcısı Kemal Dervış olmak uzere, çokça "ulusalcılıktan", "mıllıyetçılikten" bahseden ve Dervış'e siyası destek veren koalısyon partılerının "yenı" programı "ulusal" değildır. Program emperyalızmin dayattığı, IMF'nın ve Dunya Bankası'nın yaptırımlarına dayalı, çerçevesı onların çıkarları temelinde çizilen bır programdır. Verılen niyet mektupları, garantıler, her fırsatta "IMF istiyor!", "IMF bunda çok ısrarlı!", "Kredının gelebılmesı ıçın şunların da yapılması lazım!" yonunde hemen hergün gazctelerde okuduğumuz, televızyonlarda ızlediğımız ifadeler bunun açık göstergelerındendir Kısaca "yeni" programın adı ulusaldır, kendısı emperyalızmın programıdır; program "Ulusal IMF Programı"dır.

İşte ekonomının yenı patronu Dervış, bır yandan sıyası istikrar garantısı arayan ve bu sağlandığı sürece ve ölçüde ekonomik yardım yapma sozu veren "chef"lerının, Dünya Bankası ve IMF gibı emperyalist güçlerin talepleri doğrultusunda ekonomik programına koalısyon hukumetınden destek talep ediyor, dığer yandan tüm kesımleri, bu arada ışçileri ve emekçıleri de fedakârlıkta bulunmaya çağırdı, çağırıyor. Ona göre, çok zor bır donemden geçen Turkıye, bu badıreyı atlatmak ıçin toplumsal uzlaşma sağlamalıdır. O'na göre, "krızdcn çıkmak ıçın hep birlikte ele ele verip, ulusça hep birlikte fedakarlık yapmalıyız!"

Sermayenın ve onların andakı sözculerınden birısı olan Dervış'in aslında toplumsal uzlaşmadan anladıkları, işçılerın, emekçılerin kendılerine yönelık emperyalistlerın ve onların yerli işbirlıkçılerının saldırılarına karşı seslerını çıkarmamasıdır; her geçen gün daha da çekılmez hale gelen ekonomik zorluklar karşısında ışçiler, emekçıler kemerlerı bıraz daha sıkmalı, "beterın de beteri var" deyıp tevekkule sığınmalıdır. İşçıler, emekçiler, krizın yükunun kendı sırtlarına vurulması karşısında gıkını çıkarmadan durumu kabullenmeli, "vatan" adına, "millet" adına, "ulus" adına kendısine sunulan zamları sıneye çekmelı, kendısıne bıçilen gorevi yerıne getirmelidır! Emperyalistler ve onların ışbırlıkçileri olan Türk hakım sınıfları bunu ıstemekte, toplumsal uzlaşma ıle krızi aşmaktan bunu anlamaktadır.

Tüm bunların sonucu, "ulusça" gırılen krizın yuku, emekçılere yüklenmekte; "krizdekı ulusun" zengınlerı, kaymak tabakası fedakârlığını krizin getirdiği fırsatlardan yararlanarak yenı vurgunlar yapmak suretiyle gostermektedır.

Dünya Bankası Başkanı Wolfensohn, Le Monde'a açıkladı

Dünya Bankası: Türkiye'de rüşvet vermeyene ihale yok

Derviş'i biz gönderdik

IMF'YE GARANTİ: İŞÇİ ÜCRETLERİ DÜŞÜRÜLECEK!

Krızden kurtulma adına "yenı şef" Kemal Dervış tarafından hukumetın desteğiyle oluşturulan IMF dı-

11

rektifleriyle hazırlanan "yeni" program krizin yükünü işçilere, emekçilere yükleyen bir program olduğunun pratik ilk göstergeleri, kriz döneminde gelen devalüasyon ve zam yağmuru oldu. Bir gecede halkın alım gücü % 40 düzeyinde azaldı. Buna karşın devlet işçilere, emekçilere yüzde sıfır zam verebilecek kadar yüzsüzlük göstermekte, ayrıca IMF'ye bunu gerçekleştirme garantısı de vermektedir. İşte hükümetin IMF"ye verdiği niyet mektubunda işçilere emekçilere yönelik ücretlerde düşüşü öngören sözleri:

"Kamu işçileri ile memurlar arasındaki ortalama net ücret oranını 2000 yılındaki 2.6 düzeyinden kontrat dönemi boyunca (2002 yılı sonuna kadar) yüzde 2 oranına düşürmeyi hedefleyeceğiz. Kontrat döneminin ilk yılında (2002 yılı) sözkonusu oranda 1/5'lik bir düşüş hedeflenmektedir. Kamu işçilerinin ücret kontratları enflasyonun hedeflenen oranlarını aşan kısmı için ayarlanacaktır ancak, bu her altı aylık dönemin sonundan önce olmayacaktır. Ancak, söz konusu ayarlama gerçekleşen enflasyon ile beklenen enflasyon arasındaki farkın yüzde 80'lik bölümünü aşmayacak ve ilk altı aylık dönem için böyle bir ayarlama yapılmayacaktır." (Star, 18 Mayıs 2001)

Çok açık bir şekilde verilen bu sözle hükümet –ve IMF tarafından– "çok fazla ücret aldığı" ileri sürülen "kamu işçilerinin" ücretlerinde gayet bilinçli bir gerileme yapılacağının "garantisi" verilmekte, böylece diğer ücretli kesimlerle ücret konusunda bir uyumun sağlanacağı ifade edilmektedir. Bu açık işçi düşmanı tutumla devlet emekçileri bölmenin hesabını da yapmakta, kamu işçısi ile özel sektörde çalışan işçiler veya memurlar arasında bir "bölücülüğe" ve "rekabete" zemin hazırlamaktadır.

Gerçekte bugün hükümetin işçi ücretleri konusunda çok açık bir saldırısı var. Öncelikle kamu işçilerine yönelik olan IMF direktifli bu devlet saldırısına işçi sınıfı adına hükümetle toplu iş sözleşmesi görüşmelerine katılan Türk-İş'li sendika ağaları da destek veriyor, kapalı kapılar ardında binbir dalavere çevriliyor, işçiler –sözümona kıran kırana süren pazarlıklarla– sonuçta satılıyor!

İşte ibretlik satıştan birkaç not:

Toplu iş sözleşmesinin başlangıcında hükümet adına katılan Mehmet Keçeciler % sıfır zamdan bahsetmeye başladı. Bir önceki yılın enflasyon rakamlarının % 40'ın üzerinde çıktığı, bu yılın enflasyon rakamlarının ise –resmi verilerde dahi– % 55-60 olarak gerçekleşeceğinin ifade edildiği koşullarda, sıfır zammın ifadesi bile küfür etmekten daha beterdi. Tepki gecikmedi. Bunu işçilerin kabul etmesi mümkün değildi Bu bilindiği için kamu işçileri adına görüşmelere katılan Bayram Meral böyle birşeyi kabul etmeyeceklerini açıkladı.

Bu karşı çıkış yanında Bayram Meral, içinden geçilen kriz nedeniyle talepler arasında olan % 5'lik "refah payı"ndan vazgeçilebileceğini söyledi.

Düşunün; bir yandan bir gecede alığımızın % 40'ı eriyor ve sizin temsilciniz masaya % 20 artı % 5 'refah payı" talebiyle oturuyor. Yani aslında daha masaya otururken ileri sürülen taleplerle kamu kesiminde çalışan işçiler % 20 oranında zarardalar! Bir de üstune üstlük temsilci "refah payı" adını verdikleri % 5'lik payı almaktan vazgeçiyor.

Devaluasyon oranıyla karşılaştırıldığında daha pazarlığa oturmadan % 25'lik bir kayıp sözkonusu. Ne adına yapılıyor bu? Krizden dolayı yapılan fedakârlık!!!

Ayrıca şu "refah payı" adlandırması da işin cabası... Sanki işçiler, emekçiler çok rahat bir yaşantı sürüyorlar da, % 40'lık devalüasyon karşısında alınacak % 20'lerde, % 25'lerde gezinen bir ücretle "refah" içinde yaşayacaklar!!! Ne büyük bir sahtekârlık! Bu adlandırma, işçileri, enflasyon karşısında ezdirmemek istediğini söyleyen utanmaz sendika ağalarının satış pazarlığında kitleleri uyutmak için ileri sürdükleri bir soytarılık değilse nedir?!

Turkçede "kayıkçı kavgası" denilen bir kavram vardır. "Danışıklı dövüş"un karşılığı olarak kullanılır. Devletle Türk-İş arasında yaşanan son toplu iş sözleşmelerinde öyle bir kayıkçı kavgası yaşanmaktadır ki, emekçilerin masa başında, kapalı kapılar ardında satışı çıkarılan gürültüyle kapatılmaktadır. Bunun örneklerinden birisi Bayram Meral'in sık sık "meydanlara inme" tehdididir. Bir diğeri ve en önemlisi ise, kapalı kapılar arkasında yapılan anlaşmadır Bayram Meral 17 Mayıs tarihinde, hükumetle toplu iş sözleşmesi pazarlığı çıkışında yaptığı açıklamada "bir hafta önce anlaşma sağlandığını", ancak IMF'nin devreye girmesiyle anlaşmanın bir süre sonra bozulduğunu açıklamış, anlaşma metnini de basına dağıtmıştır. Elbette burada Bayram Meral'in anlaşma sağlandığı anda neden anlaşmanın ilan edilmediği sorusu akla gelmektedir. Biz açıklayalım: Her zaman olduğu gibi Türk-Iş gibi işçi bezirganı bir sendikanın bezirganbaşı olarak Bayram Meral, hükümetle nasıl dişediş bir pazarlık yaptığı, ne kadar güç koşullarda hak kopardığı vs. imajını yaratmak için –büyük ihtimalle hukümet tarafının da katılımı ile– uzatma oyununu oynamıştır. Ancak bu oyun sürerken IMF yapılan anlaşmayı bozmuştur, daha geri taleplerde yeniden bir sozleşmenin görüşmeleri başlamıştır.

Peki anlaşılan veya anlaşılmaya çalışılan rakamlar nelerdir? Biraz da ona bakalım... Yukarıda geçtiğimiz aylarda % 40'larda bir devalüasyonun yaşandığını; enflasyonun bu yıl için % 55-60 olarak tahmin edildiğini belirtmiştik. Kameralar karşısına geçip işçiyi, memuru enflasyona ezdirmeyeceklerini söyleyenlerin bu rakamları dikkate alarak toplu iş sözleşmesini bu rakamlar civarında bağıtlamayı düşünmesi normal olan bir davranış olacaktır Ama burası Türkiye... İşçi temsilcisi Türk-İş olan, işvereni yalan dolan üzerine kurulu devlet olan kamu işçisinin böylesi "normallikleri" yaşayamayacağı; son toplu iş sözleşmesinde üzerinde çalışılan rakamlarla bir kez daha görüldü. Türk-Iş masaya % 25'le otururken hükümet % sıfır "zam" öneriyordu. Sonraki adımda –yine yukarıda değindiğimiz gibi– Türk-Iş "refah payı"ndan vazgeçerken hükümet % 10'ların altında bir zam telaffuz etmeye başladı. "Al gülüm, ver gülüm" gelinen en son rakam % 18 – % 20 idi.

Sonuçta hükümetle Türk-İş bir "orta yol"da anlaştılar. 22 Mayıs tarihinde Başbakan Bülent Ecevit, Başbakan Yardımcısı Hüsamettin Özkan, Devlet Bakanları Mehmet Keçeciler, Kemal Derviş ile Türk-Iş Başkanı Bayram Meral "işçi satış toplantısından" çıkarak kameraların önüne geçtiler ve uzlaşma sağlandığını "müjdelediler". Varılan uzlaşmaya göre işçiler şöyle satıldı:

Birinci 6 ay için % 15 zam yapılacak ve kök ücretlere yansıtılacak; ancak bu artış işçiye 2002 Şubat sonunda verilecek;

İkinci altı ay için % 15 zam ve enflasyon farkının % 80'i verilecek;

Üçüncü altı ay için % 10 ve yine enflasyon farkının % 80'i ödenecek;

Dördüncü altı ay için ise % 10 zam ve enflasyon farkının tamamı verilecek.

Kamuda çalışan işçilerin çıkarlarının satışını yukarıdaki koşullarda gerçekleştiren Türk-İş Başkanı Bayram Meral, kameralar önünde yaptığı konuşmada utanmadan, "Hem hakça bir düzen, hem de Türkiye'nin içinde bulunduğu büyük sıkıntılar ve zor koşullar gözönünde bulunduruldu" diyerek, krizin yükünü işçilere, emekçilere yüklemede üzerine düşen görevi yerine getirdiğini ifade ediyordu.

Bir kez daha gelinen noktayı son devaluasyon ve tahmini enflasyon ücreti ile bağ içinde değerlendirildiğinde, hükümetin krizin yükünü işçiye, emekçiye yükleme çabasına Türk-İş bezirganlarının açıkça destek sunduğu; işçi ücretlerinde reel düşüşe onay verildiği görülecektir. İşçilerin patron devlete satıldığı açıkça görülecektir.

Hükümetin işçi sınıfına saldırıları salt bu kadarla sınırlı değil. . Son olarak "grevsiz, toplusözleşmesiz sendika" tekrar gündeme getirilmiştir. Kamu emekçileri, toplu iş sözleşme görüşmeleri hakkına sahip bulunmayan, grev yapma hakkı elinden alınmış, adından başka birşeyi bulunmayan bir "sendika" talebiyle karşı karşıyadır. Böyle bir sendikanın işlevinin "işlevsizlik" olacağı gayet açıktır. Ama hakkını yememek gerek, böyle bir sendika, devletin 12 Eylül darbesiyle yasakladığı kamu çalışanlarının örgütlenme hakkını kağıt üzerinde yeniden tanıyacak, "ayıbı kapatan incir yaprağı" işlevini yerine getirecektir. Ancak sendika yasağı "ayıbı" ne kadar büyükse; grevsiz, toplu iş sözleşme hakkına sahip olmayan "sendika" "incir yaprağı" da o denli küçüktür!

Devletin işçilere, emekçilere yönelik son saldırılarından birisi de kıdem tazminatlarının ortadan kaldırılmasına yöneliktir. Bu bağıntıda da önce bunun tamamen ortadan kaldırılacağı ileri sürülmüştür. Gelen tepkiler üzerine sorunun yanlış anlaşıldığı; bunun tümden ortadan kaldırılmayacağı, bundan sonrası için düşünüldüğü vs. belirtilmiştir. Şu anda bu konuda da söylenenlerden yola çıkarak "mezarda emeklilik" yasasının çıkarılmasında yaşandığı gibi bu saldırı, zamana yayılacak ve bir geçiş dönemi ile birlikte adım adım dayatılacaktır

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE TARİHİNDEN...

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi

"... 1963 yılında çıkarılan bir kanunla "grev hakkı"nı kanunen de (lokavtla sulandırılmasına rağmen) ele geçiren işçi sınıfı, 1960'lı yıllarda bu silahı yaşam şartlarını iyileştirmek için kullanmada giderek ustalaştı. Birçok grev mücadelesi içinde işçi sınıfının ileri unsurları; Türk-İş'in başındaki unsurların işçi sınıfı düşmanı hainler olduğunu, bunların gerçekte patronlarla aynı saflarda olduğunu gördüler. Bu o dönemde Türk-İş'e alternatif olarak ortaya çıkan DİSK'in kısa zamanda güçlenmesine yolaçtı. Birçok büyük sanayi kuruluşunda DISK, Türk-İş'e ciddi bir rakip haline gelmeye başladı; Türk-İş'in sendika ağalarının, işçi sınıfını istedikleri gibi uyuttukları dönemler geride kalmaya başladı. İşçi sınıfı içinde, DISK'in kazandığı birkaç başarıdan sonra DISK'e doru bir kayma başladı. İşçi sınıfı üzerinde Türk-İş aracılığı ile kurdukları hakimiyetin sarsılmaya başladığını gören hakim sınıf temsilcileri, bu duruma dur diyebilmek için 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev, Lokavt Kanununda değişiklikler yapılmasını planladılar. Bu plana göre; herhangi bir işyerinde toplu sözleşme yapma hakkı; işyerinin dahil olduğu işkolunda en çok üyeye sahip alan ve o işkolunda sigortalı işçilerin üçte birinin üye olduğu işçi federasyonu; ya da ülke çapında faaliyet gösteren işçi sendikasına ait olacaktı. Bu, DISK'in tasfiyesi; DISK dışında da bazı küçük işyerlerinde örgütlenen küçük sendikaların tasfiyesi; sendikal alanda Türk-İş'in kesin tekel kurması demekti. Bu yöndeki değişiklik önerisi 15 Haziran'da meclislere gelecekti.

Türk-İş yöneticileri, hazırlanmasında kendilerinin de payı bulunduğu bu işçi sınıfı haini tasarının propagandasını yaptılar. Güçlü olmak için tek sendikada birleşmek gerektiği; kanunun bunu amaçladığı demagojisi ile işçileri kandırmaya çalıştılar.

DISK yöneticileri: kendi varlıkları tehdit altında olduğu için, bu tasarıya karşı çıkmak zorunda idiler. Ancak onlar da işçi sınıfının sınıf mücadelesinden korkuyorlardı; düzeni savunuyorlardı. Bu yüzden yasa değişikliğine "kanunlar çerevesinde" karşı çıkılması yönünde çağrı yaptılar.

15 Haziran'da İstanbul ve İzmit'te işçiler, kanunlarda yapılmak istenen değişiklikleri protesto için büyük bir yürüyüş düzenlediler.

O gün İstanbul ve İzmit'te hemen bütün büyük fabrikalarda üretim durdu. Türk-İş yönetiminin uyarılarına, sendikadan çıkarma tehditlerine; patronların işten atma tehditlerine rağmen; yalnızca DISK'li işçiler değil, Türk-İş'e bağlı sendikalı işçiler de kitleler halinde direnişe katıldı.

İşçilerin büyük bir bölümü düzenlenen yürüyüşe katıldı. 15 Haziran'daki yürüyüşe 70 bine yakın işçi katıldı. İstanbul'da üç koldan, İzmit'te iki koldan yürüyüş yapıldı. İşçiler gözaltına alınan arkadaşlarını karakollara teslim etmediler. Kitle karakollar önünde birikerek, gözaltına alınanları polisin elinden aldı.

16 Haziran'daki yürüyüşe katılım 150 bin civarında oldu. İşçi sınıfının muazzam gücü karşısında paniğe kapılan hakim sınıflar, orduyu devreye sokmaktan başka çare bulamadı. Askeri birlikler, pois birliklerinin hemen ardından işçilere karşı barikatlar kurdular. İşçiler silahsız ve örgütsüz olmalarına rağmen bu barikatların çoğunu yiğitçe aştılar.

İşçiler barikatları kâğıt gibi parçaladılar. Levent'te, Topkapı'da, Kadıköy yakasında Otosan fabrikası önünde polis ve askerle işçiler yer yer çatıştılar. Polis silah da kullandı.

En büyük çatışma Kadıköy'de Yoğurtçu Parkı çevresinde oldu. Bu çatışmada yüzlerce işçi yaralandı; bir toplum polisi öldü.

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ'NDEN ÖĞREN!

Sermayenin, onun koruyucusu kollayıcısı devletin, "patron devletin" tüm saldırılarına, oyunlarına karşı; onların bu saldırılarını onaylayan, meşrulaştıran Türk-İş gibi sendika bürokratlarının çabalarına karşı işçi sınıfı mücadelesini kendi eline alarak yükseltmek, haklarının takipçisi olmak zorundadır.

Türkiye işçi sınıfı, mücadele tarihine dönüp bakmalı, tarihi deneyimlerinin ışığında kendi mücadelelerinin önündeki en büyük engel olan sendika ağalığına karşı mücadele etmeli, kendisini her geçen gün daha yoksullaştıran programlara, IMF reçetelerine, krizlerin yükünü sırtına vuranlara karşı sesini yükseltmelidir. Bugün işçi sınıfının hak mücadelesini yükseltmesi için yeteri kadar nedeni vardır. İşçilerin, emekçilerin kendilerini açlığa, yoksulluğa iten düzene karşı tepkisi meşrudur, haklıdır!

aykırı olamaz. Ne var kı bızım aramıza çeşıtlı maksatlar güden kişiler, çeşıtli kılıklara bürünerek girebılirler. Hatta, kotüsü, gozbebeğimız şereflı Türk ordusunun bır mensubuna kötü maksatla taş atabilirler. Tahrikler yapabilirler. DİSK Genel Başkanı olarak sızleri uyarıyorum."

(Kemal Türkler'ın 16.6.1970'deki radya konuşmasından)

15-16 Hazıran Büyük İşçi Dırenışı böylece reformıst-revizyonıst sendıka ağalarının yüzlerınden de "ışçı dostu" maskesıni söküp atıyor; onların devlet ve Anayasa yanlısı, faşist Türk ordusu yardakçısı, ışçi düşmanı yüzlerını görmek ısteyenlere, ve görülebilecek durumda olanlara bütün çıplaklığı ile gosteriyordu.

15 Haziran'da patlayan, 16 Hazıran'da doruğuna ulaşan büyük işçi mücadelesı, ancak sıkıyönetım, onun ardından gelen yoğun faşist saldırı ıle durdurulabildi. Hareketin durdurulmasında kuşkusuz reformist-revizyonıst DİSK'lı sendıka ağaları da işçi sınıfı açısından lanetli, hakım sınıflar açısından ise "taktıre şayan" haınce bır rol oynadılar.

15-16 Hazıran Işçı Hareketı, doğrudan talebi olan 274-275. maddelerde yapılmak istenen değişiklikleri engelleme hedefine ulaştı. Hakım sınıflar işçı hareketının büyük gücü karşısında gerilemek, yapmak istedıklerı değışiklıklerı ertelemek zorunda kaldılar. Onlar ışçı sınıfının büyük mücadelesi karşısında 15 Hazıran'da yasa değişikliklerını meclisten geçirme planını gerçekleştıremediler. Bu plan hemen hemen aynı içerikle, ancak 11 yıl sonrasında, ışçi sınıfı hareketının ve bütün devrimci hareketin en yoğun, en kanlı faşıst saldırılarından bırı sonucu hemen hemen bütunüyle bastırıldığı bır dönemde, 12 Eylul sonrasında gerçekleştirilebıldı."

("15-16 Hazıran Büyük İşçı Direnışı İşçı Sınıfının Mucadelesinde Yaşıyor", Bolşevık Partızan Yayınları, Haziran 1987, sayfa 15-19)

Işçıler durmadılar. Kadıköy ıskelesınde toplanan ışçıler üzerine polıs ve asker yenıden saldırdı. Faşıst kolluk güçlerının açtığı ateşte Mustafa Baylam, Abdurrahman Bozkurt ve Yaşar Yıldırım adlı işçıler şehıt düştuler.

16 Hazıran akşamı saat 21 .OO'de hakim sınıfların radyoları İstanbul ve Gebze'de sıkıyönetım ilan edıldıgını duyurdular. Işçı sınıfının kendılığinden gelışen bu haklı mucadelesını bastırmak ıçın hakım sınıflar yüzlerindekı "demokrası" maskesını atmak, gerçek faşıst yüzlerını göstermek zorunda kalmışlardı.

Büyük İşçı Dırenışının kendılerını de aştığını gören o dönemin reformıst DİSK sendıka ağaları, Türkıye ışçı sınıfının en büyük, en görkemlı direnış hareketlerınden bırı olan 15-16 Hazıran direnişinin doruğunda ışçılere devlet radyosu üzerınden şöyle seslenıyordu:

"Işçı kardeşlerim, ışçı sınıfının bılınçlı temsılcıleri, sızlere sesleniyorum. Benı ıyi dinleyınız. Anayasamız her türlu toplantı ve yurüyüşlerın sılahsız ve saldırısız olacağını emreder. Bızler Anayasaya sımsıkı bağlı ışçıler olduğumuz ıçın, hıçbır hareketımız Anayasaya

Mücadele tarıhınde haklarına yönelık saldırılara karşı büyuk dırenışler örgutlemış olan Türkıye ışçı sınıfı 31 yıl önce coşkusu, dırencı ve bır'ıktelığiyle, dayanışmasıyla egemenlere gerı adım attırmıştı Bugun kendısıne yonelık saldırılar karşısında ışçı sınıfı 15-16 Hazıran'ın en buyük derslerınden bırısı olan "Hak verılmez, alınır'" şıarı temelınde haklarının savunucusu olmalı, 15-16 Hazıran Buyuk Işçı Dırenişi'nın deneyımlerınden oğrenmelidır

Dırenmek ve kazanmak! 30 yıl oncesınden Turkıye ışçılerının bıraktığı mıras budur. Bu mıras, gunümüzdeki saldırılara en ıyı yanıt olacaktır.

15-16 Hazıran Büyük Işçı Dırenışi'nin 31. yıldönümünde çağrımız şudur· Kadın ve erkek işçıler, emekçıler! Zıncirlerınızden başka kaybedecek bırşeyınız yok. Kazanacağınız yenı bır dunya var!

Haydi yenı dunyayı kazanmaya!

Haydı örgutlü mucadeleye!

TÜSİAD kuyrukçuluğu...

Ekonomik kriz, siyasi kriz derken Kuzey Kurdistan-Türkiye'de hakim sınıflar arasındaki çelişmeler de yer yer daha sertleşerek değişik düzeylerde sürüyor. Ekonomik krizin patlamasının ardında IMF ve Dünya Bankası'nın dayatmaları temelinde hazırlanan programa uygun olarak Türk hükümeti yeni yasaları tek tek meclisten geçirmeye çalışırken, hakim sınıf temsilcilerinin arasında çıkan çelişkiler, IMF/Dünya Bankası'nın programına itirazlar bazı bakanları koltuğundan ediyor Çelişkiler, hükümet ayakta tutularak çözülmeye çalışılıyor

Ekonomik krizden çıkış programı, ya da hakim sınıfların temsilcilerinin deyimiyle "güçlü ekonomiye geçiş programı" emperyalistler tarafından olduğu gibi Türkiye büyük burjuvazısı tarafından da destek gördü. Sorun artık sözkonusu programın uygulanmasında. 57 hükümetin zorluğu da esasta uygulamada çıkmaktadır Programın uygulanması için öngörülen yasal değişiklikler hâlâ tamamen yerine getirilememiştir. Sözkonusu yasal değişikliklerin gecikmesinin esas nedeniyse hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişkilerdir.

Andaki duruma bakıldığında IMF/Dünya Bankası programının bazı aksatmalarla, programdan –şimdiden başgösteren– kimi sapmalarla yerine getirilmeye çalışıldığı görülmektedir. Aslında bu programı gerçekleştirmeye çalışmalarından başka seçenekleri de yoktur Hükümette başka değişiklikleri beraberinde getirse de sözkonusu yasalar tek tek meclisten geçiyor, geçecek de

Hakim sınıflar ekonomik krizden çıkış yollarını ararken yine krizin esas yükünu işçilerin ve emekçilerin sırtına yüklüyor Böylesi bir durumda ve ortamda, gelinen yerde Kürt burjuvazisinin liberal-demokrat siyasi örgütü olmaya aday olan; giderek artan ölçüde köylü örgütü olmaktan, liberal burjuva örgütü olmaya doğru evrimlenme sürecini yaşayan PKK, Osman Öcalan şahsında, TÜSİAD'ın programına ilericilik atfederek TUSİAD'ın ortaya koyduğu krizden çıkış önerilerini desteklediğini açıkladı Bu destek açıklaması yapılırken, sözkonusu programın, öngörülen ekonomik değişimin TUSİAD'ın çıkarına olduğu gerçeği doğru olarak tespit edilmekte, fakat buna rağmen PKK, Türk burjuvazisının TUSIAD çatısı altında örgütlenen kesiminin çıkarlarını savunma, onların programını destekleme tavrını takınmaktadır.

PKK'nın Türk burjuvazisının bir bölümünün çıkarlarını dile getiren bir programa –programda bazı yetersizlikler olduğunu söylemelerine rağmen– destek vermesi tavrı, PKK'nın işçilerin, emekçilerin çıkarlarını savunmadığını –aslında hiçbir ek yoruma gerek bırakmayacak kadar– açıkça göstermektedir.

En basit ifadeyle, egemen sınıfların ekonomik çıkarlarını temsil eden bir ekonomik program, işçilerin, emekçilerin çıkarlarını temsil edemez. Tersine, sözkonusu programda egemenlerin ne kadar çıkarı varsa, o program da o çıkarlar kadar işçi, emekçi düşmanı bir programdır Böylesi bir programa, eleştiriyle birlikte bile olsa verilecek en ufak bir destek, burjuvaziye verilen destektir. İşçi ve emekçilerin karşısında yer almaktır.

PKK, TUSİAD kuyrukçuluğunu sadece TUSIAD'ın sözkonusu programını desteklemekle yapmamaktadır. TÜSİAD'ı "demokratik değişimin" bir gücü olarak gösterip TÜSİAD ile "Kürt tarafı"nı (yani kendilerini), Emek Platformu'nu ve adını vermedikleri Kuzey Kurdistan-Türkiye "solu"nu birleştirmek için "Demokrasi Konferansı" önerisinde bulunmaktadırlar. Ve bu bileşimle yapılacak sözkonusu konferansı, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümünün ilacı gibi sunmaktadırlar. PKK, "Demokrasi Konferansı" önerisiyle ve bu konferansa yüklediği misyonla sınıflarüstü burjuva siyasetin bayraktarlığını yaparken, bayrağı üstüne dikecekleri dalı da yine TÜSİAD verdi ellerine.

TÜSİAD'ın 10 maddelik reform paketi Mayıs ayı sonuna doğru kamuoyuna açıklandı. "Türkiye'de Demokratikleşme Perspektifleri ve AB Kopenhag Siyasal Kriterleri" başlıklı rapor şu ana alt başlıkları taşıyor:

"1 – Siyasi Partiler Kanunu değişmeli,

2 – Seçim sistemi yönetim istikrarsızlığına sebep olmamalı,

3 – Seçilen siyasi temsilciler hesap verebilir olmalıdır,

4 – Düşünce ve ifade özgürlüğü konusunda Ulusal Programa konulan maddelerin yanısıra temel hak ve özgürlüklerin korunması amacıyla bazı değişiklikler yapılmalı,

5 – Toplantı hakkı ve sivil toplum anlayışları yeniden gözden geçirilmeli,

6 – Ölüm cezası tamamen kaldırılmalı,

7 – Kültürel yaşam ve bireysel özgürlüklerin çerçevesi mümkün olduğunca genişletilmeli,

8 – Milli Güvenlik Kurulu hükümetin danışma organı olacak biçimde düzenlenmeli,

9 – İşkence ve kötü muamele önlenmeli,

10 – Hukuk devleti kavramının yerleştirilebilmesi için, devletin sınırlandırılmış, hukuk kuralları ile bağlı olması gerekmektedir " (22 Mayıs 2001 tarihli gazetelerden)

TÜSİAD yetkililerinin açıklamalarına göre de sozkonusu siyasi reform talepleri Türkiye'nin üye olmak istediği AB'nin siyasi kriterleriyle örtüşmektedir. Peki bu taleplerin dile getirilmesinin nedeni nedir? Yine TÜSİAD yetkililerinin açıklamalarına göre, AB'ye üyelik için hazırlanan "Ulusal Program"da Kopenhag Kriterleri'nin yeterince yer almamış olmasıdır. Yani TUSİAD'ın yaptığı esas iş hükümetin Kopenhag Kriterleri'ne uyması gerektiği uyarısıdır. Sözkonusu kriterlere uyulması ise yine TUSİAD'ın yetkilileri tarafından şöyle açıklanmaktadır:

"TUSİAD'ın ekonomik konuların yanısıra, siyası reform uzerınde de çalışmalar yapması, bu konunun ulkemızın rekabet duzeyının artırılmasındaki hayati öneminden kaynaklanmaktadır" (aynı yerden)

Bır başka tespitle Türkıye ***"uluslararası rekabet gücüne kavuşmak için hukuksal ve kurumsal altyapısını yenilemek zorundadır."*** *(aynı yerden)*

Bu tespitlere bakıldığında burjuvazı ve temsılcılerı amaçlarını, ısteklerını açıkça ortaya koymaktadırlar. Ve "reform paketi" de gerçekten bu amaçlarına uygun bır temelde hazırlanmıştır TÜSIAD'ın bu "reform paketı"nde dıle getırdiği konularda, taleplerde yeni bır şey yok. Gerçekten de bu talepler AB'ye üyelık bağlamında AB'nın Turkiye'nin önüne koyduğu ev ödevleriyle örtüşmektedır. Bu bağlamda yenı bır şey yok

Fakat bu taleplerın TUSİAD tarafından bır paket şeklınde gundeme getırılmesının gosterdiği gerçek, hakım sınıflar arasında, tutucu kanat ıle lıberal kanat arasındakı çatışmanın sürduğudür. AB'ye uyelik için sunulan "Ulusal Program"a damgasını vuran sıyaset tutucu kanadın sıyasetıydı Şımdı liberalleşmeyı talep eden TÜSIAD, "Ulusal Program"da Kopenhag Kriterlerı'ne uygun olmayan yanların, bu krıterlere uygun hale gelmesını ıstemektedır. Kısacası, burjuvazinin ikı kanadı arasındakı mucadeleden ve ekonomık ve sıyasi krizden liberal kanat kârlı çıkma mücadelesını TUSİAD uzerınde de sürdurmekte, tutucu kanata gore bır adım one çıkmaya çalışmaktadır.

Burjuvazının ıkı kanadı arasında yurüyen bu çatışmada PKK yıne TÜSİAD yanlısı tavır takınarak, TÜSİAD kuyrukçuluğunu surdurdu

PKK, hakım sınıfların bır kanadının programını sunan TUSİAD'ı *"mevcut sıyasal guçlerın durumu dıkkate alındığında, demokratık guçlerın değerlendırebıleceğı bır kesım"* olarak değerlendırıp guya bu çatışmadan yararlanmak istıyor! Ama yararlanma adına burjuvazının bır kanadının kuyruğuna takılıyor.

TÜSIAD'ın programında, ıdam cezasının savaş durumu dışındaki dönemler ıçın kaldırılması ve ana dılde eğitım ve TV-radyo yayınının savunulması PKK'nın TUSIAD'ın programının kendılerının "Demokratık Cumhurıyet" programında yer aldığını, hatta TUSIAD'ın programının "Demokratik Konferans" ıstemıne bır cevap olduğunu ve bunun "Demokratık Konferans" için asgarı bir program olarak PKK tarafından kabul edılebıleceği vb. goruşler savunuldu.

Bunun da ötesınde PKK Başkanlık Konseyı Uyesi Duran Kalkan'ın tespitıyle PKK TUSIAD'la ortak çalışma yapabıleceğını de ılan etti Kalkan'ın tespitı şoyledır.

"Ancak bu programını uygulamaya, bu çerçevede de ittifak yapmak isterse bir asgari program olarak biz TÜSİAD'la ortak çalışma yapabiliriz." *(abç) (Özgur Polıtıka, 23 Mayıs 2001)*

"Demokratık Cumhurıyet" adına PKK'nın gelınen yerde ittifak kurmak ıstediği güç, Türk hakım sınıflarının, burjuvazısinın önde gelen bır orgutlü yapısıdır, TÜSİAD'dır. TÜSIAD kuyrukçuluğu sözkonusu programın sahıp olmadığı nitelık atfedılerek gızlenmeye çalışılmaktadır. Duran Kalkan'a gore sozkonusu TUSIAD programının 10 maddesi; *"Turkiye'nın ıçinde bulunduğu krız ve çokuş surecıne dur diyebılecek, Türkıye'de yenıden yapılanmayı, demokratık gelişmeyı yaratacak köklu bir başlangıcı oluşturabilecek bır ıçerığe sahıp"* tir. *(aynı yerden)*

Sözkonusu 10 madde burjuva sıyaset çerçevesınde bıle bu ıçerığe sahıp değildır TÜSIAD yetkililerının açıklamalarından da anlaşılacağı gıbi Kopenhag Krıterlerı'ne uymak ıçın "Ulusal Program"da "eksık" görulen noktaların gıderılmesi ve AB'ye üyelığın krıterlerıne uyma çabasının otesinde bir şey değıldır bu maddelerı dıle getirmek.

Burjuvazının bir kanadı ıçın AB'ye uyelık krıterlerını yerine getırmek ve rekabet ımkânlarını artırmak ıçın one sürülen talepler, PKK tarafından Kurt sorununun çozumü olarak sunulabılmektedır. Orneğın Duran Kalkan, AB'ye uyelığin kriterlerınden olan ıdam cezasının kaldırılması ve ana dılde eğıtım ve TV-radyo yayını talebının gerçekleşmesı durumunda "Kurt sorununun da çözumu ortaya çıkacaktır" bıçıminde değerlendırmektedir

Duran Kalkan şahsında PKK, TÜSİAD raporunu destekledığını açıklarken, programın uygulanması ıçın TUSIAD'ın kararlı davranmasını da talep etmektedır. Böylesı bir durumda TUSIAD'ın çalışmalarını sonuna kadar destekleyeceklerını ılan etmektedırler. Duran Kalkan'ın tavrı şöyledir·

"Gerçekten tutarlılarsa öyle bir yaklaşım içinde olmalılar ve kararlılıkla uygulanmasını geliştirmeliler. Biz sonuna kadar bu yönde yürütecekleri çalışma, çabalara katkı sunacağız, destek vereceğiz. İstesinler bizden. Kürt tarafı olarak ne yapmamızı istiyorlar, biz ona cevap verelim. Ortak çalışmak istiyorlarsa ortak çalışalım." *(abç) (aynı yerden)*

PKK'nin ortak çalışmaya hazır olduğunu ilan ettığı TUSİAD, Türkçenın resmı dil olmasını savunmaktadır. Hem de somut sozkonusu edılen programda! Sözkonusu savunu Türkçe dışındakı dıllerın de öğrenılebıleceğı, öğretılebıleceğini içerdıği için andakı duruma göre bır ılerlemeyi ifade etmektedır. Fakat bu ılerleme de gerçekte ulusal baskıya son verme, dıllere tam eşıtlık getırmekten fersah fersah uzaktır.

Somut olarak TUSİAD'ın talepleri, raporu gerçekleşse bıle Türkçenın resmı dıl olması nedeniyle dığer dıllere karşı imtıyazlı olma durumu ortadan kalkmamaktadır. TÜSİAD, Fransa örneğine işaret ederek Kurtlerin ulus olarak varlığının ya da Türk olmayan azınlıkların varlığının ınkârı sıyasetını surdurmektedır. TÜSİAD da Kurt ulusunu azınlık olarak bile tanımamaktadır. Kuşkusuz TUSIAD'ın tavrının, TÜSİAD'ın kımın temsılcısı olduğu da bılindiğinde başka türlü olmayacağı açıktır. Sorun bu tavrın sahibi olan somurucü sınıfların bir bölümünun PKK tarafından "ılerıcı", "demokrat" ve "demokratık güçlerın kullanabileceğı" bır güç olarak gosterilmesındedir.

Sorun, PKK'nın burjuvazının bır bölümünün kuyrukçuluğunu, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu olarak gostermesındedır. Ne adına savunulursa savunulsun, TUSIAD kuyrukçuluğu PKK'nın geldığı yerı ortaya koyması açısından onemlidır. PKK açıkça TÜSİAD şahsında burjuvazının bır kanadının savunuculuğunu yapmaktadır.

Gorev, bunun Kurt ulusundan ışçı ve emekçıler tarafından gorulmesını ve kendi kurtuluşları ıçın mücadeleyı ellerıne alarak komünızm bayrağı altında birleşmelerını sağlayabılmektır!

6 Hazıran 2001▲

"Sezer'e yakışmıyor!" mu acaba?

Cumhurbaşkanlığı görevine getirildikten sonra Anayasa Mahkemesi Başkanlığı alışkanlığını kolay kolay terkedemeyen; hükumet tarafından cumhurbaşkanlığına sunulan bazı kararnameleri imzalamayıp hükümetle karşı karşıya gelen Ahmet Necdet Sezer, kimi kesimler tarafından "demokrasinin ve hukuk devletinin koruyucusu ve kollayıcısı" olarak değerlendirilirken, PKK ve PKK'nın siyasetini savunanlar tarafından da methiyeler aldı.

Özgur Politika gazetesinde yazıları yayınlanan Yaşar Kaya gibileri, Sezer'le hükumetin karşı karşıya geldiği tartışmada sadece Sezer'e methiyeler dizmediler, aynı zamanda Sezer'i Kurt halkının demokratik özlemlerine değer veren biri ve Kurtlerin de cumhurbaşkanı olarak ilan ettiler.

Bunu yaptıklarında Cumhurbaşkanı Sezer'in göreve gelmesinin üzerinden birkaç aylık zaman geçmişti sadece. Bu kısa dönemde Sezer hukümetle bir iki kez çelişkiye düşmuştü ve görunürde "hukukun ustunluğünu" koruyordu.

Boylesi bir durumda Turkiye genelinde olumlu puan toplamaya başlayan Sezer'e methiyeler dizmek aslında geleceğe yatırım yapmaya da yonelikti. Ne olur ne olmaz! Ya Sezer gerçekten de *"Kurt halkının demokratik özlemlerine"* değer verirse, o zaman yolu tıkamamak için baştan itibaren Sezer'e karşı tavırda ihtiyatlı olmak gerekiyordu!

Zaman geçti, Sezer, yargıçlıktan yavaş yavaş cumhurbaşkanlığına ve Turkiye'de egemen olan gerçek gücun askeri guç olduğu gerçeğine, MGK'nın emirlerinin uygulayıcısı olan hukumetin gönderdiği kararnameleri imzalatmaya alıştırıldı... Cumhurbaşkanı Sezer varolan devlet işleyiş sistemine alıştırıldıkça Kürt kesiminden methiyeler de azalmaya başladı. Fakat buna rağmen PKK ve PKK eksenli siyaset yapanların Cumhurbaşkanı Sezer'den beklentileri surdu, suruyor.

30 Mayıs 2001 tarihinde Cumhurbaşkanı Sezer, Genelkurmay Başkanı başta olmak uzere Kara Kuvvetleri Komutanı, Deniz Kuvvetleri Komutanı ve Jandarma Genel Komutanı eşliğinde dortyanı askerle sarılı biçimde Van ve Hakkari'ye gitti, incelemelerde bulundu, "Derecik Sınır Kapısı"nın açılışını yaptı.

Derecik Beldesi'nde toplanan kitleye yonelik yaptığı konuşmada Sezer, *"uzun yıllar terorden olumsuz etkilenen bu bolgemizde, barış ve huzur ortamının yeniden sağlandığını ve terör nedeniyle sayısız acı ve sıkıntıya katlanan sizlerin yüzlerindeki umudu gormek mutluluğumuzu bir kat daha artırdı."*

"...Ulusumuza, devletimize ve demokrasimize inancımızı her koşulda korumamız mutlu yarınların kurulabilmesinin de anahtarı olacaktır" (31 Mayıs tarihli gazetelerden) vb. goruşleri dile getirdi ve "kahraman Turk askeri"ne "terore son verdiği için" bol bol methiyeler dizdi.

Cumhurbaşkanı Sezer'den başka beklentileri olanlar, Sezer'in "Kürt halkının demokratik ozlemlerine" sa-

hıp çıkmasını bekleyenler, Sezer'in bu tavrından alındılar... Ve sitem etmeye başladılar. Özgür Politika gazetesi 31 Mayıs tarihli nushasındaki "başyazı"nın başlığını **"Sezer'e yakışmıyor"** diye yazdı.

Peki ama Sezer'e yakışmayan nedir? Hakkari'de valilik önünde toplanan kitleye karşı konuşma yapmamış. Sezer PKK yerine Türk ordusuna bol bol övgülerde bulunmuş. Sitemleri şöyle dile gelmektedir:

*"PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın çağrısıyla silahlı güçlerini sınır dışına çeken PKK'nın belirleyici rolüne karşılık, Sezer, son iki yıldır yaşanan çatışmasız huzur ortamının, Türk ordusunun **'başarısı ve eseri'** olduğunu iddia ederek, askerlere yönelik bol bol övgülerde bulundu" (31 Mayıs 2001)*

Liberal burjuva siyasetin liberal hayalleri burada kendisini ortaya koymaktadır. Sezer, TC'nin Cumhurbaşkanı olarak Türk ordusuna bol bol övgulerde bulunması onun temsil ettiği egemen sınıfların, faşist Türk devletinin savunuculuğunun doğal bir parçasıdır. Sezer kendi gerçek kimliğini ortaya koymuş ve kimliğine göre davranmıştır. Sezer açısından yadırganacak hiçbir şey yoktur bu tavırda.

Sorun, Sezer'e haketmediği nitelik atfeden ve burjuva liberal demokratlığına soyunanların Sezer'den methiye beklemeleri, bu methiyenin gelmediği yerde de sitem etmelerinden kaynaklanıyor.

Sorun, Kürt ulusunun kurtuluşu adına burjuvazinin şu ya da bu temsilcisinden medet ummak ve burjuvazinin temsilcilerine yaranmak için gösterilen çabadır. Sınıflarüstü burjuva siyasetin nasıl savunulduğunu şu tavır da göstermektedir

"Öncelikle, Sezer'in de konuşmasında dile getirdiği ve son iki yılı kastederek dikkat çektiği "huzur ortamı", devletin uygulamaları sonucu ortaya çıkmadı. Ordu, halen onbinlerce asker, özel tim ve korucusuyla bölgede devlet içinde devlet. Faili meçhul cinayetler, gözaltında kayıplar ve köylere yönelik baskılar halen gündemde. Bu açıdan devlet, huzur ortamını getirebilecek en ufak bir yönelim içerisinde olmamıştır." (31 Mayıs 2001)

Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın PKK'nın silahlı mücadeleye son vermesiyle tek yanlı olarak son bulduğu, Türk devletinin savaşa son vermediği, karşısında savaşan güç olmadığı için de savaşma durumunda olmadığı vb. olgu tespitidir. Fakat bu olgu tespiti, "huzur ortamı"ndan herkesin değişik şeyler anladığı gerçeğinin üstünü örtmeye hizmet ediyor.

Şöyle ki, faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da PKK'ye karşı yürüttüğü gerici, haksız savaşı "bölgeye huzur getirmek, teröre son vermek" adına yürütmüştür. Yani TC'nin "huzur ortamı"ndan anladığı şey, Kürt ulusal hareketinin ulusal baskıya karşı mücadelesinin bastırılması, Kürtlerin TC'nin hakimiyetine kayıtsız, koşulsuz boyun eğmesi, kısacası köleliğini kabul etmesidir.

Özel timi, korucusu, yüzbinlerce askerinin Kuzey Kürdistan'daki varlığı, faili meçhul(belli) cinayetler, gözaltında kayıplar, köylere yönelik baskılar vb. vb. baskılar tam da TC'nin "huzur ortamı"nı sağlamak için başvurduğu "devlet yönelimi"dir. Sömürgeci faşist Türk devleti için "huzur ortamı", Kürt halkı için olan "huzur ortamı" değil, ulusal baskının, zulmün değişik biçimlerde sürdürülmesidir. Anda varolduğu söylenen "huzur ortamı" da, Kürt halkı için gerçekte huzur ortamı değildir. Sistem içi de olsa "savaşa son", koruculuğa son", "köyüme dönmek istiyorum", "anadilde eğitim hakkı istiyorum" vb. taleplerin dile getirilmesi, Kürt halkının hiç de huzur içinde olmadığını göstermektedir.

Durumun böyle olduğu yerde devletin *"huzur ortamını getirebilecek en ufak bir yönelim içerisine"* girmediğinden yakınmak, yakınanların yanlış beklentilerini, yaklaşımlarını belgeliyor sadece. TC devleti kendine yakışanı yapıyor!

Sezer'e yaklaşımda da bu yanlış burjuva siyaset egemendir. Sezer'in "paşalar gibi konuşma"sının Sezer'e yakışmadığını anlatmak için şunlar savunulmaktadır:

"Kürdü inkâr etmek, ulusal demokratik değerlerini görmezden gelmek, üstüne ustlük yıllardır bölgeyi kan gölüne çeviren paşalar gibi konuşmak, Türke de Kürde de gelişim imkanı sunmaz." (aynı yerden)

Burada dikkat çekilmesi gereken esas şey, Kuzey Kürdistan'dan "bölge" olarak bahsedilmesi ve Kuzey Kürdistan'ı kan gölüne çevirenin sömürgeci faşist Türk devleti olduğu gerçeğinin "bölgeyi kan gölüne çeviren paşalar" tespitiyle gizlenmeye çalışılmasıdır. Faşist Türk ordusunun yöneticileri olarak tabii ki "paşalar", Kuzey Kürdistan'da yürütülen gerici, haksız savaşın doğrudan yürütücüleridirler. Fakat tüm bunlar, Kuzey Kürdistan'ı kan gölüne çevirenin Türk devleti olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. "Paşalar" bu devletin koruyucuları ve gerçekte yöneticileridirler de.

Özgür Politika gazetesinin bu tavrı devletle "paşaları" farklı göstererek devleti temize çıkarma tavrından başka bir şey değildir. Türkiye'de hakim sınıflar arasındaki dalaşta "sivil asker" çatışmasında, ya da başka deyimle "tutucularla liberaller" arasındaki çatışmada "sivil"lerden, liberallerden yana tavır alınmaktadır.

Sezer'e serzenişte bulunan Özgür Politika gazetesi, "başyazı"sını şu tespitlerle bitiriyor.

"Onun için, toplumsal uzlaşma zemininin yaratılması ve Türkiye'nin demokratikleşmesinde üzerine büyük görevler düşen ve bugüne kadarki çizgisiyle kamuoyunun belli bir desteğini alan Sezer'e, Tansu Çiller gibi konuşmak, Bülent Ecevit gibi düşünmek yakışmıyor" (aynı yerden)

Bu tavır, Kürt liberal burjuva siyasetçilerinin hayalkırıklığını göstermektedir. Onlar böylesi tavırların Sezer'e yakışmadığını ilan ede dursun. Sezer kendine yakışanı, temsilciliğini yaptığı sınıfların, yöneticiliğini yaptığı faşist devletin çıkarlarına uygun olarak icraatını sürdürüyor.

Paşalar gibi konuşması, Kürdü inkâra devam etmesi, Türk ordusuna bol bol methiyeler dizmesi, Türkiye'nin birliği ve bütünlüğünü savunması vb. vb hepsi de Sezer'e yakışır!

Sezer şahsında hakim sınıfların temsilcilerinden medet ummak, Kürt ulusal sorununun yapılacak bazı Anayasal değişikliklerle çözüleceğini kitlelere empoze etmek, silahlı mücadeleye son vererek savaşın tek yanlı son bulmasına yol açtıkları için TC'nin yetkililerinden övgü beklemek vb. vb. tavırlar da, Kürt liberal burjuva siyasetinin savunucularına yakışır! Sezer'le bunlar da birbirine yakışıyor!

Sorun bu yakışmanın, işçi ve emekçilerin çıkarlarına yakışmadığı gerçeğinin kitlelere gösterilmesi, kavratılmasıdır.

7 Haziran 2001 ▲

Kadınlar ve meslek yaşamı

Aşağıda 8 Mart 2001'de Bolşevik Partizan ile Almanya Bolşevik İnsiyatif'in yayın organı "Herşeye Rağmen"'in ("Trotz Alledem") ortaklaşa yaptığı bir toplantı için hazırlanan konuşma metnini kısaltarak yayınlıyoruz.

Kadınlar meslek yaşamlarında erkeklere göre daha kötü şartlara sahıptırler. Onların aile eğitımı, anaokulu ve okul eğitımlerı ve de meslek öğrenımlerı herşeyden önce erkek egemen toplum tarafından şekıllendırılıyor. Genellıkle kadınlara söylenen şudur: "Bir kadın her meslekte çalışamaz."

Kadınlar, ev ışine, çocuklara, olmayan kreşlere ve okullara bağımlıdırlar Onlar aşağılanmakta, cıddıye alınmamakta ve dış görünümlerıne göre değerlendirılmektedırler.

Devlet ıstatıstık daıresının verilerıne göre, 1999 senesınde Federal Almanya Cumhurıyetı'nde ışsizlık oranı % 9.9 olmuştur. Özellıkle kadınlar ışsızlıkten en çok etkılenenler olmaktadır. Ayrıca kadınlarda, ıstatıstiklere gırme koşullarını yerıne getırmedıklerı ıçın ıstatıstıklere yansımayan, yüksek sayıda bır gızlı ışsızlık oranı olduğu da bılınmelıdır. Kadınlar "sessız yedekler"dır Örneğın, daha önce 630 marka çalışan, eşlerı tarafından geçımleri temın edılıyor dıye değerlendirılen veya yaşlı kadınların bir bölümü ya da devletın çocuk bakımı güvencesı olmadığı ıçin ış verılmeyen kadınlarla ılgılı olarak ıstatıstıkler hıç bır şey söylememektedır. Meslek öğrenım yerlerındekı durum da pek farklı sayılmaz. Meslek öğrenım yerı arayanların sadece % 30'u yer bulabılmektedır. Ve bu oran gıttıkçe düşmektedır.

Meslek öğrenımı yerlerının geneldekı azlığı, genç kadınlar açısından meslek seçımını komık duruma düşürüyor. Genç kadınların kendılerını hazırladığı bır çok meslekte öğrenım görmelerı gerçekleşmez. En azından bır meslek oğrenme umuduyla çoğu kez "alışılmış olan" çalışma alanları oncelıklı olarak tercıh edılıyor Kı bu, sonradan da goruldüğü üzere, buyük bır yanılgı oluyor.

Teknık meslekler, el sanatları, yönlendırıcı ve planlayıcı meslekler şımdıye kadar hep erkek ıçı olarak görülmüştür. Kadınların çalışması sürekli olarak yardımcı ve tamamlayıcı ış olarak gorülmüştür. Böylece kadınlar bır

erkeğin yanında sekreter ya da asistan olarak, ya da bir kalifiye işçinin yardımcısı olarak, ya da satıcı, paketçi, montajcı olarak ve bilgilendirme ve hizmet sektöründe çalışmaktadırlar

Son tahlilde genç kadınlara şu soru sorulmaktadır: "Peki ne olmak istiyorsun? Berber mi, satış elemanı mı?"

Çalışma koşullarının esnekleştirilmesi, kısa çalışma alanlarının (part time) geliştirilmesi, kadınların, sömürücülerin oyun topuna çevrildiklerine örnektir. Bu çalışma koşulları özellikle "aile dostu" olarak gösterilmekte ve ilerici iş biçimi olarak yutturulmaya çalışılmaktadır. Hakim sınıflar, kısa çalışma ve esneklik sömürusünü aile ve iş yaşamının birleştirilmesinde ideal bir model olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Gerçekte ise esnek çalışma, geçici iş sözleşmeleri, serbest çalışma ve fazla mesai saatlerinin ücretlendirilmemesi, bunların yerine izin vb. gibi güvencesiz çalışma biçimlerinin yaygınlaştırılması anlamına gelir. Yani, ihtiyaca göre 6 saatte 8 saatlık işi çıkarmak ve eğer üretim gerektiriyorsa daha fazla çalışmak!

Güvencesiz iş koşulları herşeyden önce, temizlik sektöründe, satıcılık iş kolunda, lokantacılık ve otelcilik iş kollarında yaygındır. Çok sıkıcı ve düzensiz çalışma zamanlaması olan bu iş bölümlerinde çalışanların geliri çoğu kez tam saat çalışsalar bile asgari düzeyde geçimlerini sağlayacak kadardır ve işçiler sosyal haklardan yoksundur. Bu tür çalışma koşullarına kadınların yoğun olarak çalıştığı tüm alanlarda rastlamak mümkündür

Kadınların iş yaşamına yönelmeleri e kısmı çalışmanın artması Avrupa ve Almanya'da kolkola yürüyor. Kadınların iş yaşamına yönelmeleri son yıl içinde Almanya'da % 6 artış göstermiştir.

Kadınların sömürücülerin ellerinde oyun topuna çevrildiğine bir başka örnek de ücretlerdeki genel düşüştür. Kadınların kitlesel olarak üretim sürecine çekilmesi yöntemi, tüm işçi ücretlerinin düşürülmesi için, kapitalistlerin kullandığı bir yöntemdir.

Genel olarak kadın iş gücü, çoğu kez erkek iş gücünden daha düşük değerlendirilmektedir. Yasal olarak "eşit işe, eşit ücret" geçerlidir. Ancak kağıt sabırlıdır. İşletmelerde kadınlar işe başlarken bile, erkeklerden daha düşük derecelendirilmektedirler. Federal Almanya Cumhuriyeti'nde 1999 yılında sanayide çalışan kadınların ücreti aynı iş kolunda çalışan erkek işçilerin sadece %73'üne tekabül ediyordu.

Bu büyük ücret farklılığı, özellikle kadınların düşük ücret ve maaş gruplarına dahil olmalarından ve onların ücret ve maaşların düşük olduğu iktisadi kollarda çalışmalarından kaynaklanmaktadır

Göçmen kadınlar ve mesleki çalışma

Yabancı ve göçmen kadınların çoğu, işin en kötü ve kirli değerlendirildiği temizlik sektöründe ve lokanta ve otelcilik iş kollarında çalışmaya itilmektediler. Başka bir ulusa mensup olan insanları, bir devletteki hukuksal statüleri gereği, sözkonusu devlet kendi çıkarı çerçevesinde değerlendiriyor ve ihtiyaç duymadıklarını içerde görmektense, sınırları dışında görmek istiyor.

1955-1973 arası Almanya'ya getirtilen ve "misafir işçi" olarak tanımlanan erkek ve kadın işçiler daha çok fabrikalarda çalışıyorlardı. Bunun nedeni, onların işgücü açığı olan bir dönemde endüstri tarafından getirilmeleriydi. Tabii ki, bu durum ücretlerin düşürülmesi için kullanılmadığı ve doğuştan Alman olanlarla değişik uluslara mensup olanlar arasında bir bölünme, parçalanma yaratmak için kullanılmadığı anlamına gelmiyor.

Avrupa Birliği (AB) ülkelerinden gelen kadın ve erkek göçmenler imtiyazlı bir konumdadır. Onların oturma ve iş müsaadesi problemi yoktur. AB dışından gelen kadın ve erkek göçmenler ise birbirine bağlı bir oturma ve çalışma yasal düzenlemesiyle karşı karşıyadırlar. Almanya'da çalışma izni oturma iznine bağlıdır ya da tersi .. Bütün bunlara 1993 Mart'ından itibaren geçerli olan Federal Çalışma Dairesi'nin kararnamesi de eklenmelidir. Buna göre bir işyeri için 4 hafta boyunca bir Alman ya da AB'li işçi aranacaktır ve ancak böyle bir işçi bulunamadığında bu işyerine AB dışından bir işçi alınabilir. Bu kararnameyle AB üyesi olmayan ülkelerden gelen kadın ve erkek işçilerin kalifiye ve iyi ücretlendirilen bir iş bulma şansları daha da kötüleşmiştir. Fakat buna rağmen çalışmak zorundadırlar, çünkü sosyal yardım almak bir sınırdışı edilme gerekçesidir.

Kısa bir evlilik süresinden sonra kocalarından ayrılan ya da kocaları kendilerinden ayrılan göçmen kadınların bağımsız oturma ve çalışma izni alma olanakları çok azdır.

Gelinen yere, kültüre, sınıfa, eğitim düzeyine, rengine göre kadın ve erkek göçmenler arasında büyük ayrım yapılmaktadır. Kapitalistler tarafından "faydalı" ve "faydasız" yabancılar şeklinde bir ayrımcılık da sözkonusudur. Kadın ve erkek göçmenler arasındaki bu ayrımcılık yabancılar yasası ve kapitalistlerce kışkırtılan ırkçılıktan kaynaklanmaktadır.

Kadınların eşit yükselme şansı için mücadele eden burjuva kadınlar, kadınlar arasındaki sosyal eşitsizliği ve iktidar ilişkilerini gizliyorlar. Onların mücadelede savundukları kadınlar, orta sınıf kadınlarıdır ve onların yüksek eğitim düzeyi nedeniyle, şansları en fazla olan kadınlardır. Tabii bütün kadınlar az ücretli ve kalifiye olmayan işlerde çalışmıyorlar. Hâlâ sayıları az olsa da kadın menajer, profesör, doktor, avukat, mühendisler de var ve bunlar da birçok durumda yanlarında göçmen ve sığınmacı kadınları temizlik, yemek ve çocuk bakımı için çalıştırmaktadırlar. Mesleğinde başarılı olmak isteyen fazla mesai yapmak ve hafta sonunda da çalışmak zorundadır Uzun lafın kısası bu mesleklerinde kariyer yapmak isteyen bu kadınlardan, ev işlerine ve çocuklara bakan bir ev kadınıyla evli erkekten beklenen beklenmektedir Burjuva kadınlarla emekçi kadınlar arasındaki sınıf farkı gayet açıktır ve bu toplumda da varlığını koruyacaktır.

Ev işleri, çocuk eğitimi ve mesleki çalışma

Almanya'da yapılan bir ankete göre, ev işlerinin çoğunluğunu % 70 oranla kadınlar yapmaktadır. Bu ankette ütü yapma, bulaşık yıkama ve çocuk bakımıyla ilgili sorular da sorulmamıştır. Ki bu işlerin % 90'ını esasta kadınlar yapmaktadır.

Ev kadınının iş günü düzenli iş saatleri tanımaz. Kadın 24 saat hazır olmak zorundadır. Ona tatil de yok, grev hakkı ya da çıkış verme hakkı da yok. Çünkü onun yaptığı iş, sevgiden dolayı yapılan ve olağan bir hizmet olarak görülmektedir. Çalışmak, ev işi yapmak ve anne olmak en ağır işlerdir. Çünku bu iş ne cumartesi-pazar, ne de tatil günü tanıyor. Örneğin 4 kişilik bir ailede yılda toplam olarak 5 ton bardak-tabak taşınıyor, 13 bin tabak yıkanıyor. 80 bin parça ekmek dilimleniyor, 30 bin metre kare alan paspas ediliyor ve 5 bin kilometre yol yürünüyor.

1992 yılında Almanya'da ev işi ve çocuk bakımı için ucret ödenmeyen iş saatlerinin toplamı 77 milyar saattir. Buna karşın çalışan kadın ve erkeklerin toplam olarak çalıştığı saatler ise 48 milyar saattır. İşte bu araştırmanın sonucunda bu ücretlendirilmeyen ev işinden çıkar sağlayanlar açığa çıkmaktadır. Bir ev işçisinin net ücreti olarak 11 70 mark hesaplandığında bile ortaya 897 milyar mark gibi muazzam bir rakam çıkar. Yani Almanya'da ev işi için ödenmesi gereken para hemen hemen 1 trilyon marktır.

22 Kapitalist toplumda çocuk bakımı ve onların eğitimi görevi kadınlara yükleniyor. Annelik kadının doğal görevi olarak görülüyor.

Erkek egemen emperyalist sistemde aile dışı çocuk bakımı kapitalist çıkarlarla çatışan bir sorun olarak ele alınıyor 90'lı yılların ortasında çocuk yuvalarında toplam olarak 600 bin yer eksikti. Varolanlardan sadece % 15'i tam gun kapasiteli olanlardı. Almanya'da anne ve babaların % 40'ı tam gün kapasiteli okul istemelerine karşın, bu okullar yok denecek kadar az. 3 yaşından küçük olan çocuklara kreş yeri bulmak ise neredeyse hayal. Bizim görevimiz Almanya gibi zengin bir ülkede, daha çok sayıda çocuk yuvası yeri için, daha uzun açılış saatleri için, tam gün okullar için ve küçük çocuklara kreş için mucadele yurutmektir.

Ne kadar çok sayıda kadın, toplumun "gorunen" alanında, uretimde, fabrikalarda ve işletmelerde, erkeklerle birlikte bu barbar sistemin köleliğine karşı örgütlenirse, o olçüde ve ciddi bir tarzda ev işinin geleceği sorgulanır. Ev işinin toplumsallaştırılması, yemek hazırlamanın ve çocuk bakımının toplumsallaştırılması için kapitalizmin ortadan kalkması şarttır Bu sömürücü sistemin ortadan kaldırılması tum kadın ve erkek işçilerin ve emekçilerin görevidir

Kadınlar ve yoksulluk

Dünyada açlık sınırının altında yaşayan 1,3 milyar insanın % 70'ini kadınlar oluşturuyor. Almanya'da sosyal haklar kısıtlanıyor ve ücretler aşağı çekiliyor.

Kadınlar ücretlendirmede ve iş bulmada zaten zor durumdadır ve haksızlığa uğramaktadır. Bu kadınların giderek artan olçüde yoksullaşması anlamına gelmektedir.

Bu nedenle, boşanmış kadınların üçte birinin bugün sosyal yardım alması şaşırtıcı değildir Uzun yıllar erkeğe bağımlı olan ve ev işi yapan, bunun karşılığında da yiyecek, giyecek, barınacak ev vb şeklinde "ucretlendirilen" bir kadın, kocasından ayrılmak isterse üç kez duşünmek zorundadır.

Kapitalist sistemde burjuva evliliği kadına giydirilmiş ateşten gomlektir, çünkü bir dizi kadın ancak bu evlilik içinde ekonomik güvenceye sahiptir.

Şimdiki hükümetin kadın ve erkek emekçilere sunabileceği bir perspektif yoktur. Tam tersine, bütün bu saldırı ve kısıtlamalara maruz kalanlar birbirlerine karşı kışkırtılmaktadır. Bizler için bunun anlamı şudur: Yaşadığımız ülke gibi zengin bir ulkede sosyal hak ve ödentilerin derhal yükseltilmesi ve bunların kapitalistler ve somürüculere ödetilmesi için mücadele etmeliyiz.

Yaşlılık ve kadınların yoksulluğu

90'ların başında sosyal yardım alan 60 yaş ustu insanların dortte üçünü kadınlar oluşturuyordu.

Güya kadın ve erkek işçilerin yaşlılıkta yaşam guvencesi düzenli bir emeklilikle sağlanmak ve yaşlılıktaki yoksullaşma bertaraf edilmek istenmektedir. Bu konuda sozkonusu olan dupedüz sahtekârlıktır. Yaşlılıkta emeklilik maaşıyla yaşam guvencesi sadece butün bir omür çalışıldığı zaman mumkundur Onlar erkeği temel alan bu ideal durumdan yola çıkmaktadırlar. Kadınların iş yaşamı surekli kesintilerle doludur ve ağır yaşam koşullarına rağmen, maddi olarak güvence altına alınmış bir emeklilik hakkı bile yoktur.

1991 yılında Almanya'nın eski batı eyaletleri olarak tanımlanan bölgede emekli kadınların uçte biri 300 markın altında maaş alıyordu. Bütün Almanya'da ise kadınların % 99'u 600 ile 1000 mark arasında bir emeklilik maaşı almaktaydı. Yaşamlarını ev işi ve çocuk bakımıyla geçiren kadınların hiç bir yasal emeklilik hakkı yoktur. Bu kadınlar yaşlandıklarında eşlerinin emekliliğine muhtaçtırlar ve bu emeklilik maaşı çoğu kez iki kişiye yetmemektedir

Şimdiye kadar erkeğin aldığı emekliik maaşının % 60'ı olan ve geçim için yeterli olmayan dul kadınların emeklilik maaşı, Riester'ın planına gore % 55'e duşurülmek istenmektedir. Dullara ödenen emeklilik, eşin ölümünün ertesinde kadınlara ödenen bir sadakat ödentisidir Çünkü, kadın tekrar evlendiği koşullarda bu hakkını da kaybediyor. Böylece yeni evlendiği eşi onun besleyicisi ve yaşlılığın guvencesi oluyor. Yaşlılıkta emekliliğe kadar kısa çalışma genellikle kadınlar için uygun değildir, çünkü kadınlara odenen ücret zaten çok düşüktur.

Genel olarak şu söylenebilir· Emekli bir kadın aynı zamanda dul aylığı da alırsa, o zaman erkek emeklinin ortalama gelirine duşen bir maaş alabilir Bu böyle olmadığına gore, yaşlı kadınların % 45'i yakınlarının desteğine muhtaç duruma duşuyor. Tabii ki, bu işin bir de ikramıyesi var· Hangi ebeveyn çocuk bakımını üstlenmişse, ona çocuk başına emekliliğine ek olarak helalinden 25 mark ayrıca veriliyor! "Vay be, teşekkurler!" demekten kendimizi alamıyoruz. Kadınların suratına bundan daha açık bir tokat indirilemezdi!

Yaşlı göçmen kadınların durumu daha da vahimdır. Emeklilik kasasına belirli bir süre için ödeme yapmamış ya da az ödeme yapmışsa, orneğin meslek yaşamına geldiği ulkede başlamışsa, işsiz kalmışsa ve aldığı ücret düşukse, meslek yaşamına ara vererek geldiği ulkeye erken dönmuş ya da temelli donmuşse, emeklilikten aldığı para da ona gore duşmektedir Genel kural olarak emeklilik işlemlerinde Almanya'da geçirilen sigortalı yıllar hesaba katılmaktadır. Açık konuşmak gerekirse bunun anlamı şudur: Alman kapitalistleri için en ağır koşullarda çalışacaklar, Almanya'nın refahı için her turlü katkıyı yapacaklar... Hepsi bu kadar... Ve butun bunlar yaşlılıkta ağır şartlarda

yaşam mücadelesi vermekle ödüllendirilecek.

Almanya'da kimi yardımları ve para yardımlarını almak için oldukça iyi Almanca bilmek gereklidir. Federal Alman Cumhuriyeti şimdiye kadar göçmenlere sosyal hizmetlere gerçekten erişebilmelerini sağlayacak dil ve diğer gereklilikleri yerine getirmek için birşey yapmaya gerek duymamıştır. Bu durumdan da kadınlar daha fazla etkilenmektedir. Bunun nedenlerin den biri, kadınların ev işi ve çocuk bakımı işini üzerlenmeleri ve iş yaşamına ve toplamsal yaşama girme olanaklarının kısıtlı olmasıdır. Bir diğer neden ise feodalizmdir, çoğu kadının geldiği ülkede okula gitmemiş olmasıdır.

Yaşlılıkta yoksulluğun sağlıksal sonuçlarını da gormek mümkündür. Yaşlı goçmenler gereksinim duydukları gözlük, takma diş gibi sağlık hizmetlerine dahi ulaşmakta zorluk çekmektedirler, çünku bunları alabilmek için yapmaları gereken ödemeyi yapacak durumda dahi değildirler.

Sosyal hakları gaspedilmesi sürdürülüyor. Emekçilerden nerden çalıp çırpmak mümkünse, oradan çalınıyor.

Şimdiki hükümetin has adamı Walter Riester sonunda buyük "reform planı"nı tanıttı: "Emeklilik sisteminin köklü donüşümü."

Bu plana göre:

Birincisi: Emekliliğin finansmanı şimdiye kadar olduğu gibi, emeklilik primi ödeyen kadın ve erkek işçilerin ödentilerinden, emekçi kadın ve erkeklere ödenmesi şeklinde olmayacak. "Kuşaklararası sözleşme" iptal edilecek.

Ikincisi: Emeklilik sigortalarına prim ödeyen tüm işçiler, buna ek olarak yaşlılık teminatı için özel bir sigorta yapacaklar ve bu sigorta devlet tarafından da desteklenecek.

Uçüncüsü: Işverenin emeklilik sigortasına ödediği prim düşürülecek.

Dördüncüsü: Emekli maaşları düşürulecek. Yani net alınan ücretle karşılaştırmada, ortalama ücretin altına duşürulecek

Özel yaşlılık güvencesi güya şimdiki emeklilik sisteminden çok iyi olacakmış. Bu, sosyaldemokrat emeklilik reformunun en buyük sahtekarlığıdır. Aslında bu uygulama ile sadece bankalar, sigortalar ve benzeri kurumlar desteklenecek ve borsa işlemleri kızıştırılacaktır. Bunun ötesine özel bir yaşlılık sigortası, sadece şimdiki durumda para artırabilenler için mümkun olacaktır Zira devletin söz verdiği desteği kısıtlayacağı şimdiden bellidir. Bu durumda kaybedenler yine düşük ücret alan kadınlar olacaktır.

Bütün bunların bizim için bir anlamı var: Yaşlı insanların sosyal güvenceleri için, Riester'in emeklilik planına karşı mücadeleyi günlük yaşamımızın bir parçası haline getirmek.

Sendika ağalarının bir bölümü açıkça işyerlerinin azaldığını ve kadınların erkeklerin işlerini elinden aldığını savunma durumundadırlar. Alman Sendikalar Birliği, 8 Mart 2001 bağlamında çıkardığı "Kadın önceliklidir" başlıklı bir ozel sayıda " ..paylaşımda sadece kazananlar olmaz. Kaybedenler de olur. Cinslerarası paylaşım çatışmasının olması kaçınılmazdır." diyorsa, bununla bizi bolmek ve kadın ve erkekleri karşı karşıya getirmek istemektedir. Ancak biz buna yokuz!

Esnekleştirme, kısmi çalışma ve diğer kısa çalışma biçimleri sendika ağaları tarafından kutsanmaktadır. Onların duşüncesine göre, bu çalışma ilişkileri kadının meslek, ev ve çocuk bakımı işlerini birleştirmesine ve kadınlığını dolu dolu yaşamasına olanak sağlayacaktır. "Meslek ve aile yaşamının uyumluluğu" söylemiyle kadının ev işi ve çocuk bakımı konusundaki "sorumluluğunu" sorun bile etmiyorlar. Sendikaların bu tutumu, kadınların duşük örgütlenme duzeyi ve fazla söz sahibi olmamalarıyla ilintilidir. Bu nedenle bizim kadınlara çağrımız şudur: Sendikalarda orgutlenin, düşüncelerinizi ve taleplerinizi hem sendikalarda, hem de toplumda dile getirin, savunun ve mucadele yürütün!

Mart 2001 ▲

7. KONGRE'YE

Partımız bu yıl 20. kuruluş yıldönümunu kutluyor. 20. kuruluş yılında Partı 7 Kongre'sıne hazırlanıyor. Kongreler bilındığı gıbı partılerın tarihlerınde hep geçmişin muhasebesının yapıldığı, geleceğe yonelık kararlar alınan partının ıradesınin en yüksek seviyede dıle geldığı karar organlarıdır Boyle bır kongre oncesınde hem andakı durumun doğru tespıtı, hem de nereden çıkılıp bu noktaya gelındığı gerçeğının ırdelenmesı, gelışme perspektıflerının ve gorevlerın gerçekçı bır bıçımde tespıt edılebılmesı ıçın gereklidir. 20. kuruluş yıldonumu de, bır komünıst partısı tarıhı açısından hıç de kuçumsenmeyecek bır tarıhı geçmişe sahıp olunduğunun ışaretı olan bır tarıhtır ve boyle bır neden de yıne geçmışe dönup bakılması, bır muhasebe yapılması ıçın bır fırsat ve çağrıdır.

Şımdı partımız ıçın bu onemlı yılda "Nereden geldık?", "Neredeyız?" sorularına bır kez daha kısaca cevap vermek ıstıyoruz Bu öncelıkle bıze yenı katılan yoldaşlarımızın, butun partı tarıhını bızzat yaşamamış yoldaşlarımızın eğıtımı açısından gereklı ve önemlı görunuyor. Fakat aynı zamanda genelde devrımcı ve komünıst hareket açısından da, Bolşevık Partı konusunda var olan ınkârcı bilgısızlık zıncırını kırma açısından da bu soruların bır kez daha cevaplandırılmasının yararlı olacağını duşunuyoruz.

Yukarıda bu yıl -yanı 2001 yılında- partının kuruluşunun 20. yılını kutladığımızı yazdık Bu Bolşevık Partı'nın kuruluş kongresı olan kongrenın 1981 Mart'ında yapıldığı gerçeğı gözönune alınarak yapılmış bır tespıttır. Fakat partımızın tarıhı gerçekte 1981 Mart'ından çok daha gerılere uzanmaktadır. 1981'de yapılan ve Bolşevık Partı'nın kuruluş kongresı nıtelığinde olan kongre, partımızın ıçınden çıkıp geldığı TKP/ML ıçınde ıkı çızgının mucadelesının 1981'de geldığı yerde Bolşevık kanadın orgutsel bağımsızlığını ılan eden, bu anlamda Bolşevık Partı'nın kuruluşunu ılan eden kongreydı. Bu kongre TKP/ML (BOLŞEVIK)'ın kuruluşunu ılan eden kongre olarak tarıhte yerını aldı.

Fakat partımızın tarıhı, yukarıda da belırttığımız gıbı, partımızın Bolşevık kanadın orgutsel bağımsızlığını -ayrılığını ılan ettiğı 1981 1. Kongresınden çok daha gerılere uzanmaktadır

Çıkış noktası...

Partımızın ıçınden çıkıp geldığı ve önculumüz olan, Ibrahim Kaypakkaya yoldaşın önderlığınde kurulan TKP/ML 1960'lı yıllarda Kuzey Kurdıstan-Turkıye'de gelışen sol, antıemperyalıst, sosyalıst hareketın bır parçasıdır Kuzey Kurdistan-Turkıye'de 1960'lı yılları belırleyen, ışçı, emekçı, ozellıkle de gençlık hareketınde bır uyanış ve gelışmedır. Bu donem sosyalızm uzerıne kıtleler ıçınde ve önünde açıkça konuşulup tartışılmaya başlanan bır dönemdır Genel bır demokrası, sosyal adalet, sosyalızm ısteğı; antiemperyalızm, bağımsızlık ısteğı bu donemde sosyalızm adına, ışçı sınıfı adına konuşan bır legal partıyı, TIP'ı ortaya çıkarmış; ve bu partı gırdığı 1965 genel seçımlerınde parlamentoya 15 mılletvekılı gondermeyı başarabılmıştır. Toplumda bır "solculaşma" yaşandığı bır dönemdır bu yıllar... Oyle kı; toplumdakı bu solculaşma eğılımı egemen sınıf partılerı ıçınde CHP'de de sol söylemlere başvurulmasını berabernde getırmıştır Sonradan once CHP ıçınde sol soylemlı Ecevıt'ı İnonu'ye karşı iktıdara taşıyacak, ardından "Karaoğlan" efsanesını yaratacak ve lafta "solcu" CHP'yi bırıncı partı yapacak kadar guçlu bır dalgadır bu donemın solculaşma dalgası. Dönemın tum solcularını bırleştıren ortak payda kendını daha çok antıamerıkancılık olarak gosteren, antıemperyalızmdır. Bu antıemperyalızm olumlu hedefler formulasyonunda "bağımsızlık" dıyen ve fakat en ılerı durumda bu bağımsızlığı Mustafa Kemal'ın bağımsızlık anlayışı ve tavrıyla sınırlandıran, Turk mıllıyetçısı ve kemalıst bır antıemperyalızmdır. Kemalizmın antıemperyalıstlığının güduk bır antıemperyalizm olduğunu kavramayan, Kemalızmin sosyalızme düşman olduğunu kavramayan, Kemalızm ıle sosyalizm arasında bir duşmanlık olmadığını savunan bır antıemperyalızmdır.

Bu donemde özellikle gençlık hareketı ıçınden gelen "yenı yetme" solcu/sosyalıstlerın, bır efsane olarak düşundukleri T"K"P ıle bır bağları yoktur Çünkü T"K"P bu donemde ışleyen bır örgüt olarak Türkıye'de yoktur. T"K"P bu dönemde örgüt olarak gerçekte yalnızca Rus sosyalemperyalızmının paralı memurları olarak çalışan bir goçmen orgutu durumundadır. Turkıye'dekı kimı "eski tüfekler" TKP konusunda bıldıklerını bır sır gıbı kendılerınde saklamaktadır. Boylelıkle gençlık hareketı sosyalıst/komunıst hareketın geçmışınden, geleneğinden kopuk bır hareket olarak gelışme durumundadır.

Işte partımızın onculu TKP/ML böyle bır ortamda ortaya çıkmıştır.

İlk ayrışma...

60'lı yılların bırıncı yarısında hemen tümu TIP etrafında bırleşen sosyalıst sol, 60'ların ıkıncı yarısında kendı ıçınde bır ayrışmaya uğramıştır

Ayrışmada temel ıkı.ayrılık noktası one çıkmaktadır.

— O donemde dunya komunıst hareketı ıçınde yavaş yavaş belırgınleşen Sovyetler Bırlığı - Çın Halk Cumhurıyetı arasındakı ayrışmada takınılan tavır

— Turkıye'de devrım stratejısı konusundakı tavır.

Ayrışmada bır kanat Sovyetler Bırlığı'nı sosyalıst merkez olarak gorur, Turkıye'de devrım aşamasının sosyalıst devrım olduğunu savunurken; dığer kanat Sovyetler Bırlığı'ne karşı eleştırıcı ve mesafelı yaklaşıyor, Türkıye'de dev-

GİDERKEN...

rımın önce Millı Demokratık Devrım (MDD) aşamasından geçmesı gerektiğını savunuyordu

Bır yanda sosyalıst devrımcıler; dığer yanda MDD'cıler vardı. Her ıkı kanat da kendı ıçınde bır çok gelışmeyı barındırıyordu. Fakat ılk kaba ayrım böyleydı Sosyalıst devrımcıler TIP'te egemenken, MDD'cıler gençlık hareketı ıçınde egemendıler

Partımızın öncülü olan TKP/ML'yı oluşturan kadrolar bu ayrışmada MDD kanadı ıçinde yer aldılar.

Çok geçmeden, özellıkle Çin'dekı Buyuk Proleter Kültür Devrımı'nın ve 1968 hareketının Turkıye'ye yansıması ertesınde, her ıki kanat içınde de yenı ayrışmalar yaşandı

Bızı öncelıkle ıçınden çıkıp geldığımız MDD kanadı ılgılendırdığinden biz o kanadın gelışmesını ızleyeceğız

1968 ertesınde Çın'dekı Buyuk Proleter Kultur Devrımı'ne karşı tavır; Çın Halk Cumhurıyetı ıle Sovyetler Bırlığı arasındakı ayrışma konusunda tavır Marksızm-Lenınızmın, komunizmin devrımcı ruhuna sahıp çıkanlarla, sosyalızmın lafzına sahıp çıkanları bırbırınden ayıran bır kıstas halıne gelmıştı.

Bu dönemde o zamana dek tüm MDD'cılerın ortak yayın organı konumundakı "Aydınlık" dergısı bölündü.

Dergının bır bolumu Çın Halk Cumhurıyetı - Sovyetler Bırlığı çatışmasında tavrını açıkça Çın Halk Cumhurıyetı'nden yana koydu. Bu o donemde gerçekte başını Sovyetler Bırlığı'nin çektığı modern revızyonızme karşı, –butun eksık ve hatalarına rağmen– marksıstlenınist yanda saf tutmak anlamına gelıyordu. Ayrışmada bu tavrı takınanlar Proleter Devrımcı Aydınlık"ı (PDA), onun yanında da haftalık kıtle gaezetesı olan "Işçı Koylu"yu yayınlamaya başladılar.

Bu donemde ıçınden çıkıp geldığımız TKP/ML'yı oluşturan kadrolar PDA saflarında kaldı.

(MDD'yı. solcu subayların bır askerı darbesıyle gerçekleştırme hesapları ıçınde olan eskı tufek Mıhrı Bellı ıle sonrakı donemde DHKP-C nın ıçınden çıkıp gelışeceği akım koalısyonu ıse bu dönemde "Sosyalıst Aydınlık" dergısını yayınlamaya başladılar. Bunlar uluslararası alanda Çın-Sovyetler Bırlığı çatışmasında "ortada" durduklarından "ortayolcu" olarak adlandırıldılar.)

PDA'dan kopuş...

PDA bu dönemde Mao Zedung Duşuncesı'nı, Marksızm-Leninizmın bir ust aşamaya geliştirilmesi olarak savunmaya, Turkıye'de devrımın yolu konusunda da, Çın'dekine benzer bır "halk savaşı" yolu ızlenmesı gerektiğini savunmaya başladı. Ancak PDA'nın başını çeken Doğu Perınçek ve kımı yandaşları açısından bu savunma kelımenin tam anlamıyla bır laf radıkallığı ıdı. Bunlar gerçekte ve pratıkte Mıhrı Bellı'nın sol bır askerı darbeye umut bağlayan, "sol" kemalıst çızgısının savunucusu ıdıler. PDA ıçınde bu sozde radikal sağ-darbecı-legalist çızgiye karşı dırenış başladı Özellıkle de 1970'de 15-16 Hazıran Mucadelesı; ardından gelen sıkıyönetım, ardından gelen 12 Martı 1971 askerı darbesı ve butun bunlara karşı takınılan tavırlar, bu arada Turkıye Ihtılalci Işçı Koylu Partısı (TIIKP) adı altında bir illegal parti orgütlenmesıne gıden ve "Şafak" ısımlı bır ıllegal kıtle gazetesı yayınlayan PDA ıçınde ayrışmayı daha da derınleştıren konular oldu.

PDA saflarından önce PDA yonetımı tarafından "Bırıncı Tasfiyecıler" dıye adlandırılan bır grup koptu. Ağırlıklı olarak Istanbul/Robert Kolej kokenlı olan öğrencılerden oluşan bu grubun en temel ozellığı PDA yonetımının sozunü çok ettığı halk savaşını hemen başlatma ısteğı idı. Çaru Mazundar'ın Naxalbarı hareketı bu grubun oykunduğu hareket durumundaydı. Hem Çın'de, hem Naxalbarı'de var olan kendılığınden koylu hareketının Turkiye'de olmadığını bu grup gormuyordu. Grup ayrıldıktan sonra kendı ıçındeki tartışmalarda grubun önemlı kışılerınden bırı olan Adıl Ovalığoğlu'nu oldürerek "sol" ıçınde goruş ayrılıklarında şıddet kullanma konusunda kötü bır geleneğın başlatıcısı olarak da olumsuz bır rol oynadı.

Bu donemde TIIKP'nın Istanbul orgütu ıçınde çalışan Ibrahım Kaypakkaya PDA'nın başını çeken, lafta çok halk savaşçısı Doğu Perınçek ve onun çevresındekılerın sağcı-askerı darbeye umut bağlayan kuyrukçu çızgılerıne karşı yoğun eleştırıler getırmeye başladı. Bu eleştıriler bır yandan uluslararası alanda Mao Zedung duşuncesının doğru yorumunun ne olması gerektığı konusunda yoğunlaşırken; Kuzey Kürdıstan-Türkıye somutunun tartışmasında da özellıkle ulusal sorun ve Kemalızm konularında neredeyse ellı yıldır egemen olan revizyonıst bir çızgıye büyük bır darbe vuruyordu.

Ibrahım Kaypakkaya TIIKP ıçınde Doğu Perınçek onderlığındekı merkezın sıyası çızgısınden rahatsızlık duyan kadroların buyuk çoğunluğunu kaleme aldığı ve sonradan TKP/ML olarak ortaya çıkacak olan orgutun ilk temel belegelerı olan "Başkan Mao'nun Kızıl Sıyası Iktıdarlar Oğretısını Doğru Kavrayalım", "Şafak Revızyonızmı Ile Aramızdakı Ayrılıkların Kökenı ve Gelışmesı/Genel Eleştırı" "TIIKP Program Taslağının Eleştırısı" "Kemalizm" "Turkıye'de Mıllı Mesele" başlıklı yazıları temelınde bırleştırmeyı başarmış, TIIKP ıçınde ıkı çızgının demokratık merkezıyetçılık kuralları çerçevesınde çatışma imkânlarının ortadan kalkmış olduğunun goruldüğu noktada, TKP/ML 1972 Nisan'ında orgutsel ayrılığını ılan etmış, onculumuz TKP/ML boylece kurulmuştur

Kurulduğunda TKP/ML...

Önculumuz TKP/ML Ibrahım Kaypakkaya yoldaş onderlığınde 1972'de kurulduğunda, o Kuzey Kurdıstan-Turkıye'de Marksızm-Lenınızmın devrımcı ozune sahıp çıkan partı-

dır.

O uluslararası alanda modern revizyonizme karşı açıkça Marksizm-Leninizmin devrimci özüne sahip çıkan saflarda yer almış; Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kendini kemalist-şovenist-askeri darbeci-kuyrukçu sağcı çizgiden kesin bir şekilde ayırmıştır.

TKP/ML kurulduğunda –özde marksist-leninist çizginin savunucusu olmasına rağmen– kimi önemli hatalara da sahiptir.

Bunların en önemlileri, uluslararası alanda "Mao Zedung Düşüncesi" denen çizginin yanlışlarının görülmemesi, Çin devriminin yolunun Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi için de hemen hemen aynen geçerli olduğunun var sayılması ve anda gerek uluslararası alanda, gerekse Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimci durumun abartılmasıdır.

Fakat bu hatalar bir bütün olarak TKP/ML'nin hatalarıdır. O dönemde, sonradan bu hataların varlığını tespit eden biz Bolşevik kadrolar da TKP/ML'nin doğuşu sırasındaki bu hataları hata olarak görmüyor; bunları doğrular olarak savunuyorduk.

Bu dönemdeki hatalarımızda yer yer devrimci acelecilik ve coşku içinde isteklerimizi gerçeklerin yerine koyma; Çin devriminin gelişme yolunu doğru kavramama ve Türkiye'ye şematik bir biçimde uygulamaya çalışma biçiminde yaklaşımlarımız öne çıkıyordu

Kimi hatalarımız ve ilk yenilgi

TKP/ML kurulduğunda onun en temel özelliklerinden biri de, lafta çok radikal ve halk savaşçısı olan ve fakat pratikte kuyrukçu-darbeci olan Şafak/PDA revizyonizminin tersine, teori/pratik birliğine-söz ile eylem arasındaki birliğe/uyuma verdiği önemdi. TKP/ML'yi kuran kadrolar savunulan halk savaşı çizgisine uygun adımları atarak, köylük bölgelerde, ağırlıklı olarak da Kuzey Kürdistan'da yoğunlaşıp, gerilla savaşını örgütlemeye çalıştılar. Kendiliğinden köylü hareketinin yokluğu şartlarında örgütlenmeye çalışılan köylü gerilla savaşı, kaçınılmaz olarak öncünün devlet güçleriyle savaşına dönüşecekti. Bunu o zamanlar göremiyor, Kuzey Kürdistan-Türkiye kırında devrim ateşinin tutuşturulması için kıvılcımların –gerilla örgütlenmesi ve eylemleri bu kıvılcımlar olacaktı– gerekli ve yeterli olacağını düşünüyorduk.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın formüle ettiği Doğu Anadolu Bölge Komitesi Şubat (1972) Kararlarında,

"İşçi sınıfı ve devrimci halklar . Türkiye halkları da dahil, her geçen gün daha büyük kitleler halinde hışımla ayağa kalkmakta, gerici şiddete karşı devrimci şiddetle karşı koymaktadır Asya'nın Afrika'nın Latin Amerika'nın bir çok ezilen halkları işçi sınıfı önderliğinde silahlı mücadele yürütmektedir ( )

Şimdi işçi sınıfımızın ve yoksul köylülerimizin büyük çoğunluğu, kurtuluşlarının ancak silahlı mücadeleyle olacağını kavramış durumdadır Bugün kırlık bölgelerde köylü kitlelerinin başına geçip silahlı mücadeleyi örgütlemeyen ve kararlı, azimli bir şekilde yürütmeyen bir komünist hareket, komünist sıfatına layık olamaz ve devrimci kitlelerden tecrit olur ( )

Kuvvetli bir kitle temeline, kendine yeterli ekonomik kaynaklara ve askeri harekata elverişli bir araziye sahip önemli kırlık bölgeler seçilmeli, en değerli profesyonel partili kadrolar, bunların en çoğu bu bölgelere seferber edilmelidir Bu bölgelerde örgütlenmede kavranacak halka ta başından silahlı mücadele örgütlerinin, yani gerilla birimlerinin teşkili olmalıdır Eğer gerekliyse çok kısa bir propoganda ve ajitasyon faaliyetinden sonra derhal gerilla eylemlerine girilmelidir ( )

Şehirlerdeki ileri işçiler ve önder kadrolar (işe yaramayan, mütereddit, kendisi öndere muhtaç, ayakbağı olan geri ve tecrübesiz unsurlar değil) bunların büyük çoğunluğu köylük bölgelere, köylülerin silahlı mücadelesini örgütlemeye gönderilmelidir " (İbrahim Kaypakkaya Seçme Yazılar, Ocak Yayınları, İstanbul 1979, sayfa 319-325)

tespitleri yapılıyordu

İlk yenilgi sonrası

Burada yapılan tespitlere uygun adımlar atılmaya çalışıldı. Egemen sınıfların saldırılarının partimizin öncülü olan TKP/ML üzerinde yoğunlaşması ile, ilk önemli yenilgimizi aldık. TKP/ML'nin önderi ve kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaş 1973 yılının Ocak ayı sonunda bir çatışma ve ihbar ertesi, yaralı olarak egemen sınıfların eline geçti. O egemen sınıfların elinde bir komünistin nasıl olması gerektiğini gösterdi. Sır verdi sır vermedi. 18 Mayıs 1973'te egemen sınıflar tarafından katledildi.

1973 yenilgisi ertesinde öncülümüz olan TKP/ML, 1978'e dek; TKP/ML'den arta kalan örgüt ve kişilerin gerçek anlamda merkezi bir örgüt ve önderlikten yoksun olduğu, bölgelerin-örgütlerin her birinin bağımsız hareket ettiği bir dağınıklık dönemi yaşadı. 1976'da oluşturulmaya çalışılan merkezi yapı, merkezin çizgiyi darbeci yöntemlerle değiştirmeye çalışması sonucu, daha doğru dürüst işlemeye başlamadan dağıldı. Ortaya iki ayrı örgüt çıktı

Örgütlerden biri TKP/ML Hareketi; Diğeri TKP/ML-TİKKO idi.

Bolşevikler bu bölünmede İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisine sahip çıkan, bu çizginin darbeci yöntemlerle değiştirilmesine karşı çıkan TKP/ML-TIKKO saflarında yer aldık.

Bu dönemdeki bölünmede TKP/ML Hareketi olarak şekillenen grup (Halkın Birliği-Devrimci Halkın Birliği) Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı konusunda, bize göre daha doğru pozisyonları savunuyordu. Ancak parti içi mücadele yöntemleri bütünüyle darbeci, tepeden inmeci, revizyonist yöntemlerdi.

Bölünme bir yandan yeniden toparlanma işini geciktirir ve zayıflatırken, diğer yandan TKP/ML- TIKKO saflarında da tasfiyeci TKP/ML Hareketi'ne duyulan tepkiyle, 1972 çizgisine inançla sarılma ve gerekli olan özeleştirinin yüzeysel kalması sonucunu doğurdu Öyle bir atmosfer oluştu ki, çizginin her ciddi sorgulanması tasfiyecilik, Troçkizm, revizyonizm vb. olarak kavrandı.

Yeniden toparlanma...

Böyle bir ortamda öncülümüz olan TKP/ML'nin birbirinden bağımsız çalışan bölge örgütlerinin seçip gönderdiği delegelerle 1978 Şubat'ında TKP/ML'nin –1973 yenilgisi sonrasında seçilmiş delegelerle yapılan ilk– Birinci Konferansı'na gidildi.

Bu konferans öncesinde ve sırasında yürüyen tartışmalarda partinin özeleştirisi en temel sorunlardan biriydi.

Bu dönemde, daha sonra Bolşevik Parti'yi kuran yoldaşlar, o günkü kavrama seviyelerinde bir özeleştiri taslağını parti konferansına sundular Bu taslak kimi önemsiz değişikliklerle Parti Birinci Konferansı çoğunluğunun desteğini alarak, TKP/ML'nin özeleştirisi haline geldi.

Bu özeleştiri, gerek Çin devriminin deneyiminin doğru kavranılması, gerekse durum değerlendirmesinde sübjektivizmden uzaklaşılması yönünde atılmış önemli bir adımdı Uluslararası alanda "Mao Zedung Düşüncesi" adı

verilen ideoloji ve siyasetin yanlışları bu özeleştiride doğru olarak tespit edilip reddediliyordu. TKP/ML açısından sorun bundan sonra bu özeleştirinin derinleştirilerek, geçmişin doğruları sahiplenilip geliştirilmesi, yanlışların ise bütünüyle aşılmasıydı

TKP/ML Birinci Konferansı, partiye yeniden merkezi bir yapı kazandırdı.

1978-1981 arasındaki dönemde, TKP/ML'deki gelişme dışta yoğun bir biçimde sınıf mücadelesine katılma yanında içte de 1972 çizgisini aynen savunup uygulamaktan yana olan kanatla, bu çizginin hatalarını aşmak için özeleştiriyi derinleştirmekten yana olan kanat arasındaki mücadele ile belirlendi.

Bolşevizmin ortaya çıkışı, olgunlaşması...

Bu dönemde daha sonra Bolşevik Parti'yi oluşturacak olan kadrolar, TKP/ML'nin çizgisindeki subjektivist ve yanlış değerlendirmelerin aşılabilmesi için demokratik merkeziyetçilik kuralları içinde ilkeli bir mücadele yürüttüler. Bolşevik çizgi bu mücadele süreci içinde gelişti, olgunlaştı. Onun en önemli özellikleri, marksist-leninist ilkeleri çıkış noktası almak, parti çizgisini Marksizm-Leninizm biliminin kantarına vurmak, gerçekleri olduğu gibi kabul etmekti. Bunlar yapıldığında, 1972 çizgisinin kimi yanlışlarını görmek, bizim savunduğumuz halk savaşının, gerçekte halk adına öncü örgütün yürüttüğü bir savaş olduğunu görmek mümkündü. Bu mücadele sürecinde geçmişin yanlışlarından kopmamakta ısrarcı olanlar, parti içi mücadele yöntemlerinde de bilinen revizyonist yol ve yöntemlere başvurdular. Bu dönemde doğru çizgiyi savunan kadroların büyük çoğunluğunun yurtdışı örgütü içinde çalışması olgusu, demagojik bir biçimde doğru çizgiye karşı kullanıldı

1981 Şubat'ında TKP/ML'nin İkinci Konferansı yapıldı. Bu konferans en genel ifadeyle, Birinci Konferans'ın yaptığı özeleştiriyi bile geri çekip, partiyi 1972 çizgisine çekmek isteyenlerle, TKP/ML'nin özeleştirisini derinleştirip, hataları bütünüyle aşmaktan yana olanların mücadele alanı oldu Konferans çoğunluğu Bolşevik kanadın tartışılan çeşitli konulardaki yazılarını bile bütünüyle tanımadan, "yurtdışının çizgisinin revizyonist-troçkist kırması bir çizgi" olduğu değerlendirmesini yaptı Konferans delegelerinin çoğunluğunun bilmediği-tanımadığı belgeler hakkında –örneğin 1960'lı yıllarda ÇKP'nin SBKP'ye karşı yürüttüğü polemiğin belgeleri, 1957 ve 1960 Deklarasyonları– bunların çizgisinin esasta marksist-leninist olduğu gibi kararlar aldı Bu antibilimsel tavırlar parti içinde otorite olarak tanınan kimi kişilere ve "parti çizgisine" inançla gerekçelendirildi. Bütün bunlara rağmen, Bolşevikler derhal örgütsel ayrılığı gündeme getirmediler. Partinin içinde demokratik merkeziyetçilik kuralları çerçevesinde tartışmanın örgütlenmesi halinde, partinin çoğunluğunun doğru bir çizgiye çekilebileceği düşüncesiyle hareket ettiler. Fakat İkinci Konferans'ta egemen olan çizgi savunucuları, daha kongre sürerken, Bolşevik çizginin esas üretildiği alan olan yurtdışında, Bolşevik çizginin üreticilerine karşı darbe-komploya girişmişlerdi bile

Bolşeviklerin ilk kongresi...

Bu durumda 1981 Mart'ında, yurtdışındaki tüm parti üyelerinin çağrılı olduğu bir kongre toplandı. Bu kongre gelinen yerde TKP/ML içinde, demokratik merkeziyetçilik kurallarının işlemediğini, bu kurallar çerçevesinde yürütülecek bir mücadelenin TKP/ML İkinci Konferansı tarafından seçilen merkez komitesi tarafından engellendiğini, aynı parti içinde kalmanın şartlarının ortadan kalktığını tespit ederek; iki çizgi mücadelesinin Bolşevik kanat tarafından hazırlanan belgeleri temelinde TKP/ML (Bolşevik) adıyla ayrı bir örgüt olarak hareket etme kararı aldı Kongre, kendimizi diğer kanattan ayırmak için TKP/ML ismine Bolşevik ekinin eklenmesini karar altına aldı. Kongre, önüne parti içinde geçmişte yürümüş olan ve revizyonist-menşevik kanat tarafından halıaltı edilen belgelerin devrimci kamuoyuna sunulması ve TKP/ML'nin bolşevikleştirilmesi için mücadele kararını aldı.

Bu kongre, aynı zamanda Bolşevik Parti'nin kuruluşunu ilan eden Birinci Kongresi oldu.

Bolşevik Parti, şartların zorlaması sonucu 1981 Mart'ında –başlangıçta– esas çalışma alanımızda değil, yurtdışında ve yurtdışındaki kadrolar tarafından kurulmak zorunda kalındı Beklemek Bolşevik akımın savunucularının örgütsel kararlarla tasfiye edilmesini beklemek anlamına gelecekti.

Örgütün yurtdışında kurulması kuşkusuz büyük bir dezavantajdı, fakat bu dezavantaj göze alınmak zorundaydı, alındı.

TKP/ML (Bolşevik)'in ayrılığını ilan ettiği 1981 Mart'ından sonra, İkinci Kongremize kadar geçen bir yıllık dönem içinde çok yoğun bir biçimde iki çizgi mücadelesinin belgeleri yayınlanarak, esas çalışma alanına ulaştırılmaya; esas çalışma alanında geçmişteki mücadele içinde bizimle aynı ya da benzer görüşleri savunan yoldaşlara ulaşılmaya, esas çalışma alanına gönderilen ve orada ulaşılan yoldaşlarla bir örgütlenmeye yönelindi. Çıkış noktasında TKP/ML içi ve çevresinde doğru görüşlerin tanıtılması halinde çoğunluğun kazanılabileceği, TKP/ML'nin bu anlamda bolşevikleştirilebileceği konusunda oldukça iyimser görüşlere sahiptik. Gelişmeler, pratik bu iyimserliğin haklı olmadığını, menşevik kanadın parti tabanını 1972 çizgisinden de geriye, o çizginin kimi hatalarını daha da sistemleştiren bir çizgiye çekebildiğini gösterdi 1978-1981 dönemindeki iki çizgi mücadelesi sırasında, siyasi görüşleri itibariyle bizim görüşlerimizi savunan bir çok kişi de bu dönemde örgütsel ayrılık adımını atma noktasında çekingen davrandı. Buna rağmen 1981-82 yılları arasındaki bir yıllık çalışma döneminde, TKP/ML (Bolşevik)'in, Kuzey Kürdistan-Türkiye alanında örgütsel inşasında küçümsenmeyecek adımlar atılabildi. İşleyen bir örgütsel yapı oluşturuldu.

1984 yenilgisi ve sonrası...

Daha sonraki gelişme içinde 1984 yılında Kuzey Kürdistan-Türkiye örgütlenmemiz düşmanın yoğun saldırısı sonucu ağır bir darbe yedi. 1984-1988 arasındaki dönemde örgütsel alanda bu darbenin etkileri kendini yoğun bir biçimde hissettirdi.

İdeolojik-siyasi gelişmemiz açısından bu yıllar bizim bolşevik çizgimizi derinleştirip, olgunlaştırdığımız, teorik çalışmaya ve"içe dönük çalışmaya" ağırlık verdiğimiz yıllar oldu. Bu yıllarda daha önceleri birlikte hareket ettiğimiz kardeş örgütlerimiz GDS-WBK-AMLP ile kopuş; onlarla birlikte Spartaküs adında bir grubun bizden kopması; kendi içimizdeki mücadelede Mücadele Bayrağı adlı bir grubun kopması gündeme geldi. Bunlardan Mücadele Bayrağı daha sonra kendi kendini feshetti. Spartaküs ise sınıf mücadelesi

açısından varlığı-yokluğu farketmeyen bır durumda.

1988'de yapılan Orgutsel Konferans ertesı, orgutlenme faalıyetlerıne daha fazla ağırlık verılmeye başlandı Bugun partımiz, hâlâ kuçuk, ışçı sınıfı ıle bağları oldukça zayıf olmasına rağmen, surekliliği sağlanmış ajıtasyon-propogandayı yoğun bır bıçımde ışçı sınıfı mücadelesi ıçıne taşıyacak bır yapıya sahıptir.

Anda durumumuz

* Ideolojik-sıyası bakımdan şunu kesınlıkle soyleyebılecek durumdayız: Partımız 20 yıllık faalıyetı ıçınde gerek uluslararası marksist-lenınıst hareketın sorunları; gerekse Kuzey Kürdıstan-Turkıye devrımının ve marksıst-lenınıst hareketın sorunlarıyla ılgılı olarak kendınden öncekı tum komunıst faalıyetlerın deneyımlerınden yararlanarak sağlam bır ıdeolojık hatta ve berrak bır sıyası çızgıye sahiptır. O ulkemizde kendınden öncekı tüm komunıst örgutlenmelerden daha hazırlıklı, daha yetkin bır konumdadır.

* Partımız sağlam bır ıdeolojık ve surekli gelıştırılen berrak bır siyası hat yanında kadrolar açısından önemlı bır bolumü partımızın tarihının en başından beri bu partı saflarında mucadele yurutmuş; her turlu saldırıya, yer yer duş kırıklıklarına vb rağmen sebat ve ınatla partıde somutlaşan umudu buyutmuş, devrımi geçici bır heves olarak gormedığını, devrımcı-komunıst faalıyetı omur boyu surecek bır faalıyet olarak kavradığını pratıkte gostermış ıstıkrarlı bır kadro çekırdeğıne sahıptır

* Orgutsel yapısı ıtıbarıyle partımız, artık egemen sınıfların olası bir topyekun saldırısı karşısında da varlığını surdürebılecek bır yapıya sahıptır. Partimız, yaptıkları ajıtasyona bakıldığında sankı yarın gerçekleşecek bır devrıme bugunden onderlık ettıkleri sanılabılecek, buyuklukleri ıle ovünen ve fakat gerçekte ışçi sınıfı ıçındekı orgutlenme açısından marjınal gruplar durumunda olan, sosyalızm-komunızm adına faalıyet yürüten bır çok devrımcı gruptan daha sıstemlı ve yoğun bır faalıyet yurütecek durumdadır, yürutmektedır.

Oportunıst devrımcı gruplarla bu bağlamda aramızdakı fark, bizım gerçek durumu olduğu gıbı gorup, ortaya koymamız; gucumuzü abartmaktan, palavradan özenle kaçınmamızdır.

Partımiz, gerek dunya konunıst hareketının gerekse ulkelerımızde komunıst-devrımcı hareketın olumlu veya olumsuz deneyımlerınden yola çıkarak, kendı ıçinde ve devrımcıler arasında proleter demokrası ılkelerının ışletılmesıne buyuk onem verıyor Kendı ıçınde, devrımcıler arasında, halk saflarında proleter demokrasıyı yaşamayan ve yaşatmayan bır örgutun, toplum ıçın demokrası-sosyalizm- komunızm ıddıaları boştur

1981'den bu yana partımız, seçılmış delegelerle yapılan altı kongre gerçekleştırdı. Partımız ıllegalıte şartlarında mumkun olan en genış demokrasiyı uyguluyor. O bu tavrı ıle kendını Kuzey Kurdıstan-Türkıye alanında Marksizm-Lenınızm adına faalıyet yürüten tum ıllegal örgütlenmelerden ayırıyor Hatta öyle kı, partımız demokrasinin ışletılmesı konusunda, lafta çok demokratık gorunen legal sol partılerden bıle ılerdedır. Partımız ıçınde lenınist "eleştırı ozgurluğu-eylem bırlığı" ilkesi doğru bır bıçımde uygulanmaktadır.

Partimız bu bağlamda ayrıca devrımcı örgutler ıçınde ve arasında şıddet kullanımını ılke olarak reddeden, bunu yalnızca teoride kabul etmekle kalmayıp, pratıkte de uygulayan tavrıyla da, kendını Marksızm-Lenınızm adına konuşan tüm Kuzey Kurdıstan-Turkiyelı orgutlerden ayırmıştır, ayırmaktadır

Partımız ideolojık ve sıyası alanda olgunlaşmış ve sureklı gelıştırdığı, ılerlettığı bolşevık çızgısıyle, Marksızm-Lenınızmın bayrağını taşıyor. O, "ınanç" değil, "bılım" dıyor. O, hıç bır şeyı sorgulama dışında tutmuyor. O, gerçeklerı olduğu gıbı görmeyı, kavramayı, gerçeklığı değıştırebılmenın on şartı olarak kavrıyor, her tur subjektıvızmı red edıyor.

Partımız örgütsel ınşa bağlamında da, marksıst-lenınıst ılkeler ışığında gerçeklığı çıkış noktası alıyor.

O sorunlara böyle yaklaştığı ıçın, Kuzey Kuıdıstan-Türkıye alanında bır merkezı partı ıçınde bırleştırılmış, ıkı ayrı partı modelının doğru olduğu sonucuna vardı, şımdı buna uygun adımlar atılıyor

O sorunlara boyle yaklaştığı ıçın, yurtdışında "Yenı Yonelım" sıyasetını gelıştırdı. Yurtdışında yerleşık Kuzey Kurdıstan-Turkıyelılerın bulundukları ulkeler devrımıne katılıp, buralarda orgutlenmelerını ongoren bu "Yenı Yonelım" sıyasetıne uygun adımlar atıldı, atılıyor.

Partımiz şımdı 20 faalıyet yılında Yedıncı Kongre'ye gıdıyor

Durum ve görevler...

Yedıncı Kongreye gıttığimız ortam, partımızın onculu olan TKP/ML'-nın, 1972'de ortaya çıktığı ortamdan çok değişik bır ortam

O donemden berı saflarımızda olanların hatırlayacağı gıbı, 1972'de gerek uluslararası alanda, gerek ülkemizde devrım çok yakında gerçekleşmesı mumkun olan, elle tutulur bir hedef olarak gorunuyordu. Toplumda genel bır solculaşma eğılımı; sosyalızme duyulan sempatının arttığı bır eğılım vardı. O donemde devrımcı saflarda yer alanlar ıçın, devrım –en azından ıktıdarın ışçılerın-koylulerın eline geçmesı– uç-beş yıllık bır çalışma surecınde varılacak bır hedef gıbı görunuyordu. Sosyalızm-komunızm, egemen sınıfların bunları ocu gıbı tanıtmalarına, her turlu saldırı ve yasaklarla baskı altına almalarına rağmen, ışçı sınıfı ve emekçı yığınların ılerı kesımı açısından alternatıf olarak gorülme durumundaydı. Kuşkusuz sosyalıst olan, ona sempatı duyan herkesın sosyalızmden-komünızmden anladığı aynı şey değıldı Sempatı genel bır sosyal adalet, hak, ışçılerın-koylulerın kendı sıyası egemenlığı, bağımsızlık gıbı hedeflere duyulan bır sempatıydı.

Şımdı 2001 yılında dunya ve ulkelerımız, sosyalızm ve komunızme bır yandan 1972 yılından çok daha yakın Sosyalızmın –ve komunızmın– maddı temellerı açısından; onları mumkun ve zorunlu kılan objektıf şartlar açısından dunya sosyalızme –ve komunızme– gıdışe her zamankınden daha yakın. Uretıcı güçlerın –kapıtalıst-emperyalist uretım sısteminın onların mumkun olan ölçude gelışmesının önüne set çekmesıne rağmen– muazzam gelışmesı bugun butun dünyada muazzam bır urun zengınlığı yaratabılecek ve yaratan bır sevıyede. Toplumun zengınlık kaynakları gurul gurul akıyor.

Aslında bu dünyada hıç kımsenın ışsız, yoksul, eğıtımsız, konutsuz, umarsız kalmayacağı bır toplumsal zengınlık, bu zengınlığı yaratan gelışmış uretıcı guçler var

Yapılması gereken bütun toplumsal zengınlık kaynaklarının tum toplumun çıkarına planlı bır bıçımde kullanılması ve urunlerın toplumun uyelerı arasında –once topluma katkı, sonra gıderek ıhtıyaç olçusunde– sosyalıst/komunıstçe dağıtılmasının orgutlenmesı!

Yanı objektıf şartlar açısından, sosyalızm-komunızm bugun her zamankın-

den daha mümkün. Şartlar her zamankinden daha olgun.

Sadece bu değil! Sosyalizm ve komunizm bugün dünyaya ve insanlığa her zamankinden daha gereklı de aynı zamanda.

Emperyalizm, kapıtalizmin çelişmelerinin en yüksek seviyesine çıktığı, asalaklığın en uç boyutlara çıktığı sistem. Haksızlık-adaletsizlık her zamankinden daha barbar bağırıyor! Insanlığı sosyalizme/komunizme çağırıyor!

Evet herkese yeter ürün var Fakat buna rağmen, dunya nufusunun kuçücuk bir azınlığı "Yok yok!" dedirtecek bır zengınlık içinde yaşarken, buyuk çoğunluk, dunya nüfusunun % 80'ı yoksulluk –ve açlık– sınırında yaşıyor Her gün onbınlerce ınsan açlıktan, bakımsızlıktan, ilaçsızlıktan-doktorsuzluktan vb. öluyor. Her gun onbınlerce ınsan bu sıstemın surmesıne hızmet eden gerıcı-karşı devrımcı savaşlarda hayatını kaybedıyor, sakat kalıyor. Milyonlarca ınsan ışsız-susuz-aç göç yollarında! Bır yanda muazzam bır zengınlık, dığer yanda barbar bır yoksulluk. Bu kadar da değıl! Somuru sadece işgucünun hoyratça somurüsuyle yetınmıyor. Aşırı kâr hırsı, kapıtalıstlerı doğanın dığer tüm unsurlarına da mumkun olan en kısa zamanda en fazla sömurulmesı gereken araçlar olarak baktırıyor. Sonuç ortada: Gelınen yerde uretımin temelı olan doğal kaynaklar hoyratça, var olanı tuketen, yok eden yerine yenısını koymayan; doğal kaynakların kendını yenılemesine ızin vermeyen sömurü yöntemlerı sonucu talan oluyor, can çekişıyor. Yaşamın temelleri kökten sarsılıyor. Talan edılıyor, mahvedılıyor! Insanlık kapitalıst/emperyalist sıstemde bu bakımdan bındiğı dalı kesen budalalara; cini çağıran ve fakat geri gönderecek sıhır kelımesını bılmeyen/unutan buyücu çırağına benziyor.

Dünya gerçekte barbarlık ıçinde yaşıyor ve her geçen gun daha buyuk bir barbarlık ıçinde çöküşe, yokoluşa doğru gıdiyor.

Emperyalızmin ıç çelışmeleri, ışçıleri -koylulerı, tum emekçılerı esasında devrime çağırıyor, ıtıyor. Bu anlamda da dunya sosyalızme-komunızme her zamankinden daha yakın.

Bu meselenın bir yanı, ınsan iradesınden bağımsız objektıf yanı.

Meselenın bır de subjektıf yanı var Yanı devrımden çıkarı olan, aslında objektıf şartların devrıme zorladığı ezılen/somurulen sınıfların bılıncı, onların orgutlenmesı ıle ilgılı yan. Bu yan açısından durum kötü, 1972'den de, 20. yüzyılın başından da kotu. Devrımden çıkarı olan ve devrimin öznesi olan ezilen-sömürulen sınıf ve katmanların bilinçleri, Marksizm doğduktan bu yana hiç bir dönem olmadığı kadar egemen sınıflar tarafından karartılmış, ışgal altına alınmış durumda. Dünyanın en ucra köşelerine kadar uzanan medya ağıyla ezılen-somürulen sınıflara var olan sistemın, mümkün olanlar içinde en demokratığı, en hakçası, en iyisi olduğu duşüncesı şırınga edılıyor. Işçılerınkoylulerın, emekçi yığınların büyük çoğunluğunun bilincinde –20. yüzyılın başında olduğunun tersine– sosyalizm/komunızm, kapıtalizm karşısında yaşama şansı olmayan, yenilmış, çökmuş bır sıstem olarak tanınıyor. O geniş emekçı yığınların bilıncınde bugünkü sistemın gerçek ve bıricik alternatıfi olarak gorunmuyor. İşçı-emekçı örgütlerı, çoğunluğu ıtibariyle egemen sınıfların kontrolunde en iyi halde reformist örgütler konumunda. Mılliyetçilık, dincılık, ırkçılık, faşizm bugün ışçi, emekçı yığınları ıçınde, sosyalızm-komünizmden daha fazla etkın, daha fazla alternatif görulür durumda. Bu açıdan bakıldığında dünya komünizme çok uzak gorunuyor. Kendi kendıni kandıran, kendi marijnal gruplarının gerçeklığını genel gerçeklikmış gibi gören gösteren gruplar dışında geniş ışçi, emekçı yığınlar içinde egemen olan duşünce, egemen sınıfların onlara her gün şırınga ettiği duşunce; yani sosyalızmın-komunızmin imkânsızlığı düşuncesi!

Işte Yedıncı Kongre'ye boyle bir ortamda gidiyoruz.

Bu ortamın bütun yönlerıyle kavranması temelinde hareket edecek uzun nefeslı ınsanlara ıhtıyacımız var!

Devrımın öznesı ışçilerin, köylülerın, emekçılerin beyinleri uzerındeki ambargo ve işgali kırma, kaldırma, onları uyandırma gorevı, zor fakat başarılması mümkün ve mutlaka başarılması gereken bır gorev.

Dünyanın, ınsanlığın umudu bu görevın başarılmasında!

Dunyanın barbarlık içinde çöküp gitmesını engelleyebilecek tek alternatıef bu.

Hepımiz bu zorlu, zorlu olduğu ölçüde de onurlu gorevın; bu uğrunda yaşanmaya değer, yaşama anlam kazandıran biricık gorevın gönüllülerı olduğumuzun bılıncınde hareket etmeliyiz!

Ve şunu unutmamalıyız...

Marksızm dunyayı değiştirmek için yola koyulduğunda ışçı sınıfı içinde etkisı küçücük bir akımdı.

1917 Ekim Devrimi'nde bu bır zamanlar küçücuk akımın savaşçılarının önderlığinde Rusya işçı vo köylüleri dünyanın altıda bırınde iktidarı ele geçirdiler!

İkıncı Dunya Savaşı sonrasında dunya nüfusunun neredeyse yarısı emperyalizmin doğrudan kontrolünden çıktı.

Çok değil 100 yıllık, yanı en fazla iki kuşak insan hayatı uzunluğunda bır marksıst/sosyalist hareket, kapitalizmin gerçek bir alternatifi olduğunu gösterdi.

Evet bu hareket –öncelikle bu hareket ıçinden çıkan ve sosyalızm adına yeni tipte bır kapitalizm gelıştıren modern revızyonıstlerın marifeti, bunlara karşı mücadele eden marksıst-lenınistlerin hataları sonucu da– bir yenilgıye uğradı.

Fakat bu ne dunyanın, ne sosyalizmin sonu!

Insanlığın şımdiye kadarkı tarıhı açısından 100 yıllık bır dönem kısacık bir dönemdir. Kapitalızm de feodalizme karşı egemenlik mücadelesinde yenilgiyer, gerı donuşler yaşadı Fakat sonuçta egemen hale geldı. Sosyalızmin egemen hale gelmesı, o sömürüyu ortadan kaldıran bır sıstem olduğu içın, kapitalızmin egemen hale gelmesınden daha uzun bir zaman alabilir. Fakat o er geç yenecektir. "Geri donuşlerden" başarılardan olduğu kadar, başarısızlıklardan da ne kadar ıyi öğrenirsek ve yapılan hataları tekrarlamazsak, bu süreç o kadar kısalacaktır.

Bolşevizm yenecek!

Butün objektif şartlar sosyalızmın egemenliğini gundeme getırıyor, zorluyor. Sorun bu objektıfliğın bılincınde, subjektıf unsuru gelıştırmektır. Bolşevik Parti bunun için en önemlı araçtır.

Bolşevık Partimizın ınşasını derinleştırmek, onu gozbebeğımız gibi koruyup gelıştirmek ve onu ışçi sınıfı hareketinın gerçek öncusü yapmak görevımız. Bu görevı başarmak için herkes yapabıleceğının en fazlasını yapmalı, yapacak!

Başarılar başımızı döndürmeyecek.
Başarısızlıklar bizı yıldırmayacak.
Bolşevizm yenecek!

Yedıncı Kongremızı bu bılınçle, partımızın çızgısinin ılerletılıp derınleştırıleceği bır araç yapalım!

Hazıran başı 2001 ▲

Kibir bizi yarıyolda bırakır...

KOMÜNİSTLER ALÇAKGÖNÜLLÜ OLMAK ZORUNDADIR!

Sınıfsal, cinsel ve ulusal baskı ve sömürü mekanizmalarının oluşturulmasında önemli bir işlev gören kibirlilik, burjuva toplumunca sürekli canlı tutulmakta, kışkırtılmaktadır. Sınıflı toplumlarda egemen sınıfların kendilerini diğer sınıf ve tabakalardan, ulusların kendini diğer uluslardan, erkeklerin kendilerini kadınlardan üstün görmesinden daha olağan birşey yoktur.

Hele hele bireyciliğin alabildiğine körüklendiği günümüz şartlarında "kendini övme" burjuva rekabette neredeyse "yaşamsal bir zorunluluk" olarak insanlara öğütlenmekte ve bu en uç noktasına götürülerek 'herkes kendinin reklam ajansı gibi davranmalıdır' prensibi yaygınlaşmaktadır. Yaptığını bire beş katıp olduğundan fazla göstermek, başarılarını abartmak, kendini herkesten üstün görmek, başkalarını aşağılamak vs. vs. burjuva toplumunca erdem kabul edilmektedir. Herşey gibi, işgücünün de meta olduğu kapitalizm şartlarında "kendini pazarlamak" bir zorunluluk olarak kendini dayatıyor. Ve bu "pazarlamada" kendini "daha iyi" "daha büyük" göstermek için yer yer başkalarını kötüleme, başkalarını aşağılama yolu seçiliyor: "**Ben** diğerlerinden iyiyim", "**ben** diğerlerinden büyüğüm", "**Ben haklıyım**!". mantık böyle işliyor.

Küçükburjuva örgütlerinde egemen anlayış ve pratik...

Günbegün boğuşmak zorunda kaldığımız burjuva toplumunun ilişkileri içerisinde "erdem" sayılan bu illetten yakamızı kurtarmak oldukça zor. Buna karşı bilinçli bir mücadele gerekli. Fakat ne yazık ki, burjuva toplumunun bu hastalığı neredeyse birebir devrimci saflara yansıyor. Devrimci saflarda saydığımız küçükburjuva örgütlerde bunu, örneğin "devrimci palavracılık" şeklinde görüyor, yaşıyoruz. Bunlar sürekli ve sistemli olarak durumlarını abartmakta, kendi durumlarını olduğu gibi yansıtma yerine palavracılığa başvurmaktadırlar. "Büyük örgüt" pozlarına bürünme, şu eylemde şu kadar kitle yürüttük vb. gibi abartılı haberler yayma, en küçük başarılar ertesinde "Zafer kazandık!", "Faşizmi dize getirdik!" vb. gibi başlıklar atma, hiçbir yenilgiyi, olumsuzluğu kabul etmeyip, hatta yenilgileri çevirip "başarı", "zafer" olarak gösterme bütün küçükburjuva örgütlerin karakteristik bir özelliği olagelmiştir. Tabii ki bu özellik salt yayın organları üzerinden yapılan ajitasyon-propagandayla sınırlı kalmamaktadır. Palavracılık ve kibirlilik bu örgütlerin insanlarıyla yanyana gelinen heryerde kendisini göstermektedir. Bu çevrelerde sık sık "büyük siyasetçi", "ben önemli işlerin adamıyım" pozlarıyla dolaşanlara, "şeflik" taslayanlara rastlıyoruz. Kimileri "Biz geçmişte şöyle yapmıştık!" biçiminde geçmişteki "devrimcilik"lerinden, kimileri ise andaki "pozisyon"larından bir nevi "rant" sağlamaya çalışıyor. Bu tür küçükburjuva hastalıklara karşı mücadele bugün ivedilikle komünistlerin önünde bir görev olarak durmaktadır. Devrimci saflardaki her türden kibirlilik, palavracılık, başkalarını küçümseme, "küçük" görülen örgütü ezmeye kalkma vb. gibi tavırlara karşı mücadele içinde bizim yaygınlaştırma görevine sahip olduğumuz anlayış, devrimciliğin bir yaşam biçimi olduğu ve bunun alçakgönüllülükle yaşanması gerektiğidir. Gerçek büyük zaferler için, mücadelenin her bir anında gerçekçi olmak gereklidir. Palavracılıkla uzun yol almak mümkün değildir.

> **"Hiçbirşey, kendini beğenmiş iyimserlikten daha tatsız değildir."**
> **— LENİN —**

Komünist saflarda küçükburjuva hastalıklara karşı mücadele...

Devrimci saflarda yaygın olan bu palavracılık, kendini beğenmişlik, burnu büyüklük gibi burjuva-küçük burjuva hastalıklara karşı mücadele görevi komünistlere, komünist partisine düşüyor, dedik. Bu aynı zamanda komünist partisinin kendi saflarında da bu mücadeleyi yürütmesi anlamına gelir. Bu bağlamda da biz önce kendi saflarımızda durumun ne olduğuna bakmak zorundayız.

Devrimci saflara neredeyse birebir yansıyor dediğimiz kibirlilik ve palavracılık gibi küçükburjuva hastalıklar Bolşevik saflarda önemli bir rol oynamamaktadır. Fakat bu, bu tür yaklaşımlar bize hiç yansımıyor anlamına gelmemektedir. Ve saflarımızda tali de olsa, komünist partisi kadroları ve üyelerinde kendisini gösteren her türden kendini

> **"Eski ile yeni, ölüp giden ile dünyaya gelen arasındaki mücadele –işte gelişmemizin temeli budur. Eğer açıkça ve dürüstçe, Bolşeviklere yaraşır biçimde, çalışmalarımızdaki hata ve kusurlarımızı tespit etmez ve ortaya çıkarmazsak, o zaman ileriye giden yolu kendi kendimize kapatmış oluruz. Ama biz ilerlemek istiyoruz. Ve biz, tam da ilerlemek istediğimizden dolayı, dürüst ve devrimci özeleştiriyi en önemli görevlerimizden biri haline getirmek zorundayız. Bu olmadan ilerleme olmaz. Bu olmadan gelişme olmaz. Ama, tam da bu açıdan bizde işler hâlâ topallamaktadır. Evet, hatta, kusurları unutmak, kendi halinden hoşnutluk duymak ve böbürlenmek için birkaç başarı yeterli oluyor. İki, üç büyük başarı, ve kendimizi Golyat sanıyoruz. İki, üç büyük başarı daha, ve burnumuz Kaf dağına varıyor: "Biz bunu küçük parmağımızla hallederiz!" Ama hatalar kalıyor, kusurlar var olmaya devam ediyor, hastalık Parti örgütünün içine atılıyor ve Parti hasta oluyor."**
> **—STALİN —**

beğenmişlik ve burnu buyukluk gıbı burjuva tavırların uzerine zamanında gıtmek, buna karşı amansızca mucadele etmek zorundadır. Çünku, durağanlığın ve yozlaşmanın bır adım öncesinde kıbırlılık ve kendını beğenmişlık vardır.

Bu anlayışla yer yer saflarımıza yansıyan bazı zararlı anlayışları dıle getırmek ıstıyoruz. Tum yoldaşlarımızdan beklentımız bu noktalarda once kendılerını sorgulamaları ve kendı çevremızden başlıyarak devrimcı saflardaki her turden kuçükburjuva kıbirlılığe ve palavracılığa karşı doğru bır temelde mucadele etmelerıdir.

Önemli olan davadır! Önemli olan öncelikle kimin yaptığı değil, neyin yapıldığıdır!

Bır komunıst başarı ve zaaflarıyla kendısının bır kolektıfın parçası olduğunu hıçbir zaman aklından çıkarmamalı ve hıçbır zaman kendı kışisel çıkarlarını davanın onune geçirmemelıdır Genel duzlemde tartıştığımızda bu soyledıklerımıze şuphesiz tum yoldaşlarımız katılacaklardır. Fakat boylece sorun kalmadığı anlamına gelmıyor Komunıst alçakgonullulukten uzaklaşma yer yer yoldaşlarımızda da kendisini gösteriyor

Başarı coşkusu bizi kibirliliğe götürmemelidir!

Komunıst faalıyetımızde başarılı olmak, ıyı ışler yapmak hepımizin hedefidır, butun çabalarımız bunun içindir. Boyle olduğu ıçın de ıyı sonuç aldığımız her çalışmada, her başarımızda doğal olarak sevınırız. Fakat ıyı yapılan bır ış ıçın, bır başarı ıçın sevınmek ile kıbırlılık arasında onemlı fark vardır. Başarı anında sevınç yaşanır, yoldaşlarla paylaşılır, bu sevınç daha buyuk gorevler ıçın bir guven kaynağı olur belkı... ama hepsı bu kadar. Sevınç anı yaşanır ve ıleriye donulur, dığer gorevlerin çozumune.. Kıbırlılık ıse bundan farklıdır. Yaşanan sevıncın otesınde başarı sarhoşluğundan bır türlü kurtulunamaz. Done done bu başarı hatırlanır-hatırlatılır, onay ve ovgu beklenır, başkalarının gorece başarısızlıkları ıle karşılaştırmalar yapılır vb Bu tavır engelleyıcıdır, bızı ılerletmez, çunku yenı görevler peşınde koşma yerıne yapılanların övgusu ve herkesın bunu farketmesi ıçın harcanır enerjı.

Işın bır de şu yonu var tabıı kı. Sınıf mucadelesınde çok buyuk gayretler harcamanıza rağmen her zaman başarı elde edemezsınız, birçok durumda yenilgıleri de göğüslemeyi bilmelisiniz. Başarı sarhoşluğuyla bu gerçeğı de gozden kaçırdınız mı, bu çok daha kotu sonuçlara götürebılır sızi.

Yoldaşlar arasında ayrım yapmamak ve dinlemeyi bilmek!

Komünıst alçakgönüllülüğün en temel ölçütlerınden biri dıkkatın oncelıkle kımın söyledığıne değıl, neyın söylendığine verılmesıdır. Ister partıli bır yoldaşımız olsun, ısterse partısız kesımden gelsın, ınsanları once can kulağıyla dınlemek ve soylenenlerı tartmak son derece onemlidır. Partılı ıle partisizler arasında, genç yoldaşlarla tecrubeli yoldaşlar arasında, kadın yoldaşlar ıle erkek yoldaşlar arasında, "rutbesi yuksek" olduğu düşunulen yoldaşlarla "rütbesı düşuk" olduğu duşunülenler arasında ayrım yapmaksızın eleştıriler, önerıler vb. dıkkate alınmak zorundadır. Öyle durumlar olabılır kı, bır dızi deneyimlı yoldaşın goremedığı bır hatayı saflarımıza daha yenı katılan bır yoldaşımız gorebılır. Ya da partılı olmayan çevredekı insanlardan. bızım çok tartıştığımız bır konuya yenı bır bakış açısı gelebılir. Bızım defalarca tartıştığımız bazı konular yeni bır tartışma ıçınde farklı bir önem kazanabılır Çok deneyımlı ve buyuk saygınlığa sahıp bır yoldaşımız bır noktada yanılabılır vs vs Bu nedenle kımden gelırse gelsın, oncelıkle söylenenlerı dinlemek son derece onemlıdır. Ve gerçekten dınlemek, yoksa sadece söz sırasının kendısıne gelmesını beklemek değil! Pratıkte ne yazık ki buna her zaman bağlı kalınmadığını gözlemlıyoruz. Yer yer ıçerık ıkıncı plana itilerek eleştırı ve önerılerın kımden geldiği onplana çıkmaktadır. Ozellıkle kendinden daha alt pozısyonda gorulenlere karşı boylesı, temelınde burnu buyukluk, kendını ustun görme anlayışı yatan tavırlara gırılebılmektedır. "Ben bu konuyu iyı bılirim" tavrı, herhangı bır konuda artık öğrenebılecek yenı bır şey kalmadığı tavrı, ılerlemenın onunde engeldır ve öncelikle bu tavır içinde bulunan kişiye zarar verır, çunku boylesı tavırlar uzun vadede yerınde saymayı ve dolayısıyla gerılemeyı beraberınde getırır. Yoldaşlar arasında ayrım yaparak kendını bazı yoldaşlardan ustün görmenin yanlışlığı ortadadır. Fakat komunıstlerın salt kendı yoldaşlarını değıl, ışçı ve emekçı kıtlelerı de dıkkatle dınleme görevı vardır. Komünistler kıtlelerin öğretmenı olduklan kadar, kıtlelerden öğrenmeyi de bılmek zorundadırlar

"Komünist kadrolar "alçakgönüllü ve ihtiyatlı olmalıdırlar, kibirden ve acelecilikten kendilerini sakınmalıdırlar, kendi kendini eleştirme zihniyetine sahip olmalı ve çalışmalarındaki noksanlarla hataları düzeltmeye cesaret etmelidirler. Hiçbir suretle Kruşçof'un yaptığı gibi hatalarını örtbas etmemelidirler, bütün yararlıkları kendilerinmiş gibi benimseyip bütün hataları başkalarının üzerine atmamalıdırlar."
— MAO ZEDUNG —

Yönetici yoldaşlar alçakgönüllükleriyle de örnek olmalıdırlar!

Yonetıcı yoldaşlar, tum benlıklerıyle yoldaşlarımıza ve kıtlelere ornek olmalıdırlar. Kıtle faalıyetı içinde olan yoldaşlarımız gayet ıyı bılmektedırler kı, kıtleler onların salt sıyasi olarak ne savunduklarına kulak kabartmakla kalmamakta, bir bütün olarak davranışlarını ızlemektedırler. Bu bağlamda durüstluk, alçakgonulluluk, sadelık gıbı özellıkler kitlelerın sevgı ve beğenisını kazanmak-

"Komünist kibir, komünist partisine mensup olan ve henüz ordan atılmamış bir insanın bütün görevlerini komünist yönergecilikle çözebileceği kuruntusuna kapılması demektir. Kendisi şimdilik yönetici Parti'nin ve aynı zamanda şu veya bu devlet kurumunun üyesidir ve bu, onun komünist aydınlanmanın sonuçları üzerine konuşması için yeter. Hiç de böyle değil. Bu, komünist kibirden başka bir şey değildir. Politik olarak aydınlatmayı öğrenmeliyiz –görev budur, ama bunu henüz öğrenemedik ve sorunu halen doğru ele almasını bilmiyoruz."
— LENİN —

ta önemli faktörlerdir. Özellikle yönetici yoldaşlarımıza bu noktada büyük görev düşmektedir. Onlar komünist alçakgönüllükleriyle de iyiyi, olumluyu, örnek olanı gündelik yaşamlarında göstermek zorundadırlar. Rahatına düşkünlük, kolektif yaşamda hoşa gitmeyen bazı işlerden kaytarma, bunları hep başkalarından bekleme, görev küçümseme vb. gibi davranışlara karşı mücadelede kadrolar kendi davranışlarıyla örnek olmak zorundadırlar

İyi bir yönetici birlikte çalıştığı insanları, kitleleri anlamaya, onların sorunlarına, kaygılarına önem vermeye çalışır. Kendini beğenmişlik en çok da bunun önünde engeldir. Kaygısının merkezinde kendisi duran birinin genelde kitlelerin ya da yoldaşlarının dertlerine ve gereksinimlerine kabartacak kulağı yoktur. Böylesi yöneticiler için tipik olan, yoldaşlarını ve kitleleri anlamak, onların gereksinimlerine gerçekten cevap verecek yol ve yöntemler aramak yerine emirlerle yönetmeye kalkışmak ve hotzotçuluktur.

Kendi kendini övme, kendini doğru değerlendir!

Her ne kadar çok yaygın olmasa da, zaman zaman karşılaştığımız sorunlardan biri de, yaptıkları iyi işlerle haklı olarak övgü alan yoldaşların ayaklarının yerden kesilerek "ben neymişim" tavrı içine girmeleridir. Yanlışların eleştirilmesi kadar, olumlu işlerin de adlandırılması, övülmesi bir komünist partisinin olağan gündemindedir. Fakat bu, kendini bilen olgun bir komünisti kibirli tavırlara götürmez. Aklı başında bir komünist bilir ki, yerine getirdiğimiz görevlerin hiçbiri öyle "insanüstü" güç/beceri gerektiren görevler değildir Yerine getirilmesi gereken görevler, biri değilse bir başkası tarafından çözülecektir. Görevlerin iyi bir biçimde yerine getirilmesi bütün yoldaşların hedefidir ve normal olan da budur.

Elbette ki, komünist partisi saflarında ender, özel yetenekleri olan yoldaşlar da olabilir. Fakat bu hiçbir şekilde onlara böburlenme hakkı, bunu bir baskı aracı olarak kullanma hakkı vermez. Bir kolektif olarak işleyen komünist partisinde sonuçta önemli-önemsiz görev ayrımı olamaz. Gerekli olan tüm görevler önemlidir! Bir komünistin görevlere bakış açısını belirleyen bu anlayış olmalıdır.

Partinin yönetici organlarının üyelerini doğru yönlendirebilmesi için üyelerinin kendi yenekleri ve eksiklikleri hakkında mümkün olduğunca tam bir bilgiye gereksinimi vardır. Bu bağlamda kendini doğru değerlendirebilme yeteneği önem kazanmaktadır. Kendini övmek değil, kendini doğru değerlendirmek! Bu, bir komünistin kendi yeteneklerinin farkında olduğu kadar, eksikliklerini, zayıf olduğu yönlerini de bilmesi anlamına gelir. Hatta ilerlemek istiyorsa, dikkatini özellikle eksiklikleri üzerine yoğunlaştırır. Eksikliklerini örtbas etme değil, onları açığa çıkararak üzerine gitme yolu, kendinden fazlaca hoşnutluk değil, kendini aşma isteği... Bizi ilerletecek olan budur.

"Kadroları cesur inisiyatif ruhuyla eğitmek demek, burnu büyüklüğe ve kibire karşı mücadele etmek demektir. Kibir ve palavracılık, içinde az tehlike barındırmamakta, kendini beğenmişliğe, kayıtsızlığa, ihmalkarlığa ve uyanıklığın yitirilmesine götürmektedir. Onun kaçınılmaz yol arkadaşları, durgunluk, sıradanlık ve atalardan kalma geleneklere kölece bağlı kalmaktır."

—KOMÜNİST ENTERNASYONAL'DE KADRO SORUNU ÜZERİNE—

Bu bağlamda birlikte çalışılan tüm yoldaşların da birbirlerine karşı sorumlulukları vardır. Yoldaşlarımızın hatalarına/eksikliklerine karşı zamanında mücadele etmek, onlara bu konuda yardımcı olmak vazgeçilmez görevimizdir:

"Kadroların kendi kendilerini övmelerine", bunun onlara yararlı bir hizmet sunacağı varsayımıyla gözyumulmamalıdır Böyle bir görüşten daha yanlış bir şey yoktur! Kadroları hatalarını gizleme yoluyla gözetme ve elde tutma, bu kadroları kesinkes mahvetmek demektir Cesur, açık ve nesnel eleştiri, Bolşevik kadro eğitiminin ana yöntemidir Bu onların kendilerini mükemmelleştirmelerine yardım eder, ilerlemelerini ve zorlukları aşmalarını sağlar" (Komünist Enternasyonal'de Kadro Sorunu Üzerine, İnter Yayınları, sayfa 202)

Biraz da "yanlış" alçakgönüllülük üzerine...

Aslında alçakgönüllülüğün doğrusu yanlışı olmaz. Alçakgönüllüsünüzdür, ya da değilsinizdir Bir komünist için hedeflenecek özellik alçakgönüllülüktür. Burada "yanlış alçakgönüllülük" olarak adlandırdığımız şey alçakgönüllü olma adına düşülen bir yanlıştır. Açıklayalım.

Çalışmalarımızda ortaya çıkan yanlışlar kadar yaptığımız olumlulukları da diğer yoldaşlarımıza aktarma yükümlülüğümüz vardır, ki yoldaşlarımız başarılı yol ve yöntemlerden öğrenebilsinler. Alçakgönüllü olma adına yapılan olumlu işler yeterli biçimde anlatılmıyor, bunlar diğer yoldaşların bilgisine sunulmuyorsa, bu bir erdem değil, kötülüktür Bu konuda aslında neyin gerçekten başkaları faydalansın diye bilgi aktarımı olarak kaleme alındığı/anlatıldığı, neyin ise esasta beğeni toplamak için, kendi kendine övgü amacıyla anlatıldığı dinleyenler açısından çoğunlukla kolaylıkla farkedilir Arada ince bir fark vardır, fakat bu her ihtimalde farkedilebilir türdendir Çünkü biri dinleyenleri rahatsız eder, diğeri ise onları canı gönülden dinleyip anlatılanlardan birşeyler kapmaya iter. Dikkatinin merkezinde "beğenilme" duran yoldaş, kendi kendine övgüye, kibirliliğe yatkındır. O yaptığı işten çok kendini önemser pozisyondadır. Diğeri ise işi önemser, sürekli yeni görevler peşinde koşar, çalışmaları daha verimli kılmak için yol ve yöntemler deneme üzerinde yoğunlaşır, inisyatifli davranır... Şüphesiz bunlar için övgü de alır, fakat o bunu çok fazla önemsemez, daha çok bunu işin yan ürünü olarak görür.

Şüphesiz, yaptığı işlerde olumluluklardan çok hata ve eksiklikler üzerinde duran, hep daha iyi iş peşinde koşma anlamında erişilenden "hoşnutsuz" olan bir yoldaş gelişmeye çok daha açıktır. Fakat bu bazen tersine de dönme durumundadır. Kendi yaptığı işi haksız olarak "küçümseme", "önemsiz" olarak görme eğilimi çokça kadın arkadaşlarda (ama sadece onlarda değil) kendini göstermektedir. Bu çekingenlik ve "yanlış alçakgönüllülük" toplumsal olarak dayatılan egemenlik ilişkisinin bir uzantısı olarak komünist saflara dek yansımaktadır. Bu tavrın ardında yatan gerçek anlamda alçakgönüllülük değil, kendi emeğinin değerini bilmeme durumudur

Kendi emeğine sahip çıkmak ile kendini pazarlamak arasında belirgin bir fark vardır. Ne kendine övgü dizmek ne de yanlış alçakgönüllülük! Bu noktada dengeyi tutturmak belki zordur, fakat hedeflenen bu olmalıdır.

1 MAYIS'TA DEVRİM VE SOSYALİZMİN KIZIL BAYRAĞINI YÜKSEKLERE KALDIRALIM!
1 MAYIS'IN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ YAŞATALIM!

Yaşasın devrimci 1 Mayıs!

21. YÜZYIL BOLŞEVİZMİN OLACAKTIR!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden Türk, Kürt, Ermeni, Gürcü, Laz, Arap, Çerkez, Abaza... işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Bugün uluslararası proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Haydı hep beraber alanlara mücadeleye! Hakim sınıflara karşı öfkemizi haykırmaya!

21. yüzyılın ilk 1 Mayısına hazırlanıyoruz..

1 Mayıs, zincirlerinden başka hiçbirşeyi olmayan dünya işçi sınıfının, sınıfsız, sömürüsüz yeni bir dünya yaratma isteğini daha güçlü haykırdığı gündür!

1 Mayıs, bütün dünya işçi ve emekçilerinin ezilen halklarla birlikte emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı birlik, dayanışma ve mücadele günüdür!

1 Mayıs, işçi sınıfının baskıya ve sömürüye karşı mücadele bayrağını yükselttiği, hakim sınıfların düzenine karşı öfkesini ve savaş çağrısını daha güçlü haykırdığı kızıl bir gündür!

İşte tüm bu nedenlerden dolayı, bütün dünyada hakim sınıflar 1 Mayıs'ların devrimci geleneğine uygun bir şekilde kutlanmasını istemiyorlar. . Onlar, 1 Mayıs'ın emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı bir isyan bayrağı, bir ayaklanma çağrısı ve devrimin güç gösterisi olmasını engellemek için ellerinden gelen herşeyi yapıyorlar .. Türk hakim sınıflar, 1 Mayıs'ları yasaklıyorlar! 1 Mayıs gösterilerini kanla, barutla, ateşle bastırmaya, 1 Mayıs gösterilerine katılanlara terör uygulayarak işçiler ve emekçileri sindirmeye çalışıyorlar. . Kimi ülkelerde 1 Mayıslar yasak değil. Ama bu ülkelerde hakim sınıflar, satın almış oldukları sarı sendika ağaları sayesinde 1 Mayıs'ların devrimci özünü boşaltarak "kutluyor" ya da kimi devrimci kutlamalara saldırıyor, zorbalıkla engellemeye çalışıyorlar.

21. yüzyılın bu ilk 1 Mayıs'ında da görev, 1 Mayıs'ın devrimci özüne sahip çıkmak, 1 Mayıs'ı devrimci bir tarzda kutlamaktır! Bu 1 Mayıs'ta da görev, hakim sınıfların düzenine karşı öfkemizi haykırmak, zulüm düzenine, F tipi cezaevlerindeki baskı ve zulüme karşı mücadeleyi yükseltmektir!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler, yoldaşlar...

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşist devlet terörünün hüküm sürdüğü bir ortamda 21. yüzyılın ilk 1 Mayıs'ına giriyoruz.

Köy baskınları, zoraki göçler, tehditler, toplu tutuklamalar, işkenceler, sokak infazları, tecavüzler, orman yakmalar. . Kürt ulusu ve devrimcilerin üzerinde yürütülen baskıların kimi görüntüleri...

Kuzey Kürdistan'da bir çok alan "Olağanüstü Hal Bölgesi" ilan edilerek sömürgeci faşist güçlerin ellerini kollarını sallayarak zulmetmelerine yasal kılıf hazırlandı.. Yıllardır baskı ve terör altında inleyen Kürt ulusuna ve bölgedeki ezilen milliyetlere mensup milyonlarca emekçinin en ufak bir tepkisi, kanla, barutla bastırılıyor.

Bu 1 Mayıs'ta alanlara çık, emekçiler arasına ekilmek istenen düşmanlık tohumlarına karşı güçlü bir şekilde haykır: Kahrolsun şovenizm! Kahrolsun milliyetçilik! Yaşasın çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve mücadelesi!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler!

Çağrımız size:

Kürt sorunu milliyetçilik, şovenizm, asimilasyon politikalarıyla, emperyalist "barış" politikalarıyla çözülemez! Kürt sorununun gerçek çözümü reformizmle de gerçekleşemez! Kürt sorununun gerçek çözümü, faşist Türk devletinin devrimle yıkılmasıyla sağlanacaktır! Bunun için alanlara çık ve devrim isteğini daha güçlü haykır:

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı!

İşçiler, emekçiler, tüm ezilenler...

Türk hakim sınıflarının işçi sınıfına, emekçilere karşı saldırıları yoğunlaştığı bir ortamda 21. yüzyılın ilk 1 Mayısını kutluyoruz...

Emperyalist dünyanın içinde bulunduğu malî kriz, ekonomisi pamuk ipliğine bağlı olan Türk hakim sınıflarını da etkiliyor. Türk hakim sınıfları ise krizin yükünü işçiye, emekçiye fatura ediyorlar

Yapılan son zamlarla birlikte Türk hakim sınıflarının emekçiye verdiği zam, daha zammın yapıldığı gün erimeye başlıyor. İşçi ücretlerine yapılan düşük artış, artık neredeyse otomatiğe bağlanan zamlar karşısında kar gibi eriyip gidiyor. İşçilerin, emekçilerin gerçek ücretleri hergün düşüyor

"Özelleştirme" sonucu satılan Kamu İktisadi Teşekkülleri'nden (KİT) binlerce işçi işletme-fabrika önüne konulmuş durumda... Hakim sınıflar özelleştirmeyi "ekonomik bunalımdan çıkışın yolu" olarak göstermeye çalışıyorlar Pratikte bu daha fazla işçinin işini kaybetmesi demek. İşyerini kaybetmemek için işçiler "özelleştirme"ye karşı haklı bir mücadele yürütüyorlar. Ancak, bu mücadele içinde kimi reformist, oportünist parti, grup ve sendika KİT'lerin "halkın malı", "kamu mülkü" vs. olduğu, bunların "satılamayacağını" savunup, onla-

ra yanlış bilinç taşıyarak işçilerin tepkisini kullanmak istiyorlar. Gerçekte, sömürü üzerine kurulu bir sistemde, mülkiyet ister özel kişilerin isterse devletin elinde olsun, bu mülkiyet kapitalisttir; sömürü düzenin sürmesine hizmet eden bir mülkiyettir.

İşçiler, emekçiler... Çağrımız size:

Bu 1 Mayıs'ta da, özelleştirme bağlamında ne devlet kapitalizminden, ne de özel kapitalizmden yana olma görevin yoktur! Senin görevin, sermayenin egemenliğinin şu ya da bu biçimini tercih etmen değil, sermayenin iktidarını yıkmandır. Bunun için haykır:

Ne devlet kapitalizmi, ne de özel kapitalizm!

Kahrolsun sermayenin egemenliği!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Kadın ve erkek işçiler, emekçiler...

Hakim sınıfların, işsizliği ortadan kaldırmak gibi bir sorunları yoktur. Onlar lafta işsizliği ortadan kaldırmak için uğraştıklarını söyleseler de bu büyük bir yalandır. Gerçekte işçileri daha düşük ücretlerle çalıştırması için yoğun işsizlik onların işine gelir. Yine onlar, aynı sınıfın ayrılmaz parçaları olan işçilerle işsizleri birbirlerine düşürerek işçi sınıfı cephesini parçalamaya çalışırlar. İşsizlik kapitalizmin yol arkadaşıdır ve kapitalizm yıkılmadıkça işsizlik olacaktır.

İşçiler, emekçiler.. Çağrımız size:

Her an fabrika kapısı önüne konulmaya karşı çık!

Bu 1 Mayıs'ta çık alanlara ve haykır:

Herkese iş! Çalışabilir herkese, tüm kaynakları patronlarca sağlanmış işsizlik sigortası!

İş bulup çalışma "şansına" sahip işçiler, çok düşük ücretlerle emeklerini satıyorlar. İşçilerin kazanılmış en demokratik hakları hakim sınıflar tarafından tırpanlanıyor. Kamu emekçilerinde olduğu gibi grevli, toplusözleşmeli sendika hakkı kısıtlanıyor. Patronların çıkarlarını korumak için yapılmış olan iş yasaları işçilerin haklarını koruma, yeni haklar kazanma mücadelesinin onun deki en önemli engelleri oluşturuyor.

Kazanılmış haklarının gaspedilmesine karşı sesini yükselt! İş yasalarının değiştirilmesi için mücadele et! İnsanca çalışmak ve yaşamak için ekonomik haklarını sahiplen! Ancak unutma: Ücretli kölelik düzeni yıkılmadan gerçek anlamda kurtuluş gerçekleşmeyecektir!

Gerçek kurtuluş için mücadele et ve haykır:

Kahrolsun sömürü düzeni!

İşçi arkadaş, taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırmaya karşı öfkeni haykır!

Bugün işçilerin haklarını savunma adına ortaya çıkan Türk-İş, DİSK, Hak-İş gibi işçi konfederasyonları gerçekte işçileri hakim sınıfların kuyruğuna takma görevini yerine getirmektedirler. Bu sendikaların başını, düzenle uyum içinde çalışan işçi aristokratları, işçi bürokratları çekmektedirler. Bu satılmış sarı sendikacılar işçi sınıfının kitlesel örgütleri olan sendikalarda başı çektiği sürece işçi sınıfının düzen içindeki mahkumiyeti sürecektir! Bu ikiyüzlü sarı sendikacılardan kurtulmak gerek! Sendika bürokrasisine karşı mücadele geliştirilmediği sürece işçi sınıfının yaşam koşullarında bir iyileşme sağlanmayacak, işçi sınıfı haksızlığın, baskı ve sömürünün gerçek nedeni olan sisteme karşı kararlı bir mücadele geliştiremeyecektir.

İşçiler, emekçiler;

Sendika bürokrasisinin yıkıcı etkisine karşı sendikalarda devrimci ve komünist fraksiyonların oluşturulması mücadelesi yürütün! İşçi sınıfının yürüyen mücadelelerinin sendika bürokratları tarafından satılmasına engel olun, bunun için tek tek işletmeler düzeyinde, mümkün olan en geniş işçi yığınlarının mücadeleye katıldığı, bütün işçiler tarafından seçilen Grev ve Mücadele Komiteleri oluşturun, mücadeleyi kendi ellerinize alın!

Kahrolsun sendika ağaları!

Yaşasın Grev ve Mücadele Komiteleri!

Hakim sınıfların işçi sınıfına ve emekçilere karşı saldırısı sadece bunlar değil... Onlar, işçi sınıfı cephesini cinsel, ulusal farklılıkları da kullanarak parçalamak istiyorlar. Kadın işçilerin eşit haklara sahip olmadığı, eşit yapılan iş karşılığında erkek işçiden çok daha az ücret aldığını bilmeyen yok!

Kadın ve erkek işçiler, emekçiler; kadın işçiler, emekçiler üzerindeki baskı ve katmerli sömürüye karşı haykırın:

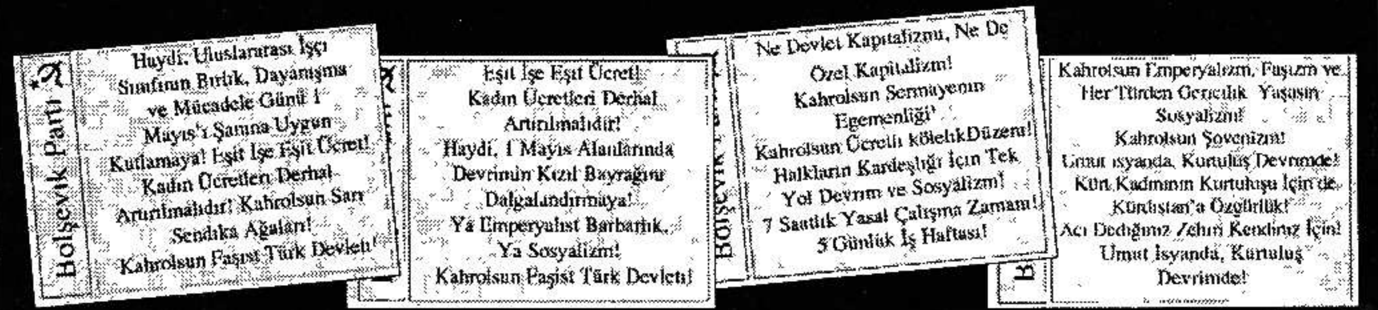
Eşit işe eşit ücret! Kadın ücretleri derhal artırılmalıdır!

Kadınlar üzerindeki erkek egemen baskısı toplumun her alanında kendisini gösteriyor. Koca, baba, ağabey.. dayağı yaşamı kadınlara zından ediyor! Ev kadınlarının evde yaptığı işler "iş"ten sayılmıyor, kadın evin kölesi, hizmetçisi gibi karşılıksız çalışıyor! Bu sistemde kadınların bir bölümü yoksulluk nedeniyle vücudunu satmak zorunda kalıyor, fuhuşa sürükleniyor. Erkek egemen toplumun erkek yasaları kadınların başı üzerinde sallanan birer kılıç!

Erkek egemen sisteme karşı mücadelede kadın ve erkek işçiler, emekçiler birlikte mücadele etmedikleri sürece sömürü sistemi varlığını sürdürecektir.

Kadının gerçek kurtuluşu, bu sistem de gerçekleşmez! Kadın ancak ve ancak ev işi ve çocuk bakımının toplumsallaştığı, erkek ile kadının eşit hak ve yükümlülüklere sahip olduğu, pratikte de erkek egemenliğinin ortadan kaldırıldığı sosyalizmde gerçek özgürlüğe kavuşacaktır! Bunun için erkek egemen sistemin devrimle yıkılması gerek!

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin çeşitli kentlerinde yapılan yürüyüş ve mitinglere Bolşevikler de katılarak doğru görüşlerin propagandasını yoğun bir şekilde yaptılar. İşte hazırlanan ve yoğun bir şekilde dağıtılan ajitasyon-propaganda malzemelerinden birkaç örnek...

Emekçi kadın ve erkekler, haykırın:

Kahrolsun erkek egemenliği! Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Kurdistan'da emekçi kadınlar sınıfsal, cinsel ve ulusal olmak üzere üçlü baskı altında! Kürt kadınının kurtuluşu için de Kurdistan'a özgürlük gerek! Özgürlük, Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin faşist Türk devletini devrimle yıkmasıyla kazanılacaktır! Yüzyılların birikimiyle haykır öfkeni Kürt kadını:

Umut isyanda, kurtuluş devrimde!

Kürt kadınının kurtuluşu için de Kürdistan'a özgürlük!

İşçiler, emekçiler...

Faşist Türk devleti işçilerin, emekçilerin düşmanı bir devlettir! Bu devlet, sermayenin yoksullar üzerindeki baskı aracıdır!

İşçi sınıfının haklarını gaspeden, köylüleri dipçikle susturan, aydınları, devrimci ve komünistleri zindanlarda tutsak eden, düzeni rahatsız eden öğrenciler üzerinde polis copunu eksik etmeyen, emekçi kadınları kölelik zincirlerine bağlayan ... bu faşist devlettir! Bu faşist devlet yıkılmadığı sürece, işçilerin, emekçilerin, emekçi kadınların, yoksul köylülerin, aydınların, öğrencilerin gerçek kurtuluşu mümkün değildir! Bu gerçeği kavrayalım, bunun için mücadele edelim!

Kurtuluş faşist devletin yerlebir edilmesindedir, devrim ve sosyalizmdedir!

Kurtuluş, sınıfsız, sömürüsüz toplumun yaratılmasındadır!

Patronların, ağaların, beylerin faşist devletini yıkma mücadelesine katılalım! Bu köhnenmiş düzeni yerle bir edip işçilerin, emekçilerin devletini kuralım! Sömürüyü, zulmü ortadan kaldırmanın başka yolu yok!

Sömürüyü ortadan kaldırmak için Bolşevik Parti (Kuzey Kurdistan-Türkiye) önderliğinde birleşelim, mücadeleyi yükseltelim! Unutmayalım ki, örgütsüzlük hiçbir şey, birleşmiş, örgütlü işçi sınıfı herşeydir!

Toplumsal zenginliğin yaratıcısı ve gerçek sahibi Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfı, er ya da geç sömürü düzenini yıkacak, kendi iktidarını kurarak durmaksızın sosyalizme ilerleyecek, sömürünün, baskının ve zulmün olmadığı yeni bir toplum yaratacak; devrimi "herkes yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar" şeklinde örgütlenmiş topluma kadar kesintisiz sürdürecektir!

Bunun için Bolşevik saflarda örgütlen!

Faşizme ölüm, tek yol devrim!

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

İşçiler, emekçiler, ezilenler...

21 yüzyılın, ilk 1 Mayıs'ına hazırlandığımız şu günlerde dünyada emperyalist barbarlık kolgeziyor!

Emperyalist, güç dengelerinin değişmesine paralel olarak yeni paylaşımların, emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşların gündeme getirilmesi demektir. Bugün dünyanın birçok yerinde süren emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşlarda binlerce insan öluyor; yüzbinlerce kişi evlerini, yerlerini, yurtlarını terketmek zorunda bırakılıyor. Emperyalist kâr uğruna şovenizm körükleniyor halklar birbirine karşı kışkırtılıyor. Burjuvazinin bayrağı altında toplanan emekçiler, diğer uluslardan sınıf kardeşlerinin üzerine saldırtılıyor! Emperyalist burjuvazi haydutluğunu gösteriyor, istediği yere saldırıyor, bombalıyor, katlediyor...

Bugün uluslararası işçi sınıfı, çeşitli ulus ve milliyetlerden sınıf kardeşlerinin birbirlerini boğazlaması karşısında haykırmalıdır:

Bütün ezilenler için tek kurtuluş, proleter enternasyonalizmin bayrağı altında ve mücadele etmektir!

Kahrolsun emperyalizm! Kahrolsun şovenizm!

Halkların gerçek kurtuluşu için devrim ve sosyalizm!

İşçiler, emekçiler, devrimciler!

Emperyalist barbarlık sadece Irak ve Makedonya'da değil... Emperyalizmin barbar yüzü dünyanın her yerinde, birçok olayda görülüyor.

Emperyalizmin barbar yüzü, dünyanın bütün emekçi nüfusunun bir avuç emperyalist güç tarafından sömürülmesiyle kendisini gösteriyor! Bugün dünya üzerinde milyonlarca insan, emperyalist tekellerin daha fazla kâr elde etmesi için dizginsiz bir sömürünün kucağında, yoksul ve sefil bir hayat sürüyor. Dünyadaki zenginliği yaratan milyonlarca emekçi açlık sınırında yaşıyor, dünyanın birçok bölgesinde yoksullar bir avuç pirinç, bir lokma ekmek bulmakta güçlük çekiyor, yüzbinlerce insan açlıktan olüyor. Milyonlarca insan emperyalizmin çıkarları için yürüyen karşıdevrimci gerici savaşlarda yerini, yurdunu, hayatını kaybediyor, sakat kalıyor!

Milyonlarca insan, ırkçılığın, faşizmin, gericiliğin her türünün egemenliği altında inim inim inliyor!

Dünyadaki erkek egemen sistem altında kadın cinsi eziliyor! Emekçi gençliğin geleceği karartılıyor!

Dünya, emperyalist tekeller tarafında daha fazla kâr uğruna talan ediliyor. Emperyalistler dünyayı yaşanmaz hale getiriyor, doğal kaynakları hoyratça kullanıyor, kısa vadeli büyük karlar uğruna dünyanın geleceğine ipotek koyuyor...

Ya emperyalist barbarlık, ya sosyalizm!

Bu 1 Mayıs'ta dünya işçi sınıfı ve ezilen halkların önündeki seçenekler bunlardır!

Bütün dünyanın işçileri, emekçileri, ezilen halklar...

Çağrımız size:

Emperyalist barbarlık altında çöküşün tek altarnatifi olan devrim ve sosyalizm mücadelesini geliştirin! 21. yüzyılın ilk 1 Mayıs'ında alanlara çıkın ve haykırın:

Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türden gericilik!

Yaşasın sosyalizm!

İşçiler, emekçiler;

21. yüzyılın bu ilk 1 Mayıs'ında görev, 1 Mayıs'ın kanla, canla yazılmış tarihine, devrimci geleneklerine sahip çıkmak, onları sürdürmek; devrim, sosyalizm, komünizm bayrağını 21. yüzyıla taşımaktır!

Görev; "öldüğü", "bittiği" söylenen sosyalizmin, komünizmin değil; gerçekte kokuşanın, ölenin, bitenin ve yıkıma gidenin köhne kapitalist-emperyalist sistem olduğunu göstermek, yığınlara kavratmaktır!

20. yüzyılı geride bıraktık... 21. yüzyıl, ya emperyalist barbarlık içinde çöküşün, ya da proleter dünya devrimi ile yeni bir dünyanın yaratılmasının yılları olacaktır.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Alternatifler bunlardır.

Sömürüsüz bir dünya, emekçilerin egemen olduğu bir dünya için Bolşevizm bayrağına sarılalım. Bolşevik Parti'de örgütlenelim. Devrim, sosyalizm, komünizm için çalışalım!

Haydı 1 Mayıs'a! Haydı 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmaya!

Haydi, uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı şanına uygun kutlamaya! Haydı, 1 Mayıs alanlarında devrimin kızıl bayrağını dalgalandırmaya! Ya emperyalist barbarlık, Ya sosyalizm!

Yaşasın sosyalizm!

21. yüzyıl Bolşevizmin olacaktır!

Nisan 2001

Bolşevik Parti
(KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)

YURTDIŞINDA 1 MAYIS ETKİNLİKLERİ

2001 yılı 1 Mayıs'ında yurtdışında bir dizi etkinlik yapıldı. Bu etkinlikler içinde en önemlileri kuşkusuz devrimci ve alternatif 1 Mayıs yürüyüşleridir.

Almanya'da biri Nürnberg'de, diğeri Ulm'da, biri de Berlin'de olmak üzere bizim destekçi olarak katıldığımız iki alternatif ve devrimci 1 Mayıs yürüyüşü yapıldı. Bu yürüyüşlerde blok oluşturuldu, Bolşevik Partizan ve Trotz Alledem ("Herşeye Rağmen") pankartları taşındı, propaganda ve ajitasyon yapıldı. Yürüyüşlerde oldukça canlı bir biçimde toplu olarak sloganlar atıldı, marşlar söylendi.

Almanya' nın Stuttgart kentinde de böyle bir yürüyüş yapılması kararlaştırılmıştı. Bu yürüyüşü Devrimci Demokrası (DD) taraftarları ve biz birlikte yapacaktık. Bu yürüyüş, yürüyüş iznini alan DD taraftarlarınca, kendilerinin de içinde yer aldığı DETUDAK'ın DGB'nin 1 Mayıs eyleminde ortak eylem yapma gerekçesiyle iptal edildi. Bizim iptalden yürüyüşün bir gün öncesinde haberimiz oldu. Bunun üzerine alanda ulaşabildiğimiz tüm taraftarlarımızı Ulm ve Nürnberg'e yönlendirdik. Ulaşamadıklarımız ise Stuttgart ve Böblingen'de propaganda ve ajitasyon için ayrılan gruplara destek verdiler. Bizler, bizi bir oldu bitiyle bırakan DD taraftarlarını bu noktada eleştirdik.

Bunların ötesinde Almanya'da Heillbronn, Schwäbisch Gmünd, Wiesbaden, Aachen, Recklinghausen, Dortmund vb. bir dizi şehirde yapılan 1 Mayıs yürüyüş ve mitinglerine propaganda-ajitasyon için katılındı.

Fransa'da Lyon şehrinde CGT'nin geleneksel yürüyüşü, bir işyerinin kapanmak istenmesi nedeniyle son anda şehir merkezinden bu fabrikanın önüne aktarıldı. Bundan haberimiz olmadığı için bizler her yıl yürüyüşün yapıldığı alana gittik. Ancak bu kez sendika değil, Fransız anarşistleri bağımsız bir yürüyüş yapıyordu ve biz bu yürüyüşe katılıp propaganda-ajitasyon yaptık. Strasbourg'da yapılan yürüyüşe katılıp propaganda ajitasyon yapıldı. Nantes' de yürüyüşe katılındı, yayın ve bildiri dağıtıldı.

Avusturya'da Viyana' da yapılan 1 Mayıs yürüyüşü ve mitingi bu yıl muhalefet partilerinin gösterisine dönüştürüldü. Katılım oldukça kalabalık oldu. Bizler bu yürüyüşe propaganda-ajitasyon için katıldık.

Bunların dışında henüz yazılı haber veya rapor gelmeyen, bir dizi alanda daha güçlü propaganda-ajitasyon çalışmaları yapıldı.

Bu 1 Mayıs' ta ayrıca yine **Belçika**' nın başkenti Brüksel'de geleneksel olarak yapılan uluslararası kutlamaya da katıldık. Bütün gün boyunca masa açtık. 1 Mayıs pankartı astık ve bir dizi kişi ve grupla yayın ve görüş alışverişi yaptık.

Mayıs 2001▲

1 MAYIS'TA DEVRİM VE SOSYALİZMİN KIZIL BAYRAĞINI YÜKSEKLERE KALDIRALIM!

1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatalım!

Uluslararası işçi sınıfının birlik, mucadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a bütün dünyada emperyalist barbarlığın hüküm sürdüğü bir ortamda giriyoruz. En büyük emperyalist devletlerden birisi olan Fransa'da da 1 Mayıs'a işçi kıyımlarının arttığı işçi sınıfının uzun ve çetin mücadeleler sonucu kazandığı sosyal hakların budanmaya çalışıldığı bir donemde giriyoruz. Kârlarına daha fazla kâr katan Alstom, Moulinex, Renault, Michelin, Danone, Mark ve Spencer vb. gibi emperyalist tekeller binlerce işçiyi işten çıkarıyorlar veya işyerlerini işgücünün daha ucuz olduğu ulkelere taşıyorlar. Haftalık çalışma suresi 35 saate indirilmesine ve daha az işçi ile daha fazla üretim yapılmasına rağmen emperyalist tekeller yeterince kâr elde edemediklerinden dolayı işçileri işten çıkardıklarını söylüyorlar. Buna karşılık "sol" hükümet, emperyalist tekellerin kâr eden işletmeleri kapatmalarına ve işçileri işten çıkarmalarına sessiz kalmayacaklarını, gerekli yasaları uygulayacaklarını soylüyor. Yıllardan beri söylenen yalanları tekrarlıyor.

Emperyalist devletin sözculeri Fransa'da işsizliğin azaldığını söylüyorlar Fakat gerçekleri söylemiyorlar. Çünkü milyonlarca işçi taşeron firmalarla düzensiz bir şekilde ayda iki hafta çalışıyor, iki hafta çalışmıyor. Bunlar işsizler ordusuna sayılmıyor. Milyonlarca insan yarım gün çalışıyor ve ayda asgari ücretin yarısını alıyor. Bunlar da işsizler ordusuna sayılmıyor. Kısacası işçiler ve emekçiler açlık sınırında yaşamaya mahkum ediliyor. İşsizler, çalışır durumda olanların mücadelelerini engellemek için kullanılıyor. Çalışanlar, işlerini kaybetme korkusuyla itaatkâr modern köleler haline getirilmek isteniyor.

Sözde işçi sınıfının çıkarlarını savunduğunu söyleyen reformist, revizyonist sendika patronları da bu durumlara karşı işçi sınıfının çıkarlarını savunmamakta, işçileri patronlara satmaktadırlar.

İşte böyle bir ortamda giriyoruz 1 Mayıs 2001'e.

Fransa'da 1 Mayıs kutlamaları yıllardan beri reformist, revizyonist ve karşıdevrimci sendika patronları ve Fransız emperyalizminin öne çıkan siyası temsilcileri tarafından amacından saptırılarak kutlanmaktadır. Gerici, reformist, revizyonist CFDT, CGT, FO vb. gibi sendika yonetimlerinin düzenlediği 1 Mayıs gosterilerinde, işçi sınıfı adına, işçi sınıfının temsilcileri olma adına nutuklar atılmakta; işçi sınıfı sağduyu sahibi olmaya davet edilmekte ve sınıf barışının propagandası yapılmaktadır.

Fransa'da çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli proleterlerin ve tüm devrimcilerin görevi; sendika patronlarının önderliğindeki 1 Mayıs gosterisi sahtekârlığına karşı çıkmak, 1 Mayıs'ın sendika ağalarının ve emperyalizmin sozcülerinin propaganda gunü olmadığını, 1 Mayıs'ın uluslararası proleteryanın birlik, mucadele ve dayanışma gunu olduğunu haykırmaktır.

Gorev; işçi sınıfı onderliğinde emperyalist Fransız devletini sosyalist devrimle yıkmak ve yerine proleterya diktatörlüğunü kurmaktır.

İşçiler, emekçiler;

Bu yıl da 1 Mayıs Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizmin yoğun bir şekilde hüküm sürdüğü bir dönemde kutlanacaktır. Ekonomik krizin batağına batan faşist Türk devleti; başta devrimci tutsaklar olmak üzere tum devrimcilere, komünistlere, işçi sınıfına ve emekçilere, ezilen Kürt ulusuna ve azınlık milliyetlere karşı koyu bir baskı uygulamaktadır. F tipi olarak adlandırılan tecrit hücrelerine karşı cezaevlerindeki devrimci tutuklu ve hukümlüler 20 Ekim 2000'de süresiz açlık grevine başladılar. 20 Kasım 2000'de açlık grevini ölüm orucuna dönüştürdüler.

Faşist Türk devleti 19 Aralık 2000'de cezaevlerindeki devrimci tutsaklara karşı binlerce asker ve polis gücüyle, tankları, lav silahları ve ağır silahlarla, ağır iş makineleri ile "hayat kurtarma operasyonu" adı altında bir katliam düzenledi. Bu hayat söndürme operasyonunda 32 devrimci tutsak diri diri yakılarak, kurşunlanarak katledildi. 1000'in üzerinde devrimci tutsak F tipi tecrit hücrelerine tıkıldı.

Katliamla ve tecrit hücrelerine kapatmakla devrimci tutsakları kişiliksizleştireceğini, teslim alacağını bekleyen faşist devlet bir kez daha yanıldı. Devrimci tutsakların iradelerini teslim alamadı.

Katliamdan sonra devrimci tutsaklar daha fazla katılımla açlık grevi ve ölüm orucuna devam ediyorlar. Şu anda ölüm orucu 180 günü geçti ve halen devam ediyor. Şu ana kadar olum orucunu sürdüren 14 devrimci tutsak hayatını yitirdi 1 Mayıs işte böyle bir ortamda kutlanacaktır. Buna karşılık Türk devleti faşist zor yoluyla 1 Mayıs kutlamalarını engellemeye çalışacaktır. Ama çabaları boşuna.

Bu koşullar altında Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de görev; faşist Türk devletinin bütun baskı ve yasaklamalarına rağmen 1 Mayıs'ı devrimci geleneğine uygun olarak; baskıya, sömürüye ve faşizme karşı mücadele günü olarak kutlamaktır.

Görev; faşist Türk devletine karşı mücadeleyi yükseltmek; işçi sınıfı onderliğinde demokratik halk devrimiyle faşist Türk devletini parçalayıp yerine işçilerin, köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü kurmaktır.

* KAHROLSUN EMPERYALİST SÖMÜRU SİSTEMI!
* KAHROLSUN EMPERYALİST FRANSIZ DEVLETI!
* KAHROLSUN FAŞIST TÜRK DEVLETI!
* YAŞASIN PROLETERYA ENTERNASYONALIZMI!
* YAŞASIN DEVRİMCI 1 MAYIS!

Nısan 2001

BOLŞEVİK PARTİZAN
Fransa Taraftarları

BOLŞEVİK PARTİ'NİN KURULUŞUNUN 20. YILDÖNÜMÜNDE;
FAŞİST TÜRK DEVLETİ TARAFINDAN KATLEDİLİŞİNİN 20. YILDÖNÜMÜNDE;
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE PROLETARYASININ KOMÜNİST ÖNDERİ

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, bolşevik mücadelede yaşıyor, yaşayacak!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Mayıs, Türkiye Kuzey Kürdistan devrimi açısından, mücadele ile olduğu kadar, acılarla da dolu bir aydır.

Türk hakim sınıfların faşist düzeni, Mayıs ayı içinde, onlarca komünist ve devrimciyi hunharca katlederek bedenen aramızdan almıştır.

Mayıs ayı, Kocadağlar, Ohannes Bakırcıyanlar gibi komünist savaşçıların katledildiği; Denizler, Yusuflar, Hüseyinlerin idam sehpalarında faşizmi lanetleyip devrimi haykırdığı; Sinanlar, Alpaslanlar, Kadir Mangalar gibi nice yiğitlerin devrim kavgasında tohum olup toprağa düştüğü aydır. Bu ay işçi sınıfının önderlerinin devrimin kızıl bayrağını Kuzey Kürdistan-Türkiye'de göndere çektiği bir aydır.

Fakat Mayıs ayında yitirdiklerimizden biri vardır ki, O'nun yeri başkadır.

O, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de revizyonizmin, reformizmin, legalizmin hakimiyetine karşı isyan bayrağını yükselten; komünizmin, Marksizm-Leninizm'in şanlı kızıl bayrağını cesaretle yeniden göndere çekmeye başaran, önderlik eden İBRAHIM KAYPAKKAYA'dır.

Bundan 28 yıl önce, 18 Mayıs 1973'de, Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası en büyük komünist önderlerinden birini, İbrahim Kaypakkaya yoldaşı yitirdi. 1973 yılı Ocak ayı sonunda, henüz 24 yaşındaki bu genç komünist önderi bir ihbar üzerine Dersim'de yaralı olarak tutsak alan faşist Türk devletin güvenlik güçleri, 4 ay boyunca O'na en ağır işkenceleri uyguladılar.

O, en ağır işkenceler altında faşistlere tek sır vermedi. İşkencede ve poliste komünist tavrın ne olması gerektiğini pratikte tüm Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketine gösterdi.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın "ser verip sır vermeyen" komünist tavrı; o dönemdeki pek çok devrimci geçinen "önder" (örneğin Doğu Perinçek, Şahin Alpay, Nuri Çolakoğlu vb.) gibi O'nu da teslim alacağını sanan faşist Türk devletinin işkencecilerini kudurttu. Ve sonuçta; 18 Mayıs'ta İbrahim'i kurşunlayarak katlettiler.

Onlar İBRAHIM KAYPAKKAYA'nın vücudunu genç yaşında aramızdan sokup aldılar. Fakat O'nun düşüncelerini, haklı davasını yok edemediler. O, bugün de O'nun mücadelesinin sürdürücüsü olan biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşeviklerin mücadelesinde yaşıyor. O, proletaryanın ve ezilenlerin devrim mücadelesinde, "büyük insanlığın" komünist bir dünya mücadelesinde, her zaman yaşayacaktır ve yaşatacağız!

O'nu işkence tezgahlarında katledenler ise batan, çöken, çürüyen, kokuşan sömürü düzeninin onursuz savunucuları olan "yaşayan ölüler"dir. Ve onlar eğer tarihte anılacaklarsa, ancak İbrahim'in katilleri olarak, lanetlenerek anılacaktır. Onlar barbarlığın, onursuzluğun adı olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ezilenlerce lanetleneceklerdir.

İbrahim Kaypakkaya her yıl olduğu gibi bu yıl da ölümünün 28. yılında da çeşitli devrimci siyasi güçler tarafından anılacak.

En başta O'nun kurucusu olduğu ve BOLŞEVİK PARTİ'nin de içinden çıkıp geldiği TKP/ML kökenli ve isimleri ekli veya eksiz TKP/ML olan tüm örgütler sahiplenecekler İbrahim Kaypakkaya'ya. Ardından ağıtlar ve övgüler dizip, O'nun gerçek mirasçısı olduklarını söyleyecekler. Aslında bunların İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıkması, gerçekte ceset sömürücülüğüdür.

İbrahim kaypakkaya'nın en belirleyici özeliği olan "Marksizm-Leninizmin devrimci özüne sahip çıkma"dan fersah fersah uzaktır bunlar! İbrahim Kaypakkaya'nın araştırmacılığından; devrimci atılımından hiç nasiplenmemişlerdir...

Bunların oportunizmleri öyle ileri seviyededir ki, Beşinci Kongre'mizde partimizin ismini değiştirirken, bunlarla karıştırılmamak kaygısı da önemli bir rol oynadı. 1981'de ayrı parti olarak ortaya çıktığımızdan bu yana kullandığımız TKP/ML (BOLŞEVİK) ismini, 1994 Şubat'ında yapılan Beşinci Kongremizde, BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) olarak değiştirdik.

1972'de İbrahim'in kuruculuğuna önderlik ettiği TKP/ML, çizgisindeki tüm hata ve eksikliklerine rağmen, Marksizmin devrimci özünü temsil ediyordu. İbrahim'in TKP/ML'si, uluslararası komünist hareket içinde modern revizyonizm/ Marksizm-Leninizm çatışmasında net olarak marksist-leninist saflarda yer alıyordu. İbrahim Kaypakkaya'nın hemen tüm hataları da, –uluslararası arenada yürüyen mücadelede–, marksist-leninist saflardaki hataları görmemesinden, bunları üzerlenmesinden kay

naklanıyordu.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, İbrahim Kaypakkaya "sol" içinde Kemalizmin hakimiyetine son vermek, ulusal sorunda açık, berrak bir marksist-leninist çizgiyi geliştirmek anlamına da geliyordu. İbrahim, Türkiye, "sol" hareketinin tarihinde, Mustafa Suphi'lerin 1920'lerdeki çıkışı ertesindeki, ikinci Komünist çıkış idi.

O, komünist atılımcılığın, yenilikçiliğin ve ilkeliliğin yeniden dirilişi idi. Kızıl bayrağın yeniden göndere çekilişi idi

O, 15-16 Haziran işçi sınıfının şanlı direnişini eksikliklerine rağmen doğru değerlendiren tek önderdi. Devrimin, kitlelerin devrimci şiddetiyle ve zorla olacağını doğru olarak tespit etti; bununla Aybar ve Aren oportünizmine, cuntacı hayalcilere ağır darbe vurdu.

15-16 Haziran'da gerçek kahramanın kitleler olduğunu, işçi sınıfının ve emekçilerin devrimin gerçek öznesi olduğunu vurguladı.

Bugün İbrahim Kaypakkaya yoldaşın gerçek mirasçısı olduğunu iddia eden, söyleyen TKP/ML'nin İbrahim Kaypakkaya ile bağı laftadır. 1981'de biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşeviklerin ayrılmasından sonraki menşevik TKP/ML'nin çeşitli gruplarının temel özelliği, İbrahim'in 1972'deki çizgisinde yanlış olanlara sahip çıkıp, onları derinleştirmedir. İbrahim'i savunmaktan anladıkları, Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sahip çıkmak değil, İbrahim'in sözlerine sahip çıkar görünmektir.

Daha önceleri TKP/ML'den ayrılan, şimdiyse kendilerini "Marksist-Leninist" olarak ilan eden oportünistlerin ya da şimdi başka bir isimle sahneye çıkan kimi ilkesizlerin İbrahim Kaypakkaya yoldaşa sahip çıkması ise, oportunizmin belkemiksizliğinin, ilkesizliğin bir kanıtıdır. Çünkü İbrahim ile o dönemde yaşayan küçükburjuva devrimci önderler arasında nitelik farkını görmeyen ve O'nu uzun süre küçukburjuva devrimcisi olarak niteleyen bu oportünist baylar, sonradan İbrahim'in komünistliğini keşfetmişlerdir! Fakat o da sahtekârlıktır. İlkesizliği ilke edinen bu gibi oportünistlerin, ilkeliliği kendine düstur edinen, ideolojik berraklık ve bükülmezlik konusunda her komünistin örnek alması gereken İbrahim'e sahip çıkmaya kalkmaları, sahtekârlık olur ancak. Bu oportunistler tekrar çark edip, İbrahim'i küçükburjuva olarak değerlendirirlerse şaşırmamak gerek. Çünku, bu oportünistler için "dün dündür, bugün bugündür."

Onun yanında kendine devrimci diyen tüm örgütler de, İbrahim Kaypakkaya'nın şu veya bu özelliğini –örneğin Kürt milliyetçisi bazı örgütler İbrahim Kaypakkaya'nın silahlı mücadelesini; bir dizi başka örgut de yalnızca işkencedeki tavrını öne çıkararak– İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıkar görünüyorlar. Bunların da İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıkması yalnızca görüntüdedir, yer yer tarih çarpıtıcılığı yapılarak bu "sahiplenme" gerçekleşmektedir.

Örneğin 1972'de İbrahim, Kemalizme karşı Türkiye komünist hareketinin tarihindeki en köklü kopuşu gerçekleştirirken, o dönemde henüz kemalist Şafak bildirilerini dağıtan Abdullah Ocalan, O'nu "Türk solu" içinde ele alıp değerlendirmekte, tüm "Türk solunu" da kemalist ilan ederek tarihi çarpıtmaktadır. Böyle bir İbrahim Kaypakkaya sahiplenilmesinin niteliğinin ne olduğu ortadadır.

İbrahim'i, O'nun döneminde yaşamış olan tüm diğer devrimcilerden ayıran, O'nun şu veya bu özelliği değil; O'nun komünist genel tavırıdır. Butün oportünistler tam da bunu gözlerden gizlemeye çalışmaktadırlar. Ama biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli bolşevikler O'nun komünist kişiliğini ve komünist düşüncelerini sahiplendik, sahipleniyoruz, sahipleneceğiz de

***

İbrahim'in komünist atılımının sürdürücüsü olan biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli bolşevikler de anacağız O'nu...

Fakat bizim O'nu anmamız, her zaman olduğu gibi nitel olarak değişik olacak. Biz İbrahim'in doğru görüşlerini ve pratiğini savunurken, O'na dokunulmaz bir aziz gibi değil, İbrahim neyse öyle yaklaşacağız ve savunacağız:

1972 yılı şartlarında Marksizm-Leninizmin devrimci özüne sarılan, muazzam kazanımları ve hataları ile bir komunist savaşçı, bir komunist önder!

1972'de Kuzey Kürdistan-Türkiye'de komünizmin temsilcisi olan partinin kurucusu!

Biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli bolşevikler İbrahim Kaypakkaya'yı; "O'ndan öğrenmek, doğrularına sahip çıkmak ve geliştirmek, hata ve eksikliklerine karşı mücadele ederek onları aşmak", "Komünizm davası için mücadeleye bütün benliği ile daha sıkı sarılmak","Bolşevizmi hakim kılmak için mücadeleyi yükseltmek" şiarlarına uygun olarak anmışlardır. Bolşeviklerin tüm mücadeleleri ve gelişmeleri, bu şiarların da hayata geçirilmesidir aynı zamanda!

Bizler İbrahim Kaypakkaya'nın doğrularına sahip çıkıp geliştirerek, O'nun hatalarını eleştiri-özeleştiri ile aşarak geliştik, gelişiyoruz, Bolşevikleşme yönünde ilerliyoruz. Yapılan son (Altıncı) Kongre'mizde alınan kararlar ve alınan kararların bugüne kadar hayata geçirilmesi bunun bir kanıtıdır.

Bütün sınıf bilinçli kadın ve erkek işçileri, İbrahim Kaypakkaya'yı anma dolayısı ile de, O'nun komünist mirasının gerçek temsilcisi olan BOLŞEVİK PARTI saflarında mücadeleye çağrıyoruz. İbrahim'i anmak, Bolşevizmi savunmakla olur!

Haydı, İbrahim'i anmaya; O'nun kızıl bayrağını Bolşevik saflarda taşımaya!

Haydı, İbrahim'in uğrunda mücadele edip canını verdiği sosyalizm-komünizmin zaferi için Bolşevik saflara!

Haydı, İbrahim'in tavizsiz mücadele ettiği her türden oportünizme karşı zafer için BOLŞEVİK PARTI saflarına!

Haydı, İbrahim'in katılı faşist Türk devletini, devrimle yıkmak tarihin çöplüğüne atmak için Bolşevik saflara!

Haydı, İbrahim'in Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu için de gösterdiği Komünist saflara, BOLŞEVİK PARTİ'ye!

İbrahim'in açtığı yolda
20. yılda Bolşevik Parti!

Bolşevik Parti'mızın 20. yılında geldiği yer kısaca şudur:

* Partimizin ideolojik-siyasi temelini oluşturan ve bütünlüklü bir programın çıkış noktası ve temel dayanakları olan marksist-leninist programatik görüşleri ortaya konulmuştur. Teorik alanda dağ gibi bir hazine yaratılmıştır. Oportünizme karşı mücadele içinde yaratılmış, sınanmış, birçok alanda derinleştirilmiş bolşevik bir çizgi vardır.

* Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin sosyoekonomik yapısının araştırılması ve sonuçların ortaya konulması partimizin önünde gorev olarak durmaktadır. Fakat partimiz sosyo-ekonomik yapı değerlendirmesinin temel taşla-

ALMANYA'DA İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞI, FAŞİST TC'NİN CELLATLARINCA İŞKENCEDE KATLEDİLİŞİNİN 28. YILDÖNÜMÜNDE ANMA, ONUN KURDUĞU PARTİNİN 29. YILINI VE BOLŞEVİK PARTİ'NİN 20. YILINI KUTLAMA TOPLANTILARI YAPILDI!

Almanya'da önceden planlandığı üzere İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak ve TKP/ML'nın 29., Bolşevık Partı'nın 20. yılını kutlamak ıçın iki toplantı yapıldı.

Toplantılardan ılkı 19 Mayıs'ta Köln'de, Altınçağ Kultur Merkezı'nde duzenlendi. Toplantı öncesi salonda hazırlıklar yapıldı ve toplantıya tam saatınde başlandı. Yapılan saygı duruşunun ertesınde once cezaevleri ve olum orucu dırenışı üzerine kısa bır yazı, ardından bir şiır okundu. Gidişata ılişkın açıklamanın ertesınde sunu bölümü yapıldı İbrahim Kaypakkaya yoldaşın kısa yaşam öyküsunun anlatılması ertesınde Bolşevık Partızan'ın 135. sayısında yayınlanan yazı temelınde sunuya devam edildı.

Sunudan sonra sorular toplu olarak alındı ve cevaplandırıldı. Toplam olarak 13 soru soruldu. Sorular; kongre-konferans arasındakı fark, sılahlı mucadele, ikı aşamalı parti ınşa öğretısı, mucadele biçımleri, vb. den başladı, gerı dönüşler, güncel mucadele açısından ulusal sorun konusunda ne düşunuldüğu, ayrılığa götüren görüş ayrılıkları, "Neden Bolşevık Parti?", İbrahım Kaypakkaya'nın hataları nelerdı, kultur devrımi ve Çın'dekı Kültür Devrımı, Ibrahım'ın görüşlerının anlatımı, demokratık merkezıyetçilık, sosyo-ekonomık yapı araştırmasına kadar uzandı. Butun bu sorulara yanıt verıldı.

Verilen aradan sonra toplantıya tartışma bolümüyle de-

rını ortaya koymuştur.

* Bolşevik Partı ısmı, partımız açısından her geçen gün daha fazla, bır ıddia olmaktan çıkarak, gerçeğın ıfadesı olma yonünde ılerlemektedır.

* Partımız kuruldduğunda bır yurtdışı örgütü durumunda idı. Partımız, örgütsel alanda yurtdışı örgütü olma durumundan çıkmıştır Partımızın varlığı yokluğu tartışması da, oportunist örgütlerın gündemınden çıkmıştır

* Partımız, uluslararası alanda bolşevızmın savunucusu olarak one çıkan bır partı görünümundedır Bolşevık Parti dünya komunıst hareketının bırlığının yaratılması ve bolşevık bır enternasyonalın kurulması çalışmalarını temel almaktadır.

* Partımız Kuzey Kürdıstan-Türkıye'de ışçı sınıfı hareketı ıle sosyalızmın bırleştırılmesı görevını, marksıstlenınıst tarzda ele alan tek örguttur. Partımız kuyrukçuluk yapmamakta, popüler olanı, kulağa hoş gelenı, gerı kitlenın hoşuna gıdenı değıl, ışçı sınıfına doğruları taşımaktadır.

* Ulusal sorunda çızgımız çok daha netleşmıştır Örgutsel alanda Bolşevık Partı (Kuzey Kürdıstan), Kuzey Kürdıstan'da gerçek ulusal kurtuluşun yol göstericısı olarak adım adım ınşa edılecektır.

* Kadın sorununda yarattığımız değerler, bütün dünya komünıst hareketı açısından önemlı değerlerdır

* Partımız gençlığı devrım ve komunızm davasına kazanmaya yonelık ozel bır çalışma ve orgutlenme faalıyetı yürütmektedır Bu faalıyetın hedefı bır komunıst gençlık orgütü ve komunıst gençlık hareketının yaratılmasıdır. Andakı durumda Bolşevık Gençlık'ın yürüttüğü faalıyet bu amaca hızmet etmektedır

* Kadro bağlamında, partının çızgısının yaratılmasına aktıf olarak katılmış olan, butun bölunmelerı aşıp gelen, bütün zorluklara göğüs gererek partıyı gunümuze taşıyan belırlı bır kadro bırıkımımız vardır.

* 20. yılda partımızın kuçumsenmeyecek oranda ıdeolojık-sıyası-örgutsel bırıkımı sozkonusudur Kuşkusuz, bır anlamda ışın hâlâ başındayız. Hâlâ kuçuk bır grubuz. Önümüze koyduğumuz görevlerın buyüklüğü ıle karşılaştırıldığında güçsüzüz. Ve fakat geldığımız yer 20 yıl oncesınden çok ılerde bir yer.

* 20 yıllık muazzam bırıkımın yaratılmasında partı ıçı tartışmaları dışa yansıtan, partımızın çızgısını dışa taşıyan, propagandamızı yapan, örgütlenmeye araç olan BOLŞEVIK PARTİZAN, partımızın merkezı yayın organı olarak, en onemlı aracımız oldu.

Yazımızın başında İbrahım'ın açtığı yolda partımızın ılerledığını ortaya koyduk

Ibrahım'ın gerçek halefleri olan bızler, Ibrahım'ın hatalarını aşarak, O'nun marksıst lenınıst görüşlerını rehber alarak gelıştırerek bolşevık mucadelede yaşattık, yaşatıyoruz.

***

Kadın ve erkek yoldaşlar, arkadaşlar!

Ibrahım'ın açtığı yolda Bolşevık Parti mücadelesını sürdürüyor, sürdurecek!

Bolşevık Partı ışçı sınıfının partısı-

[illegible] edildi. Tartışma bölümünde Devrimci Demokrasi ve Güney dergıleri adına konuşuldu. Devrimci Demokrasi adına konuşan arkadaş esasta olumlu bir konuşma yaptı. Konuşmasında tabıı kı kendı çızgilerini savunmaya, Maoizmi öne çıkarmaya çalıştı. Konuşmasının bitımınde imalı bir bıçimde varlık-yokluk tartışmasına girdi.

Güney dergisi adına konuşan arkadaş ise esasta Güney'i tanıttı ve kendilerinin devrimci orgütlere kultür, sanat, edebiyat bağlamında tartışma ortamı yaratmaya hazır olduklarını ve beklentilerının tüm devrimcı grup, dergi ve örgütlerin kultür, sanat, edebiyat konularında duyarlı olması gerektiği ve dergiye destek vermesi gerektiği yönündeydi.

Tartışma bolumunde sekız kışı söz alıp konuştu. Konuşanların çoğunluğu 20 yılda geldiğimiz yerı anlatan ve İbrahim'i nasıl ilerlettiğimızı anlatan içerıkte konuşmalar yaptılar. Toplantının bitiminde Devrımcı Demokrası adına konuşan arkadaş; kendisinin yanlış anlaşıldığını, varlık-yokluk tartışması yürütmek istemediğini, eğer öyle anlaşıldıysa yanlış anlaşıldığını ve ozur dılediğini açıkladı.

Toplantı hep birlikte Enternasyonalin söylenmesiyle bıtırıldı Toplantı bır arkadaşımızın okuduğu şııirlerle daha da guzelleşti.

Toplantıya 80'ın üzerınde bır katılım oldu. Altınçağ Kültur Merkezi çalışanları büyuk bir özveriyle toplantının başarısı ıçın ellerinden gelenı yaptılar. Bu, kuşkusuz devrimciler arası ilişki bakımından çok olumlu bır gelişmedır. Onlara bu tutumları nedenıyle teşekkur edıyoruz.

Ikıncı toplantı ise 27 Mayıs' ta Guney Almanya'da yapıldı. Bu toplantıda da esasta aynı ıçerık anlatıldı. Bu toplantıda farklı olarak, sunu bolumu Ozan Özgur'ün Özgürluk Savaşçıları Korosu tarafından okunan "Anamın Mektubu" adlı şiirinin '68 hareketini ve Ibrahım Kaypakkaya yoldaşı anlatan bölümüyle başlandı. Toplantı yine şiirlerle bezendi.

Sunu bölümünün ertesinde yine sorular alındı ve cevaplandırıldı. Sorular şunlardı. Bu yapıyı inşa etmek çok zor. Yapının ınşası için başka yol ve yöntemler bulunamaz mı? Kuzey Kürdistan-Türkiye'de neler yapılabilir? Yurtdışında neler yapılabilir? ve Biz Bolşevikler teorık ve pratik olarak neredeyiz? 1972'de İbrahim Kaypakkaya ve ulusal sorun?

Bu sorular detaylı bir bıçimde cevaplandırıldı.

Yıne verilen aradan sonra tartışma bölümune geçıldi. Tartışma bolümunde örgüt, dergi ve grup adına konuşan olmadı. Toplam 11 kışi konuştu. Konuşanların 10'u esasta 20 yılda yapılanları ve eksik kalanları anlattı. Bir bölumü beklentılerıni dile getırdiler. Ancak bir arkadaşımız bızım bu toplantımızda a) Ulusal sorunda İbrahim Kaypakkaya'nın gerisinde olduğumuzu, b) Yurtdışında ızlediğimiz pratik hatta Türk şovenisti olduğumuzu ve c) PKK'ye ve Kürt ulusal Kurtuluş hareketine karşı kayıtsız kalırken, Avusturya emperyalızminın bir kutlaması için Mauthausen'e gittiğimizi belirtti.

Bu durumda konuşanların bır bölümü ona yanıt verdiler ve bunların saçma suçlamalar olduğunu belırtip gen çevırdiler. Bu toplantıya katılım 100 civarındaydı Toplantı yukarda sözünu ettiğimiz ve cevabını bulan olumsuzluk dışında oldukça iyi geçti. Toplantı yine hep birlikte Enternasyonal söylenerek bitırıldi.

Bu toplantının yapılması için özel olarak koşuşturan ve salon ayarlayan arkadaşlarımıza da teşekkur edıyoruz.

Her ıki toplantı biz Bolşeviklere yaraşır bıçımde gerçekleşti ve başarılı oldu. Nice başarılı toplantılar yapmaya...

Mayıs 2001

Toplantıya katılan bır Bolşevık Partızan okuru ▲

[illegible] işçi sınıfını bolşe- [illegible] örgütleyerek, üc- [illegible] emek sömürüsünü ortadan kal- [illegible]racaktır.

Bolşevık Partı, bütün dünyada barbarlığa karşı, sosyalizm mücadelesinin, ışçı sınıfının ınsanlığı kurtarma mücadelesının bayrağıdır!

Bolşevık Partı'yı yaşatmak, güçlendırmek, onun ınşasına omuz vermek ışçi sınıfı adına hareket eden, yüreğinde komünizm ateşi yanan her bılınçlı devrımcının, sınıf bılınçlı ışçilerın görevıdır.

Bolşevık Partı'yi güçlendırmek, işçı sınıfını güçlendırmek, onun hakım sınıfların elinde bır oyuncak olarak kullandıkları bır sınıf olmaktan çıkıp, kendi ıçin bir sınıf olma mücadelesine katılmak demektır.

Bolşevik Partı'yı güçlendırmek emperyalızme, faşızme, ırkçılığa, gerıcılığın her türüne karşı en kararlı mücadele demektır

Bolşevık Partı'yı güçlendırmek, erkek egemenlığini yıkmak ıçın mücadele demektır. İşçı ve emekçı kadınlar üzerindekı kölelik zıncirlerınin kırılması ve özgürlüğe gıden yolun açılması Bolşevık Parti'nın mücadelesı ile olur.

Bolşevık Partı'yı güçlendırmek, her türlü ulusal baskıya karşı, her turlü ulusal ımtiyaza karşı, ezilen ulusların ayrılma hakkı ve milliyetlerın tam hak eşıtlığı ıçın mücadele etmek demektir.

Bolşevik Partı'yı guçlendırmek, revizyonizme, oportünizme karşı işçı sınıfının bılımı, yol göstericısı Marksizm-Lenınızm'ın zaferı ıçın mücadele etmek demektır.

Bolşevık Partı'yı güçlendırmek devrım ve komünızm ıçın mücadeleyı güçlendırmek demektır!

Kadın ve erkek yoldaşlar! Sözümüz size:

Bolşevık Partı kuruluşunun 20. yılında bolşevızm bayrağını daha da yükseklere kaldırarak, mücadelesını sürdürüyor.

Şımdıye kadar olduğu gıbı, bundan böyle de önümüze koyduğumuz görevlerı çözmek bızlerın elindedır. Er geç bolşevizmın zafer kazanacağından kımsenın kuşkusu olmamalıdır.

* Haydı yoldaşlar; bolşevızmın bayrağını yükseklerde dalgalandıralım!

* Haydı yoldaşlar, hep beraber tüm gücümüzle kavganın engın denizıne atılalım!

* Haydı yoldaşlar bolşevık saflarda örgütlenelim!

* Haydi yoldaşlar mücadeleye, kavgaya!

* Bolşevık Partı 20 yaşında! 20. yılımız kutlu olsun! Yaşasın Bolşevik Partı!

* 21. yüzyıl bızım, bolşevizmin olacak!

* İbrahım Kaypakkaya Yoldaş Ölümsüzdür!

* Ibrahım yoldaş, bolşevik mücadelemızde yaşıyor yaşayacak!

Mayıs 2001

Bolşevik Parti

(KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)

Bu yıl da, her yıl olduğu gibi, 18 Mayıs'ın yıldönümünde İbrahim Kaypakkaya yoldaş yalnızca bizim tarafımızdan değil, TKP/ML kökenli örgütler tarafından da anıldı.

Yurtdışında, Almanya'nın Oberhausen kentinde 26 Mayıs'ta geniş katılımlı yapılan bir anma gecesine partimiz adına gönderilen mesajı aşağıda yayınlıyoruz.

"ULUSLARARASI 18 MAYIS FESTİVALİ"NE BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) YURTDIŞI'NIN MESAJI

Değerli kadın ve erkek arkadaşlar, gençler, yoldaşlar;

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın anısına düzenlenen "Uluslararası 18 Mayıs Festivali"ne katılan herkesi Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) Yurtdışı adına devrimci bir saygıyla selamlıyor, festivalin başarılı geçmesini temenni ediyorum.

Partimizin kurucusu komunist önder İbrahim Kaypakkaya'nın faşist TC devletinin elikanlı cellatları tarafından katledilişinin 28. yıldönümünde, başta Kaypakkaya yoldaş olmak üzere, yaşamlarını devrim, sosyalizm ve komünizm için ortaya koyan tüm komünistleri, devrimcileri saygıyla anıyoruz.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, 1972 şartlarında uluslararası planda Marksizm-Leninizmin devrimci özüne sahip çıkan ve Sovyetler Birliği'nde 20. Parti Kongresi ertesinde iktidarı ele geçiren modern revizyonist guçlere karşı duran çizgide yer aldı ve bu çizginin Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki modern revizyonizme karşı mücadelesine onderlik etti. O, proletarya diktatörlüğu konusunda, devrimde işçi-köylü temel ittifakı konusunda, milli burjuvazinin ikili karakteri bağlamında, ulusal sorunda, Kemalizmin faşizm demek olduğu bağlamında, reform-devrim sorununda, komünist partisinin gerekliliği ve işçi sınıfının öncü müfrezesi olması gerektiği noktasında ve işkencedeki tutumu bağlamında büyük bir komünist önder olduğunu kanıtlayan bir yoldaştı.

O, Mustafa Suphi TKP'sinden elli yıl sonra buzları kıran, yeniden devrim ve sosyalizm sayfasını açan, genç yaşına rağmen, ortaya koyduğu görüşleri ve pratiğiyle sadece Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki devrimi açısından değil, aynı zamanda uluslararası alanda da kendisini kabul ettirecek kadar yetkin bir komünist önder olduğunu kanıtladı.

İbrahim yoldaşın yaptığı kimi hatalar da vardı. Ancak bunlar esasta dönemin dünya marksist-leninist hareketinin çizgisinde üzerlenilen hatalardı.

Biz Bolşevikler olarak TKP/ML'den ayrılığımızın 20. yılında İbrahim yoldaşı bir üst düzeye taşıdık. O'nun çizgisini geliştirdik, günümüzün koşullarına uyarladık. İbrahim'in kavranmasında ve kavratılmasında yeni bir sayfa açtık. Bizim bugün burada festivali düzenleyen arkadaşlarla, eski yoldaşlarımızla gerek İbrahim'e ilişkin, gerekse diğer bir dizi soruna ilişkin farklı bir siyasi ve ideolojik hattımız var. Ve fakat bu farklı hattın oluşu, bu konuda sözlü ve yazılı bir mücadelenin karşılıklı olarak yürütülmesi, bizim birlikte hareket etmemizin, ortak çalışmalar yapmamızın, evet siper yoldaşlığımızın engeli değildir.

Tam tersine, her zaman olduğu gibi, bugün tüm devrim güçlerinin ortak düşmanlar olan emperyalizme, faşizme, gericiliğe ve özel olarak da faşist Türk devletine karşı güçlerini birleştirmeleri ve güçlü bir biçimde karşı koyuşu örgutlemeleri için her zamankinden daha fazla neden vardır. İçinden geçtiğimiz süreç, bunu her zamankinden daha fazla dayatıyor. Bencil hesapların geri plana itilmesi ve yapılabileceklerin en fazlasının ortaklaşa yapılması için tüm devrimci güçlerin üzerlerine düşeni yapmaları gereğine bir kez daha dikkat çekmek istiyoruz.

Konuşmamızı bitirirken; ozel olarak geçen yıl başlayan ve cezaevleri direnişlerinin en boyutlusu konumunda olan cezaevleri direnişinde ve 220. gününe giren ölüm orucu direnişinde yaşamlarını ortaya koyan tüm devrimci tutsakları saygıyla anıyoruz. Onlar da İbrahimleri, Denizleri, Mahirleri örnek alarak mucadeleye atıldılar. Kararlılıklarıyla dosta düşmana devrimci iradenin teslim alınamayacağını gösterdiler. Kavgada bayraklaştılar.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya yoldaş ölümsüzdur. Devrim ve sosyalizm için yaşamlarını ortaya koyan tüm devrimciler olumsuzdür.

Faşist Turk devletinden tüm katliamların hesabı mutlaka sorulacaktır.

Tekrar komünist önder İbrahim Kaypakkaya anısına düzenlenen "Uluslararası 18 Mayıs Festivali"nın başarılı geçmesini diler, herkesi bolşevik bir coşkuyla selamlarım.

26 Mayıs 2001

Unutmak yok! Unutturmak yok!

MAUTHAUSEN TEMERKÜZ KAMPININ KURTULUŞUNUN 56. YILDÖNÜMÜNDE DÜZENLENEN GELENEKSEL ANMA TÖRENİNDE, SON YILLARDA OLDUĞU GİBİ, BU YIL DA BOLŞEVİZMİN BAYRAĞI DALGALANDIRILDI!

Nazi rejiminin barbarlıklarının en açık sergilendiği temerküz kamplarından Mauthausen Temerküz Kampı, Stalin önderliğindeki Kızıl Ordu'nun Nazı faşizminin bozguna uğratmasının ertesinde, 8 Mayıs 1945'te kurtarıldı. Bu kamptan sağ olarak kurtulanlar, onların yakınları, ölenlerin yakınları vb. bu kampın kurtuluşunun yıldönümlerinde, daha çok sistem içi, reformist bir anlayışla, hatta emperyalist Avusturya devletinin İçişleri Bakanlığı himayesinde anma törenleri düzenlemeye başladı.

Düzenlenen bu törenlere son birkaç yıldır biz Bolşevikler de katılmaya, komünizmin propagandasını yapmaya ve bolşevizmin bayrağını dalgalandırmaya başladık.

Bu yıl düzenlenen anma törenine KOMAK ile birlikte eylem düzenleyen bizler, geçen yıllarda olduğu gibi, çeşitli dillerde çıkarılan bildirilerle, kuşlamalarla, pankart ve kızıl bayraklarla katıldık. Baştan sona kadar büyük bir özveri ve disiplin içerisinde, az bir güçle çok işin yapılabileceğini gösterdik.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da erken saatlerde Mauthausen'e gittik. Belirli bir saatten itibaren de bildiri dağıtımına başladık. Pankartlarımızı ve kızıl bayraklarımızı açtık, yayın masamızı açtık; delegasyonlar içeri girerken belirli bir yerde blok olarak yerimizi aldık ve içeri girdik. Bu yıl eylem içinde Avusturyalı bir feminist grupla da birlik oluşturduk.

Bütün gücümüzle şiarlarımızı haykırdık, marşlar söyledik. Bizdeki coşkuyu gören kitleler sevgi ve dayanışma gösterilerinde bulundular; "Bella Ciao" ve "Enternasyonal'e eşlik ettiler.

Hava koşullarının kötü olması nedeniyle geçen yıla oranla katılımın düşük olduğu bu yılki anma töreninde bize yönelik herhangi bir müdahale yapılmadı.

Evet biz Bolşevikler, enternasyonal dayanışma ve eylem birliği temelinde KOMAK'la birlikte bu yıl da Mauthausen'de bolşevizmin bayrağını dalgalandırdık. Herkese faşizmden sonal kurtuluşun, emperyalist barbarlıktan sonal kurtuluş olduğu mesajını verdik.

"Faşizm bir daha asla!" şiarının gerçekleşmesinin sistemin bertaraf edilmesiyle mümkün olduğunu bir kez daha bütün gücümüzle dile getirdik.

UNUTMAK YOK!
UNUTTURMAK YOK!
AFFETMEK YOK!
FAŞİZM BİR DAHA ASLA!

Eyleme katılan
bir Bolşevik Partizan okuru
Mayıs 2001

YA FAŞİZM, YA DEVRİM! YAN FAŞİZM, YAN ŞOREŞ!
YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM! YAN BARBARİ, YAN SOSYALİZM!

Bolşevik Parti; devrim ve sosyalizm alternatifinin gerçek savaşçısıdır! Daha güçlü olması için bağış kampanyasına katıl!

BOLŞEVİK PARTİ'YE DESTEK VER!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de faşizmin zulmü altında inleyen, aç kalan, hergün işten atılma tehdidiyle yaşayan, işsiz kalan, direniş dediğinde faşizmin saldırılarına maruz kalan, yarını belirsizleştirilen, örgütsüz bırakılan, sendikası tarafından ihanetlere uğratılan kadın ve erkek işçi ve emekçi arkadaş!

Ulusal zulüm altında inim inim inletilen, zorakı göçe tabii tutulup, sefaletle yüzyüze bırakılan Kürt işçi ve emekçi arkadaş, çilekeş Kürt kadını!

Her hayatı biraz daha çekilmez hale getiren, kapitalist zamlar altında "yaşanamaz duzey"lerde çile çeken Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin çilekeş kadınları, işçi ve emekçi arkadaş!

Eğitimde fırsat eşitsizliği yaşamak zorunda bırakılan genç işçi ve öğrenci arkadaş!

Sağlığı "allaha emanet" edilerek ölümle cebelleşen yoksul arkadaş!

"Yeter artık!" dediğinde coplanarak gözaltına alınıp, karakollarda işkence tezgahında, direnen arkadaş!

Para, ev, tatil, yiyecek, giyecek denince reklamları ve vitrinleri ibretle izlemek zorunda bırakılan ezilen işçi ve emekçi arkadaş!

Sınıfsal, ulusal ve cinsel tacizle hayatı çekilmez hale getirilmiş işçi ve emekçi kadın arkadaş!

Turk, müslüman ve sünni değil de diğer ulus ve milliyet, din ve mehzepten olduğu için baskı altında tutulan işçi ve emekçi kadın ve erkek arkadaş!

Devrim ve sosyalizm uğrunda hapis veya ölum pahasına mücadele eden komünist, devrimci arkadaş!

Ancak, seni Bolşevik bir devrim kurtarabilir!

Bolşevik bir devrime, ancak ve ancak, Bolşevik Parti öncülük edebilir! Bu kapitalist cehennem düzeninden kurtuluşun biricik umudu ve yolu; işçi sınıfı önculüğündeki Bolşevik devrim ve Bolşevik Parti'dedir! Bu faşist diktatörlüğün tepesine bir balyoz gibi inip onun paramparça edilmesi için partiye **BAĞIŞ VER VE GÜÇLENDIR!**

Bolşevik Parti'ye para ve değerli eşya bağışla! Bolşevik Parti'nin açtığı Bağış Kampanyası'na katkıda bulun, **DESTEK VER!**

Bolşevik Parti'nin görüşlerini incele, ilişki kur ve saflarında **ÖRGÜTLEN!**

Bolşevik Parti'yi kendi partin olarak kavra ve ona güç ver!

Bolşevik Parti'nin açtığı bağış kampanyasına katıl O'na destek ver!
O senin vereceğin bağışla güçlenecek!
Daha güçlü olması için bağış
kampanyasına katıl ve destek ver!
Yaşasın Parti, yaşasın devrim ve sosyalizm!
Geliyor gelecek bolşevizm yeneck!
Zafer bolşevizmin olacak!
20. kuruluş yıldonümunde... Yaşasın Bolşevik Partimiz!

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)

Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...

[DİNYA Dİ BİN SERWERÎYA EMPERYALÎZMÊ DE!]

38. Emperyalîzm, krîzên xwe yên dewrewî tim kedxwarî û zordestiya xwe ya lı ser çîna karker û gelên kedkar zêde dike, betalıyê, barên li ser rojanî û bacên, sefaletiyâ kedkaran, kedxwarıya kedkarên li welatên gırêdayî zêde dike; car caran jî bı derxıstına şeran hewıl dıde jê bifılıte. Îro jî vê dıke.

LI WELATÊN EMPERYALÎST DIJÎ BARÊ KRIZÊ LI KARKER Û KEDKAREN KIRINÊ MUHALEFETA KARKER-KEDKAR PESVE DIÇE!

39. Krîz, dı herêma navnetewî de di akama guhartına tewşên hêza emperyalîst, xurandına sosyalemperyalîzma Rûs û kampa sosyalemperyalîst de, bı hatına rojevê ya parvekirına dinyayê jı nû ve, dı vê xalê de îhtiyaca hêzên mezin yên emperyalîst jı vê kefteleftê re dı qederekî zêde de çavkanî dayîn û dı vê navberê de jı bo derbaskirina krîza dewrewî jı bo pêwistiya pêkanina îhtiyaca nûhkirına teknîka hılberînê, kûr dibe û dimeşe. Akam: Zêdebûna bêkarıyê lı hemû welatên emperyalîst, paşdegırtına rêzek kesibandinên sosyal û maf yên ku çîna karker û kedkaran dı akama tekoşînên mezin de bı dest xıstibûn; birina beşên hılberînnê yên keda tîr her dıçe bi qeyseke ku zêde dıbe derî metropolên emperyalîst, dı herêma siyasî de kûrikkırina nijadperestî, faşîzmê, fîtkırin û geşkırına wê.

Careke din akam li hember van gêşbûnan, lı welatên emperyalîst —bi gelemperî salên dirêjin— tekoşîna çînî ku di awakî gelek paşdemayî de dimeşe ji nûh ve dikeve mêla bılindbûnê. Yên bindestın, bi yên keda wan tê xwarınê ve, yên bindest dıkin, yên kedê dıxwın û dewleta wan tên hemberî hev. Girsehên karker-kedkar, xızmetyan, bêkar, xwendekar bı kurtayî her beşê cıvatê, di qeyske ku her diçe zêde dibe de dest pê dike nerazîbûna xwe bi çalakıyan bîne ziman. Bê şik, ev çalakiyana bı yekpareyî hîna rista emperyalîst, dewleta emperyalîst pirsıyar dike nînin; ne çalakiyên ku em bibêjin tekoşîna çîna şoreşger e. Ev çalakıyana, dijî şûndegirtina hîna hınek mafên ku hatine girtın berxwe dıdın û bi taybetî bı bandûra axayên sendîka yên revızyonîst-reformîst-sosyaldemokrat di navbera sınirên ristê de hereket dıkın, yên xwe parastınê ne. Lê belê bi vê ve jî, dı nava van çalakıyan de yên bi tewrên mîlatan ve û bi hêzên şoreşger ve bı pevçûnên rasteke yên di mêla vê çarçivê perçebıkın de jî hene Li Fransa, di grevên di meha 12. 1995 de gelen nımûnên vên hatin jiyan. Di dema pêşîya me de li welatên emperyalîst mercên objektîv yên hîn jî pêşveçûna tekoşîna çînî, bı gırsehîbûn û mîlîtanîbûn hene. Tekoşîna çînî ya lı welatên emperyalîst dı mêla bilındbûnê de ne, bı taybetî di serê salên 90 de pêştî hılweşandına kampa sosyalemperyalîst demoralîzasyona mezin ku hat

jiyan, tê xuya ku bi derbasbûna wê destpêkiriye. Ev tekoşînên ku dı esasê xwe de di nava rıstê de hereket dikın, jı bo di bıngeheke şoreşger de were rûnıştın, wergere tekoşînên şoreşger yên çînî, li van welatan bi xilandına bandûra revîzyonîst-reformîst-sosyaldemokrat ve giredayı ye, bı xebata komunîstan ve gırêdayı ye!

REWŞ LI WELATÊN BLOKA ROJHILATA BERÊ

40. Dı nava welatên emperyalîst de, welatên bloka Rojhilata berê xwedıyê cıyakî bi taybet in. Di serî de Yekıtıya Sovyeta berê, hemû welatên Bloka Rojhılata berê, dı dawıya salên 80 de, dı serê salên 90 de, di bazê îktidara siyasî serûbinbûneke mezin jıyan. Beşê bı gotına "demokrasî" yê rojavayî yê jı nava bijarta sosyalfaşîst "bi gotina Sosyalîst" ya berê derket, îktıdar xıste destê xwe. Va welatan deriyên xwe, gorî demên berê hîn zêde ji sermayeyê emperyalîst ya rojava re vekırın. Sîstema ekonomîk ya yekdestıya dewletê ya bürokratîk dırızıne, jı bo sîstema kapîtalîst-emperyalîst ya klasîk entegre bıbe, mecbûrî xwe jı nûh ve bısazîne. Vê senayıya kevn û edrçinî heme hema anî xala merixandıne. Lı van welatan, krîza aborî di van mercan de, gorî welatên emperyalîst yên rojavayî bı hîn zêde encamên gıran ve hate jıyan, dijî ye

Gıranıya bê hempa ya krîza aboriyê, dı şertên tunebûna alternatîfeke komunîst ya rast, lı alîkî evîna jı borıyê re zêde dıke (ev, xwe nuha bi hinekî dın netewekar, hınekî din kêm sosyalîst, hîn zêde bı gotina reformîst, yên navê wan sosyaldemokrat, sosyalîst, komunîst wv. partıyên xwe zêdetır dikın nîşan dıdın), lı alıyê din jî, berê xwe dıde hêzên faşîstnıjadperest yên eşkere yên bı rıya kurt, çareserkirinên hêsan û demagojîk waad dıkın (ev jî xwe bı awayê zidebûna reyên partıyên faşîst yên eşkere nîşan dıde) bı xwe retîne. Nakokıyên lı van welatan bi objektîfî, gorî hemû welatên dın yên emperyalîst hîn sert û hîn jî bı lez mêla sertbûnê nîşan dide. Bı objektîfî ev welatana gorî welatên dın yên emperyalîst hîn nêzîkî şoreşê ne. Û lêbelê lı gelek van welatan tunebûna toreya demokrasıya bûrjûva, dı rewşa neavakırına alternatıfakomunîst dı wextê de, lı van welatan dıkare sazbûna rejîmên yên jı hemandeme hîn jî paşverû û faşîstir bi xwe re bine. Bı her tiştî ve jî, beşekî gırseyan yên biçûk nayê dîtin ku îro evîna xwe jı boriyê re tînın zıman bı sobjektîfî sosyalîzmê dıxwazın Yên îro lı van welatan jı alıyê girseyî ve sosyalîzmê tînin ziman, qasî ku merıv nıkare bi welatên emperyalîst yên rojavayî ve rûberîhev bıke pır in. Ev jî, nîşan dıde ku xebateke komunîst ya rast li va welatan wê xwedıyê axake herî berdar be.

Lİ WELATÊN EMPERYALÎZMÊ VE GİRÊDAYÎ; KRÎZA EMPERYALÎZMÊ DENG Bİ ENCAMÊN HÎN Bİ FELAKET VE DİDE!

41. Kriza emperyalîzmê, lı welatên bi emperyalîzmê ve gırêdayî, ku bi metropolên emperyalîzmê ve tên rûberkırın deng bı encamên hîn bı pır felaket ve dıde. Lı hemberhevmayîna kedkaran jı bırçîbûnê bı mırınê re, dı şerên herîmî de hev û dın şıkandin, reva bı deh mılıyonan jı ber şer, ketına rıyên koçberiyê, mînak, ji 50 welatên herî xizan yên dinyayê 33 lı Afrîka reş hınek encamên wê ne, yên bı çavê tazî karin werın şopandin.

42. Emperyalîzm, madenê xam yê welatên pêgırêdayî, berên erdçınîn û senaat bı buhayên kêm, ku ew bi xwe dîkte dike "ji bazara dinyayê re" distine; *li beremberî vê berên* senayiyê xwe cardın bi buhayên ku bı xwe dîkte dıke dıfroşe wan û karên muazzem distîne; hêza kar ya li van welatan weke belaş e, dıxwe û karên zêde dıxe destê xwe; aboriya van welatan bı temamî bı xwe ve girêdıde û mercên pêşveçûna aboriyeke serbixwe tune dike Hedın bazirganıyê yên tım di lehê emperyalîzmê de tên guhartın û kedxwariya hêza karê erzan, —di nava girseyên kedkaran de jî ku dı qeysên bêlî de heye—, lı welatên emperyalîst çavkaniyeke gırîng ya refaha îzafî pêktıne. Bûrjûvazıya emperyalîst, bı kara zêde ku jı welatên pêgiridayî de xıstıye deste xwe ve dıkare tebaxa jor ya çîna karker bıkıre Lı welatên emperyalîst bıngeha maddî ya oportunîzm/revızyonîzmê karên zêde yê ji welatên pêgıredayî dıkeve dest, pêgirtına wê ya sosyal jî di pır rewşan de jı arîstokrasıya karker ku hatiye bûrokratî kırın ya ku bi bertîlê tê kırîn pêktê.

43. Emperyalîst, ku ew bi xwe li welatên paşdemayî jı bo hılweşandın, şer sedem in, bırçitıyê bi pir alî ve bı kar tînın. Berî her tıştî, bırçıtî, sefaleta lı welatên pêgırêdayî paşdemayî, jı aliyê bûrjûvazıya emperyalîst di nava çîna karker û kedkarên xwe de kırına propaganda "ji halê xwe re şikur bıkın" û ji bo

astengkırına tekoşîna çîna karker û kedkaran jı bo mafên demokratîk, tekoşîna rojanî wv lı welatên emperyalîst bıkar tîne. Hinek alikariyên di navre yên xwarin/lıxwekırınê yên sedeqê yên bê şerm tên kirın, jı bo nîşandana ku bûrjûvazıya emperyalîst çıqas însanî û alîkarxwaz e bikar tê anin. Û berî her tiştî jî, lı hember xizanan propaganda pêwıstıya "xwe parastınê" jı bo kışkışandına nijadperestıyê bıkar tê anın.

44. Pêwendıyên kedxwarıyê lı welatên bı emperyalızmê ve gırêdayıne, gorî yên li welatên emperyalist hîn pir bi barbarî. mercên jiyanê yên kedkeran, gundiyan hîn pır gıran û xerabın Nakokî hîn pır sert ın. Sermaye û çavkanıyên ku di destê bûrjûvaziyê de ye gorî sermaye û çavkaniyên bûrjûvaziya emperyalîst hîn zêde bı sînor e, metod û îmkanên "krîz derbazî" yên dı destên wan de hîn gelek kêm ın Ji bo hemû van û wv. sedeman, krîz lı van deran ji bo encamên hîn zêde bi felaket re rê vedike.

45. Ev rewşa objektîf, bingeha hîn zedebûna tekoşînên, berxwedanên dijî kedxwarî û bindestıyê dı heman demê de li van welatan gorî yên lı welatên emperyalîst pêktıne Îro, lı rêzek welatên bı emperyalîzmê ve girêdayî de, di pêşengıya hêzên şoreşger, yên cî bi cî îlan dıkın ku xwe dıdın Marksîzm-Lenînîzmê tekoşînên çekdarî dımaşînın. Rêxistinên îlan dıkın ku ew bı Marksîzm-Lenînîzmê bawerîn, jı bo sosyalîzmê dıtekoşın, lı gelekî van welatan ku bi welatên emperyalîst ve werın rûberihev kirin, xwediyên bingeha gırseyên hîn gelek mezının. Tevî ve jî, ku dı temamıyê de were gırtın û nirxandin, dı heman demê de di alıyê van welatan de jî pıranıya girseyên karker û kedkaran bı esasî dı nava herêma bandûra çînên serdest de ne, piranıya mezın ya tekoşînên wan jı kiruya di çarçiva daxwazên reformên nava sazûmanê de tê guvaştin.

46. Sedama vê, rewşa subjektîf e, ango paşdemayina qeysa zanîn û rêxistiniya gırseyên karker û kedkaran e. Gırseyên karker û kedkar, îro, gere li welatên emperyalîst, gere lı welatên pêvgırêdayî jî bi awayê pıraniya mezın ve, jı aliyê zanînê ve, di bin bandûra îdeolojiya sereke ya bûrjûva emperyalîst û çînên serdest de ne. Îdeolojiyên serwer yên dı navbera gırseyên karker û kedkar de îdeolojiyên bûrjûva (li welatên hîn paşdemayî ya feodalan) ne Bûrjûvazî, bı temamî medyayê ve ku îro êdî pır belavdibe, her roj mêjıyê çîna karker û kedkar dagir dıke, zanîna wan reş dike Bombardımana îdeolojiya emperyalîst, îro êdi lı her quncıkê ucrê yê dinyayê parçekî jıyana cıvakî yê karker û kedkaran yê jê nayê kırın e. Pıranıya gelekî mezin ya gırseyên karker-kedkaran, jı vo vê, îro dıfıkırın ku komunîzm, sosyalîzm kuleşûtıkek e. Di salên 90 de, lı cem komunîzm kuleşûta dijmın bû, propaganda, ew êdî mırî ye, bi kêrekî nayê; di pratîkê de bı hılweşandına welatên sosyalîst ve derket holê, hate îspatkırın, giranî hilgirt. Û ev propaganda jî jı mêjiyê karker û kedkaran re hate mirkutkırın.

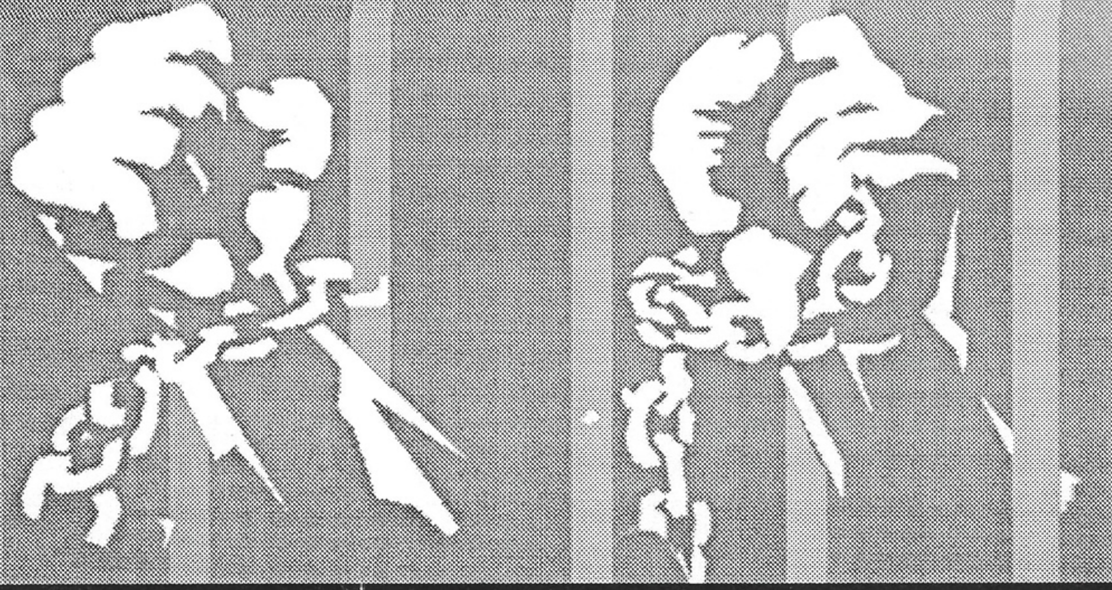
47. Dı dınya îroyın de hêjmara karker û kedkaran yên ku propagandeke rast ya marksîst-lenînîst û ajîtasyon naskırıye û gihêştye zanîna çîna xwe gelekî kêm e... Dıjî bombardimaniya derew ya bûrjûvaziyê, hêza rêxistinên ku rastiyan jı çîna karker û gırseyên kedkaran re dıkêşînın hindıke, dı nava çîna karker û gırseyên kedkar de bandûra wê hindike. Dı encama vê de, pıranıya mezın ya karker û kedkaran dıjaneyê berjewendıyên objektif yên çîna xwe hereket dıke. Her çiqas mercên objektîf li şoreşê tên jî, vê gavê sedema qajina serfiraziya dîjşoreşê ya dı mata dınyayê de, ev rewşa subjektîf e.

Guhartina vê rewşa subjektîf, erka komunîstên ku xwe bi zanyariya Marksîzm-Lenînîzmê ya ku kanûnên geşkırına objektîfîtıyê datıne holê werdıdın e. Em bi çi qeyse vê erkê bı lez û dormandor çareser bıkın, şoreş wê ew qas nêzîk be.

EM SERETA SUBJEKTÎF RAKİN QESYA ÎMKANÊN OBJEKTÎF!

48. Komunîzm, ancax jı bo çînên ku xwedîtiya navgînên hilberînê di destê xwe de dıgrın kuleşûtikek e Komûnîzm, jı bo karker û kedkaran aleke rızgarıyê ye. Ya ku dı sala 1990 "hilweşıya" ne sosyalîzm, karikatorekî sosyalîzmê ku jı alıyê rêwiyên bûrjûva revîzyonîst yên dîktatoriyên sosyalfaşîst in. Sosyalîzma rast, dîktatorıya karker-kedkaran li ser bûrjûvazıyê ye. Van rastiyên û yên weke van, bêecızbûn, bêbêzarı, bêcavtirsîn, bı sebır, sîstem bı ajîtasyon û propagandake mezin ji çîna karker re ku kirdeyê rast yê û jı gırseyên kedkar re bikêşînîn, regezên pêş yên çîna karker, beşê ku gihêştıye zanîna çînî dı nava partiya komunîst de organîze kırın, çîna karker û gırseyên kedkar li dora partiya komunîst yekkirın, îro erka şoreşger ya herî girîng e. Erk, şereta subjektîf rakırına qeysa îmkanên objektîf e Wê deme wê zengılê mırinê yê emperyalîzmê lêkevîn! Komunîst wê vê erka heman demê zû dereng bıserxin.

Dûmahîk Hêye

F TİPLERİNDE VE DIŞARIDA HÜCRELEŞMEYE KARŞI DİRENİŞTE ÖLÜMLER SÜRÜYOR! KATİL DEVLET ÖLDÜRMEYİ SÜRDÜRÜYOR!

Susma, karşı çık; hesap sor!

FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!

BOLŞEVİK PARTİZAN